

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Ḥamishah ḥumshe torah

Bamberger, Seligmann Baer Bamberger, Seligmann Baer

Frankfurt am Main, 5665 [1904 oder 1905]

Das vierte Buch Moses

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-8783

Das vierte Buch Moses

ספר

במדבר.

* כ מדבר א

ודבר יהוה אל משה במדבר סיני באהל מועד באחד 1
 לחדש השני בשנה השנית לצאתם מארץ מצרים לאמר:
 שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחתם לבית אבתם 2
 במספר שמות כל זכר לגלגלתם: מן עשרים שנה 3
 ומעלה כל יצא צבא בישראל תפקדו אתם לצבאתם אתה
 ואהרן: ואתכם יהיו איש איש למטה איש ראש לבית 4
 אבתיו הוא: ואלה שמות האנשים אשר יעמדו אתכם 5
 לראובן אליצור בן שדיאור: לשמעון שלמאל בן צורי שדי: 6
 ליהודה נחשון בן עמינדב: ליששכר נתנאל בן צוער: 7
 לזבולן אליאב בן חלון: לבני יוסף לאפרים אלישמע בן 8
 עמיהוד למנשה גמליאל בן פדהצור: לבנימין אכידן בן 9
 גדעני: לדן אחיעזר בן עמי שדי: לאשר פנעאל בן 10
 עכרן: לגד אליסף בן דעואל: לנפתלי אחירע בן עינן: 11
 אלה קריאי העדה נשיאי מפות אבותם ראשי אלפי ישראל 12
 הם: ויקח משה ואהרן את האנשים האלה אשר נקבו 13
 בשמות: ואת כל העדה הקהילו באחד לחדש השני 14
 ותילדו על משפחתם לבית אבתם במספר שמות מן 15
 עשרים שנה ומעלה לגלגלתם: באשר צוה יהוה את 16
 משה ויפקדם במדבר סיני: ס שני ויהיו 17
 בני ראובן בכר ישראל תולדתם למשפחתם לבית אבתם 18
 במספר שמות לגלגלתם כל זכר מן עשרים שנה ומעלה 19
 כל יצא צבא: פקדיהם למטה ראובן ששה וארבעים אלף 20
 וחמש מאות: פ
 לבני שמעון תולדתם למשפחתם לבית אבתם פקדיו 21
 במספר שמות לגלגלתם כל זכר מן עשרים שנה ומעלה 22
 כל יצא צבא: פקדיהם למטה שמעון תשעה וחמשים 23
 אלף ושלוש מאות: פ

* יניה ד' שיטין פניוה ויחזיל מהחלה שיטה ה' א. מז. קרואי ק' לבי

Das vierte Buch Moses.

במדבר

Das 1. Kapitel.

1. Und es redete der Ewige zu Moscheh in der Wüste Sinai im Stiftszelte, am ersten des zweiten Monats, im zweiten Jahre ihres Auszugs aus dem Lande Mizrajim, also:

2. Nehmet auf die Hauptzahl der ganzen Gemeinde der Söhne Israels nach ihren Familien, nach dem Hause ihrer Väter, durch die Zählung der Namen, alle Männlichen nach ihren Häuptionern.

3. Vom Alter von zwanzig Jahren an und darüber, jedem, der ausziehet zum Heere in Israel; ihr sollt sie mustern nach ihren Heeren, du und Aharon.

4. Und mit euch sei immer ein Mann für den Stamm, ein Mann, der Haupt für das Haus seiner Väter ist.

5. Und dies die Namen der Männer, die euch beistehen sollen: für Reuben: Elizur, Sohn Sch'deur's.

6. Für Schimeon: Schlumiel, Sohn Zurischaddai's.

7. Für Jehudah: Nachschon, Sohn Amminadab's.

8. Für Jissachar: Nethanel, Sohn Zuar's.

9. Für Sebulun: Eliab, Sohn Chelohn's.

10. Für die Söhne Joseph's: für Ephrajim: Elischama, Sohn Ammihud's; für Menascheh: Gamliel Sohn Bedazur's.

11. Für Benjamin: Abidan, Sohn Sidoni's.

12. Für Dan: Achieser, Sohn Ammischaddai's.

13. Für Ascher: Bagiel, Sohn Othran's.

14. Für Gad: Eljasaph, Sohn Deuel's.

15. Für Naphtali: Achira, Sohn Enan's.

16. Dies die Berufenen der Gemeinde, Fürsten der Stämme ihrer Väter, Häupter der Tausende Israels sind es.

17. Und es nahm Moscheh und Aharon diese Männer, die bestimmt wurden durch Namen¹.

18. Und die ganze Gemeinde versammelten sie am ersten des zweiten Monats, daß sie sich nach ihrer Geburt angeben, nach ihren Familien, nach dem Hause ihrer Väter, durch Zählung der Namen vom Alter von zwanzig Jahren und darüber nach ihren Häuptionern.

19. Wie geboten hatte der Ewige dem Moscheh, musterte er sie in der Wüste Sinai.

20. Und es waren die Söhne Reuben's, des Erstgeborenen Israels, ihre Geburtsfolge nach ihren Familien, nach dem Hause ihrer Väter, durch Zählung der Namen nach ihren Häuptionern, alle Männlichen von zwanzig Jahren und darüber, Jeder, der ausziehet zum Heere.

21. Ihre Gemusterten, vom Stamme Reuben: Sechs und vierzig tausend und fünf hundert.

22. Von den Söhnen Schimeon's, ihre Geburtsfolge nach ihren Familien, nach ihrem Vaterhause; seine Gemusterten durch Zählung der Namen nach ihren Köpfen, alle Männlichen vom Alter von zwanzig Jahren und darüber, Jeder, der zum Heere ausziehet.

23. Ihre Gemusterten, vom Stamme Schimeon: Neun und fünfzig tausend und drei hundert.

¹ d. h. namentlich.

24. Von den Söhnen Gad's, ihre Geburtsfolge nach ihren Familien, nach ihrem Vaterhause, durch Zählung der Namen vom Alter von zwanzig Jahren und darüber, Jeder, der zum Heere ausziehet.

25. Ihre Gemusterten, vom Stamme Gad: Fünf und vierzig tausend, sechs hundert und fünfzig.

26. Von den Söhnen Jehudah's, ihre Geburtsfolge, nach ihren Familien, nach ihrem Vaterhause, durch Zählung der Namen vom Alter von zwanzig Jahren und darüber, Jeder, der zum Heere ausziehet.

27. Ihre Gemusterten, vom Stamme Jehudah: Vier und siebenzig tausend und sechs hundert.

28. Von den Söhnen Jissachar's, ihre Geburtsfolge, nach ihren Familien, nach ihrem Vaterhause, durch Zählung der Namen vom Alter von zwanzig Jahren und darüber, Jeder, der zum Heere ausziehet.

29. Ihre Gemusterten, vom Stamme Jissachar: Vier und fünfzig tausend und vier hundert.

30. Von den Söhnen Sebulun's, ihre Geburtsfolge, nach ihren Familien, nach ihrem Vaterhause, durch Zählung der Namen vom Alter von zwanzig Jahren und darüber, Jeder, der zum Heere ausziehet.

31. Ihre Gemusterten, vom Stamme Sebulun: Sieben und fünfzig tausend und vier hundert.

32. Von den Söhnen Joseph's: von den Söhnen Ephraim's, ihre Geburtsfolge nach ihren Familien, nach ihrem Vaterhause, durch Zählung der Namen vom Alter von zwanzig Jahren und darüber, Jeder, der zum Heere ausziehet.

33. Ihre Gemusterten, vom Stamme Ephraim: Vierzig tausend und fünf hundert.

34. Von den Söhnen Menascheh's, ihre Geburtsfolge nach ihren Familien, nach ihrem Vaterhause, durch Zählung der Namen vom Alter von zwanzig Jahren und darüber, Jeder, der zum Heere ausziehet.

35. Ihre Gemusterten, vom Stamme Menascheh: Zwei und dreißig tausend und zwei hundert.

36. Von den Söhnen Benjamin's, ihre Geburtsfolge nach ihren Familien, nach ihrem Vaterhause, durch Zählung der Namen vom Alter von zwanzig Jahren und darüber, Jeder, der zum Heere ausziehet.

37. Ihre Gemusterten, vom Stamme Benjamin: Fünf und dreißig tausend und vier hundert.

38. Von den Söhnen Dan's, ihre Geburtsfolge nach ihren Familien, nach ihrem Vaterhause, durch Zählung der Namen vom Alter von zwanzig Jahren und darüber, Jeder, der zum Heere ausziehet.

39. Ihre Gemusterten, vom Stamme Dan: Zwei und sechzig tausend und sieben hundert.

40. Von den Söhnen Ascher's, ihre Geburtsfolge nach ihren Familien, nach ihrem Vaterhause, durch Zählung der Namen vom Alter von zwanzig Jahren und darüber, Jeder, der zum Heere ausziehet.

41. Ihre Gemusterten, vom Stamme Ascher: Ein und vierzig tausend und fünf hundert.

42. Die Söhne Naphtali's, ihre Geburtsfolge nach ihren Familien, nach ihrem Vaterhause, durch Zählung der Namen vom Alter von zwanzig Jahren und darüber, Jeder, der zum Heere ausziehet.

43. Ihre Gemusterten, vom Stamme Naphtali: Drei und fünfzig tausend und vier hundert.

- 24 לְבָנֵי גֵד תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת
- 25 מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא׃ פְּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה
- גֵּד חֲמִשָּׁה וָאַרְבַּעִים אֶלֶף וְשֵׁשׁ מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים׃ פ
- 26 לְבָנֵי יְהוּדָה תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת
- 27 מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא׃ פְּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה
- יְהוּדָה אַרְבַּעַה וְשִׁבְעִים אֶלֶף וְשֵׁשׁ מֵאוֹת׃ פ
- 28 לְבָנֵי יִשְׁשָׁכָר תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת
- 29 מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא׃ פְּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה
- יִשְׁשָׁכָר אַרְבַּעַה וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף וָאַרְבַּע מֵאוֹת׃ פ
- 30 לְבָנֵי זְבוּלֹן תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת
- 31 מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא׃ פְּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה
- זְבוּלֹן שִׁבְעָה וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף וָאַרְבַּע מֵאוֹת׃ פ
- 32 לְבָנֵי יוֹסֵף אֶפְרַיִם תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם
- בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא׃
- 33 פְּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה אֶפְרַיִם אַרְבַּעִים אֶלֶף וַחֲמִשׁ מֵאוֹת׃ פ
- 34 לְבָנֵי מְנַשֶּׁה תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת
- 35 מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא׃ פְּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה
- מְנַשֶּׁה שְׁנַיִם וְשָׁלֹשִׁים אֶלֶף וּמֵאוֹתַיִם׃ פ
- 36 לְבָנֵי בְנִימֵן תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת
- 37 מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא׃ פְּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה
- בְּנִימֵן חֲמִשָּׁה וְשָׁלֹשִׁים אֶלֶף וָאַרְבַּע מֵאוֹת׃ פ
- 38 לְבָנֵי דָן תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת
- 39 מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא׃ פְּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה
- דָּן שְׁנַיִם וְשָׁלֹשִׁים אֶלֶף וְשִׁבְעַת מֵאוֹת׃ פ
- 40 לְבָנֵי אֲשֵׁר תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת
- 41 מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא׃ פְּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה
- אֲשֵׁר אֶחָד וָאַרְבַּעִים אֶלֶף וַחֲמִשׁ מֵאוֹת׃ פ
- 42 בְּנֵי נַפְתָּלִי תּוֹלְדֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבֵית אֲבֹתָם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת
- 43 מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כֹּל יֵצֵא צָבָא׃ פְּקֻדֵיהֶם לְמִטָּה
- נַפְתָּלִי שְׁלֹשָׁה וַחֲמִשִּׁים אֶלֶף וָאַרְבַּע מֵאוֹת׃ פ

44 אלה הפקדים אשר פקד משה ואהרן ונשיאי ישראל שנים
 45 עשר איש איש אחד לבית אבתיו היו: ויהיו כל פקודי
 בני ישראל לבית אבתם מבין עשרים שנה ומעלה כל יצא
 46 צבא בישראל: ויהיו כל הפקדים שש מאות אלף ושלושת
 47 אלפים וחמש מאות וחמשים: והלויים למטה אבתם לא
 התפקדו בתוכם: פ

48 וידבר יהוה אל משה לאמר: אך את מטה לוי לא תפקד
 49 ואת ראשם לא תשא בתוך בני ישראל: ואתה תפקד את
 הלויים על משכן העדת ועל כל בליו ועל כל אשר לו המה
 ישאו את המשכן ואת כל בליו והם ישרתו וסביב למשכן
 יחנו: ובנסע המשכן יורידו אתו הלויים ובחנת המשכן
 51 יקימו אתו הלויים והנזיר הקרב יומת: וחנו בני ישראל איש
 52 על מחנהו ואיש על דגלו לצבאתם: והלויים יחנו סביב
 למשכן העדת ולא יהיה קצף על עדת בני ישראל ושמרו
 53 הלויים את משמרת משכן העדות: ויעשו בני ישראל ככל
 54 אשר צוה יהוה את משה בן עשו: פ שלישי

וידבר יהוה אל משה ואל אהרן לאמר: איש על דגלו ¹/₂ ב
 באתת לבית אבתם יחנו בני ישראל מנגד סביב לאהל
 מועד יחנו: והחנים קדמה מזרחה דגל מחנה יהודה
 3 לצבאתם ונשיא לבני יהודה נחשון בן עמינדב: וצבאו
 4 ופקדיהם ארבעה ושבעים אלף ושש מאות: והחנים עליו
 5 מטה יששכר ונשיא לבני יששכר נתנאל בן צוער: וצבאו
 6 ופקדיו ארבעה וחמשים אלף וארבע מאות: מטה זבולן
 7 ונשיא לבני זבולן אליאב בן חלון: וצבאו ופקדיו שבעה
 8 וחמשים אלף וארבע מאות: כל הפקדים למחנה יהודה
 9 מאת אלף ושמונים אלף וששת אלפים וארבע מאות לצבאתם
 ראשנה יסעו: ס דגל מחנה ראובן תימנה
 10 לצבאתם ונשיא לבני ראובן אליצור בן שדיאור: וצבאו
 11 ופקדיו ששה וארבעים אלף וחמש מאות: והחונם עליו מטה
 12 שמעון ונשיא לבני שמעון שלמיהל בן צורי שדי: וצבאו
 13 ופקדיהם

44. Dies die Gemusterten, welche musterte Moscheh und Aharon und die Fürsten Jisraëls, zwölf Männer, immer Ein Mann nach seinem Vaterhause waren sie.

45. Und es waren alle Gemusterten der Söhne Jisraëls nach ihrem Vaterhause vom Alter von zwanzig Jahren und darüber, Jeder, der zum Heere ausziehet in Jisraël.

46. Und es waren alle Gemusterten sechsmal hundert und drei tausend und fünf hundert und fünfzig.

47. Und die Lewijim nach dem Stamme ihrer Väter wurden nicht mit gemustert unter ihnen.

48. Und es redete der Ewige zu Moscheh also:

49. Nur den Stamm Lewi sollst du nicht mustern, und ihre Hauptzahl sollst du nicht aufnehmen unter den Söhnen Jisraëls.

50. Und du aber setze die Lewijim über die Wohnung des Zeugnisses und über alle ihre Geräthe und über Alles, was zu ihr gehört; sie sollen tragen die Wohnung und alle ihre Geräthe, und sie sollen sie bedienen, und rings um die Wohnung sollen sie lagern.

51. Und beim Aufbruche der Wohnung sollen die Lewijim dieselbe abtragen, und beim Lagern der Wohnung sollen die Lewijim dieselbe aufrichten, aber der Gemeinde, welcher nahet, soll des Todes sein¹.

52. Und lagern sollen die Kinder Jisraëls, Jeder bei seinem Lager, und Jeder bei seiner Fahne nach ihren Heeren.

53. Aber die Lewijim sollen lagern rings um die Wohnung des Zeugnisses, daß nicht Horn sei über die Gemeinde der Kinder Jisraëls, und hüten sollen die Lewijim die Obhut der Wohnung des Zeugnisses.

54. Und es thaten's die Söhne Jisraëls, nach Allem, was geboten hatte der Ewige dem Moscheh, so thaten sie.

Das 2. Kapitel.

1. Und es redete der Ewige zu Moscheh und zu Aharon also:

2. Jeder bei seiner Fahne mit den Zeichen von ihrem Vaterhause sollen lagern die Söhne Jisraëls; von fern¹ rings um das Stiftszelt sollen sie lagern.

3. Und die, welche lagern gegen Morgen, nach Ausgang: die Fahne des Lagers Jehudah's nach ihren Heeren, und der Fürst der Söhne Jehudah's: Nachschon, Sohn Amminadab's.

4. Und sein Heer und ihre Gemusterten: Vier und siebenzig tausend und sechs hundert.

5. Und die, welche lagern neben ihm: der Stamm Jissachar, und der Fürst der Söhne Jissachar's: Methanel, Sohn Zuar's.

6. Und sein Heer und seine Gemusterten: Vier und fünfzig tausend und vier hundert.

7. Der Stamm Sebulun und der Fürst der Söhne Sebulun's: Eliab, Sohn Chelon's.

8. Und sein Heer und seine Gemusterten: Sieben und fünfzig tausend und vier hundert.

9. Alle die Gemusterten vom Lager Jehudah's: Einmal hundert und sechs und achtzig tausend und vier hundert, nach ihren Heeren, zuerst sollen sie aufbrechen.

10. Die Fahne des Lagers Reuben's gegen Mittag, nach ihren Heeren, und der Fürst der Söhne Reuben's: Elizur, Sohn Sch'deur's.

11. Und sein Heer und seine Gemusterten: Sechs und vierzig tausend und fünf hundert.

12. Und die, welche lagern neben ihm: der Stamm Schimeon und der Fürst der Söhne Schimeon's: Schlumiel, der Sohn Zurischaddai's.

13. Und sein Heer und ihre Ge-

¹ 2000 Ellen, vergl. Josua 3, 4. Tanchuma. Der Umkreis des Lagers Jisraëls vom Mittelpunkte, אהל מועד, sei כאלפים אמה.

musterten: Neun und fünfzig tausend und drei hundert.

14. Und der Stamm Gad und der Fürst der Söhne Gad's: Eljasaph, Sohn Neuel's.

15. Und sein Heer und ihre Gemusterten: Fünf und vierzig tausend, sechs hundert und fünfzig.

16. Alle die Gemusterten des Lagers Reuben's: Einmal hundert ein und fünfzig tausend und vier hundert und fünfzig nach ihren Heeren, und als die zweiten sollen sie aufbrechen.

17. Und es breche auf das Stiftszelt, das Lager der Lewijim, in der Mitte der Lager, wie sie lagern, so sollen sie aufbrechen; Jeder an seiner Seite nach ihren Fahnen.

18. Die Fahne des Lagers Ephraim's nach ihren Heeren gegen Abend, und der Fürst der Söhne Ephraim's: Elischama, Sohn Amihud's.

19. Und sein Heer und ihre Gemusterten: Vierzig tausend und fünf hundert.

20. Und neben ihm der Stamm Menasche's; und der Fürst der Söhne Menasche's: Gamliel, Sohn Pedazur's.

21. Und sein Heer und ihre Gemusterten: Zwei und dreißig tausend und zwei hundert.

22. Und der Stamm Benjamin's, und der Fürst von den Söhnen Benjamin's: Abidan, Sohn Sidoni's.

23. Und sein Heer und ihre Gemusterten: Fünf und dreißig tausend und vier hundert.

24. Alle die Gemusterten von dem Lager Ephraim's: Einmal hundert und acht tausend und ein hundert nach ihren Heeren, und als die Dritten sollen sie aufbrechen.

25. Die Fahne des Lagers Dan's gegen Mitternacht nach ihren Heeren,

und der Fürst der Söhne Dan's: Achieser, Sohn Ammischaddai's.

26. Und sein Heer und ihre Gemusterten: Zwei und sechszig tausend und sieben hundert.

27. Und die, welche lagern neben ihm: der Stamm Aser, und der Fürst der Söhne Aser's: Pagiel, Sohn Ocran's.

28. Und sein Heer und ihre Gemusterten: Ein und vierzig tausend und fünf hundert.

29. Und der Stamm Naphtali, und der Fürst der Söhne Naphtali's: Achira, Sohn Enan's.

30. Und sein Heer und ihre Gemusterten: Drei und fünfzig tausend und vier hundert.

31. Alle die Gemusterten vom Lager Dan's: Einmal hundert sieben und fünfzig tausend und sechs hundert, zuletzt sollen sie aufbrechen nach ihren Fahnen.

32. Dies die Gemusterten der Söhne Jisraels nach ihrem Vaterhause, alle Gemusterten der Lager nach ihren Heeren: Sechsmal hundert und drei tausend und fünf hundert und fünfzig.

33. Und die Lewijim wurden nicht gemustert unter den Söhnen Jisraels, wie der Ewige geboten dem Moscheh.

34. Und es thaten (es) die Söhne Jisraels, nach Allem, was geboten der Ewige dem Moscheh, so lagerten sie nach ihren Fahnen, und so brachen sie auf, Jeder nach seinen Familien bei seinem Vaterhause.

Das 3. Kapitel.

1. Und dies die Geburtsfolge Aharon's und Moscheh's, am Tage, da redete der Ewige mit Moscheh auf dem Berge Sinai.

2. Dies die Namen der Söhne Aharon's: der Erstgeborne Nadab und Abihu, Elasar und Ithamar.

14 ופקדיהם תשעה וחמשים אלף ושלוש מאות: ומטה גד
 15 ונשיא לבני גד אליסף בן רעואל: וצבאו ופקדיהם חמשה
 16 וארבעים אלף ושש מאות וחמשים: כל הפקדים למחנה
 ראובן מאת אלף ואחד וחמשים אלף וארבע מאות וחמשים
 17 לצבאתם ושנים יסעו: ס ונסע אהל מועד
 מחנה הלויים בתוך המחנת כאשר יחנו בן יסעו איש על ידו
 18 לדגליהם: ס דגל מחנה אפרים לצבאתם ימה
 19 ונשיא לבני אפרים אלישמע בן עמיהוד: וצבאו ופקדיהם
 20 ארבעים אלף וחמש מאות: ועליו מטה מנשה ונשיא לבני
 21 מנשה נמליאל בן פדהצור: וצבאו ופקדיהם שנים ושלושים
 22 אלף ומאתים: ומטה בנימן ונשיא לבני בנימן אכידן בן
 23 גדעוני: וצבאו ופקדיהם חמשה ושלושים אלף וארבע מאות:
 24 כל הפקדים למחנה אפרים מאת אלף ושמונת אלפים ומאה
 25 לצבאתם ושלושים יסעו: ס דגל מחנה דן צפנה
 26 לצבאתם ונשיא לבני דן אחיעזר בן עמישדי: וצבאו
 27 ופקדיהם שנים וששים אלף ושבע מאות: והחנים עליו
 28 מטה אשר ונשיא לבני אשר פנעאל בן עכרן: וצבאו
 29 ופקדיהם אחד וארבעים אלף וחמש מאות: ומטה נפתלי
 30 ונשיא לבני נפתלי אחירע בן עינן: וצבאו ופקדיהם שלשה
 31 וחמשים אלף וארבע מאות: כל הפקדים למחנה דן מאת
 אלף ושבעה וחמשים אלף ושש מאות לאחרונה יסעו
 לדגליהם: פ
 32 אלה פקודי בני ישראל לבית אבתם כל פקודי המחנות
 לצבאתם שש מאות אלף ושלושת אלפים וחמש מאות
 33 וחמשים: והלויים לא התפקדו בתוך בני ישראל כאשר
 34 צוה יהוה את משה: ויעשו בני ישראל ככל אשר צוה
 יהוה את משה בן חנו לדגליהם וכן נסעו איש למשפחתו
 על בית אבתיו: פ רביעי
 1 ואלה תולדות אהרן ומשה ביום דבר יהוה את משה בחר
 2 סיני: ואלה שמות בני אהרן הכהן נדב ואביהוא אלעזר
 ואיתמר

- 3 וַאֲתָמַר: אֱלֹהֵי שְׁמוֹת בְּנֵי אֶהֱרִן הַכֹּהֲנִים הַמְּשֻׁחִים אֲשֶׁר־
 4 מִלֵּא יָדָם לְכַהֵן: וַיָּמַת גִּדְבַּי וְאָבִיהוּא לִפְנֵי יְהוָה בְּהַקְרִיבָם
 אֲשֶׁר זָרַח לִפְנֵי יְהוָה בְּמִדְבַּר סִינַי וּבָנִים לֹא־הָיוּ לָהֶם וַיְכַתֵּן
 אֶלְעָזָר וַאֲתָמַר עַל־פְּנֵי אֶהֱרִן אֲבִיהֶם: פ
 5 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: הַקְרִיב אֶת־מִטָּה לְוִי וְהִעֲמַדְתָּ
 6 אֹתוֹ לִפְנֵי אֶהֱרִן הַכֹּהֵן וְשָׂרְתוּ אֹתוֹ: וְשָׁמְרוּ אֶת־מִשְׁמֶרְתּוֹ
 7 וְאֶת־מִשְׁמֶרֶת כָּל־הָעֵדָה לִפְנֵי אֱהֵל מוֹעֵד לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת
 8 הַמִּשְׁכָּן: וְשָׁמְרוּ אֶת־כָּל־כְּלֵי אֱהֵל מוֹעֵד וְאֶת־מִשְׁמֶרֶת בְּנֵי
 9 יִשְׂרָאֵל לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת הַמִּשְׁכָּן: וַנִּתְּתָה אֶת־הַלְוִיִּם לְאֶהֱרִן
 10 וּלְבָנָיו נְתוּנִים נְתוּנִים הָמָּה לוֹ מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְאֶת־אֶהֱרִן
 11 וְאֶת־בָּנָיו תִּפְקֹד וְשָׁמְרוּ אֶת־כְּהֻנַּתְם וְהָזַר הַקְרִיב יוֹמָת: פ
 12 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וְאֲנִי הִנֵּה לִקְחָתִי אֶת־הַלְוִיִּם
 מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תַּחַת כָּל־בְּכוֹר פֶּטֶר רֶחֶם מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 13 וְהָיוּ לִי הַלְוִיִּם: כִּי לִי כָל־בְּכוֹר בְּיוֹם הַפִּתִּי כָל־בְּכוֹר בְּאֶרֶץ
 מִצְרַיִם הִקְדַּשְׁתִּי לִי כָל־בְּכוֹר בְּיִשְׂרָאֵל מֵאֲדָם עַד־בְּהֵמָה לִי
 יְהִיוּ אֲנִי יְהוָה: פ חמישי
 14 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּמִדְבַּר סִינַי לֵאמֹר: פִּקֹּד אֶת־בְּנֵי
 15 לְוִי לְבֵית אֲבֹתָם לְמִשְׁפַּחְתָּם כָּל־זָכָר מִבֶּן־חֹדֶשׁ וּמַעְלָה
 16 תִּפְקְדֵם: וַיִּפְקֹד אֹתָם מֹשֶׁה עַל־פִּי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה:
 17 וַיְהִיו־אֵלֶּה בְּנֵי־לְוִי בְּשִׁמְתָם גִּרְשׁוֹן וְקַחַת וּמֵרָרִי: וְאֵלֶּה
 18 שְׁמוֹת בְּנֵי־גִרְשׁוֹן לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבָנָי וְשִׁמְעִי: וּבְנֵי קַחַת
 19 לְמִשְׁפַּחְתָּם עֶמְרָם וַיְצַהֵר הַבְּרוֹן וְעִזִּיאֵל: וּבְנֵי מֵרָרִי
 20 לְמִשְׁפַּחְתָּם מַחֲלִי וּמוּשִׁי אֵלֶּה הֵם מִשְׁפַּחַת הַלְוִי לְבֵית אֲבֹתָם:
 21 לְגִרְשׁוֹן מִשְׁפַּחַת הַלְבְּנִי וּמִשְׁפַּחַת הַשִּׁמְעִי אֵלֶּה הֵם מִשְׁפַּחַת
 22 הַגִּרְשֹׁנִי: פִּקְדֵיהֶם בְּמִסְפָּר כָּל־זָכָר מִבֶּן־חֹדֶשׁ וּמַעְלָה
 23 פִּקְדֵיהֶם שִׁבְעַת אֲלָפִים וַחֲמִשׁ מֵאוֹת: מִשְׁפַּחַת הַגִּרְשֹׁנִי
 24 אַחֲרֵי הַמִּשְׁכָּן יִחַדּוּ יָמָה: וּנְשֵׂאֵי בֵית־אָב לְגִרְשֹׁנִי אֱלִיסָפָא
 25 בֶּן־לֵאל: וּמִשְׁמֶרֶת בְּנֵי־גִרְשׁוֹן בְּאֱהֵל מוֹעֵד הַמִּשְׁכָּן וְהָאֱהֵל
 26 מִכֶּסֶהוּ וּמִסֹּד פֶּתַח אֱהֵל מוֹעֵד: וְקַלְעֵי הַחֹצֵר וְאֶת־מִסְדֵּי
 פֶּתַח הַחֹצֵר אֲשֶׁר עַל־הַמִּשְׁכָּן וְעַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב וְאֶת מִיתְרָיו
 לְכָל

3. Dies die Namen der Söhne Aharon's der gesalbten Priester, denen man füllte die Hand, Priester zu werden.

4. Und es starb Nadab und Abihu vor dem Ewigen, indem sie darbrachten gemeines Feuer vor dem Ewigen in der Wüste Sinai, und Kinder hatten sie nicht, und es ward Priester Elasar und Ithamar vor dem Angesichte Aharon's, ihres Vaters¹.

5. Und es redete der Ewige zu Moscheh also:

6. Laß hertreten den Stamm Lewi und stelle ihn vor Aharon, den Priester, daß sie ihn bedienen.

7. Und sie sollen hüten seine Hut und die Obhut der ganzen Gemeinde vor dem Stiftszelte, zu verrichten den Dienst der Wohnung.

8. Und sie sollen hüten alle Geräthe des Stiftszeltes und die Obhut der Söhne Jisraëls, zu verrichten den Dienst der Wohnung.

9. Und du sollst übergeben die Lewijim dem Aharon und seinen Söhnen; gegeben, gegeben seien sie ihm aus den Söhnen Jisraëls.

10. Und den Aharon und seine Söhne sollst du beauftragen, daß sie hüten ihr Priestertum; und der Gemeinde, der nahet, soll des Todes sein.

11. Und es redete der Ewige zu Moscheh also:

12. Und ich, siehe, ich habe genommen die Lewijim aus der Mitte der Söhne Jisraëls anstatt alles Erstgeborenen, das den Mutterleib erschließt von den Söhnen Jisraëls, und es gehören mir die Lewijim.

13. Denn mein ward alles Erstgeborene am Tage, (da) ich schlug alles Erstgeborene im Lande Mizrajim, ich habe mir geheiligt alles Erstgeborene in Jisraël von Mensch bis Vieh, mir sollen sie gehören, ich der Ewige.

14. Und es redete der Ewige zu Moscheh in der Wüste Sinai also:

15. Mustere die Söhne Lewi's nach dem Hause ihrer Väter, nach ihren Familien; alle Männlichen, vom Alter eines Monats und darüber sollst du sie mustern.

16. Und es musterte sie Moscheh auf Ausspruch des Ewigen, wie ihm geboten wurde.

17. Und es waren diese Söhne Lewi's mit ihren Namen: Gerschon und Kehath und Merari.

18. Und dies die Namen der Söhne Gerschon's nach ihren Familien: Libni und Schimëi.

19. Und die Söhne Kehath's nach ihren Familien: Amram und Jizhar, Chebron und Ussiel.

20. Und die Söhne Merari's nach ihren Familien: Nachli und Muschi; diese sind die Familien des Lewi nach dem Hause ihrer Väter.

21. Von Gerschon die Familie des Libni und die Familie des Schimëi; diese sind die Familien des Gerschon.

22. Ihre Gemusterten durch Zählung alles Männlichen vom Alter eines Monats und darüber, ihre Gemusterten: Sieben tausend und fünf hundert.

23. Die Familien des Gerschon, hinter der Wohnung sollen sie lagern gegen Abend.

24. Und der Fürst des Vaterhauses von Gerschon: Eljasaph, Sohn Laëls.

25. Und die Obhut der Söhne Gerschon's im Stiftszelte, die Wohnung¹ und das Zelt², seine Decke und der Vorhang am Eingange des Stiftszeltes.

26. Und die Umhänge des Hofes und der Vorhang am Eingang des Hofes, welcher um die Wohnung und um den Altar ringsum und

¹ d. h. während Aharon noch lebte.

¹ Die untern Decken.

² Das Dach aus Ziegenfellen.

seine Stricke zu seinem ganzen Dienste.

27. Und von Kehath, der Familie Amram's und der Familie Jizhar's und der Familie Chebron's und der Familie Ussiel's, dies sind die Familien Kehath's.

28. Durch Zählung alles Männlichen vom Alter eines Monats und darüber: Acht tausend und sechs hundert, besorgend die Obhut des Heiligthums.

29. Die Familien der Söhne Kehath's sollen lagern an der Seite der Wohnung gegen Mittag.

30. Und der Fürst des Vaterhauses von den Familien Kehath's: Elizaphan, Sohn Ussiels.

31. Und ihre Obhut: die Lade und der Tisch und der Leuchter und die Altäre und die heiligen Geräthe, mit denen sie Dienst verrichten, und der Vorhang, und Alles was zu seinem Dienst gehört.

32. Und der Fürst der Fürsten Lewi's: Elasar, Sohn Aharon's, des Priesters, hatte die Beaufsichtigung derer, welche die Obhut des Heiligthums zu wahren hatten.

33. Von Merari: die Familie Nachli's und die Familie Muschi's; dies sind die Familien Merari's.

34. Und ihre Gemusterten durch Zählung alles Männlichen vom Alter eines Monats und darüber: Sechs tausend und zwei hundert.

35. Und der Fürst des Vaterhauses von den Familien Merari's: Zuriel, Sohn Abichajil's; an der Seite der Wohnung sollen sie lagern gegen Mitternacht.

36. Und die Beaufsichtigung der Obhut der Söhne Merari's: die Bretter der Wohnung und ihre Riegel und ihre Säulen und ihre Füße und alle ihre Geräthe und Alles, was zu ihrem Dienste gehört.

37. Und die Säulen des Hofes

ringsum und ihre Füße und ihre Pflöcke und ihre Stricke.

38. Und die, welche lagern vor der Wohnung gegen Morgen, vor dem Stiftszelte gegen Aufgang (sind): Moscheh und Aharon und seine Söhne, während die Obhut des Heiligthums für die Obhut der Söhne Jisraels; und der Gemeine, der nahez, soll des Todes sein.

39. Alle Gemusterten der Lewijim, welche gemustert Moscheh und Aharon auf Ausspruch des Ewigen nach ihren Familien, alles Männliche vom Alter eines Monats und darüber: Zwei und zwanzig tausend.

40. Und es sprach der Ewige zu Moscheh: Mustere alles Erstgeborne des Männlichen von den Kindern Jisraels, vom Alter eines Monats und darüber, und nimm auf die Zahl ihrer Namen.

41. Und du sollst nehmen die Lewijim für mich, ich der Ewige, anstatt alles Erstgebornen unter den Söhnen Jisraels, und das Vieh der Lewijim anstatt alles Erstgebornen unter dem Viehe der Söhne Jisraels.

42. Und es musterte Moscheh, wie ihm geboten der Ewige, alles Erstgeborne unter den Söhnen Jisraels.

43. Und es war alles Erstgeborne des Männlichen durch Zählung der Namen vom Alter eines Monats und darüber nach ihren Gemusterten: Zwei und zwanzig tausend und zwei hundert und drei und siebenzig.

44. Und es redete der Ewige zu Moscheh also:

45. Nimm die Lewijim anstatt alles Erstgebornen unter den Söhnen Jisraels und das Vieh der Lewijim anstatt deren Viehes, und es sollen mein sein die Lewijim, ich der Ewige.

46. Und (für) die Löfenden, zwei hundert und drei und siebenzig, die

27 לְכֹל עֲבֹדָתוֹ: ס וּלְקַחַת מִשְׁפַּחַת הָעֹמְרָמִי וּמִשְׁפַּחַת
 הַיִּצְהָרִי וּמִשְׁפַּחַת הַחֲבֵרֹנִי וּמִשְׁפַּחַת הָעֹזִיאֵלִי אֱלֹהֵם
 28 מִשְׁפַּחַת הַקְּהָתִי: בְּמִסְפָּר כָּל־זָכָר מִבֶּן־חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה שְׁמֹנֶת
 29 אֲלָפִים וְשֵׁשׁ מֵאוֹת שְׁמֹרֵי מִשְׁמֶרֶת הַקֹּדֶשׁ: מִשְׁפַּחַת בְּנֵי־
 30 קֹהַת יִחְנוּ עַל יַד הַמִּשְׁכָּן תִּימְנָה: וּנְשֵׂי־אֵבֶת־אָב לְמִשְׁפַּחַת
 31 הַקְּהָתִי אֵלִיצָפָן בֶּן־עֹזִיאֵל: וּמִשְׁמֶרֶת־הָאָרֹן וְהַשְּׁלֶחֶן וְהַמִּנְרָה
 32 וְהַמִּזְבֵּחַת וְכָל־הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר יִשְׁרְתוּ בָהֶם וְהַמָּסָךְ וְכָל־עֲבֹדָתוֹ:
 33 וּנְשֵׂי־נְשֵׂי־הַלְוִי אֲלֶעָזָר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן פְּקֻדַת שְׁמֹרֵי מִשְׁמֶרֶת
 34 הַקֹּדֶשׁ: לְמֹרְרֵי מִשְׁפַּחַת הַמַּחֲלִי וּמִשְׁפַּחַת הַמּוֹשֵׁי אֱלֹהֵם
 35 מִשְׁפַּחַת מֹרְרֵי: וּפְקֻדֵיהֶם בְּמִסְפָּר כָּל־זָכָר מִבֶּן־חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה
 36 שֵׁשֶׁת אֲלָפִים וּמֵאוֹתָיִם: וּנְשֵׂי־אֵבֶת־אָב לְמִשְׁפַּחַת מֹרְרֵי
 37 צֹוּרִיאֵל בֶּן־אֲבִיחִיל עַל יַד הַמִּשְׁכָּן יִחְנוּ צָפְנָה: וּפְקֻדַת
 38 מִשְׁמֶרֶת בְּנֵי מֹרְרֵי קָרְשִׁי הַמִּשְׁכָּן וּבְרִיחֹו וְעַמְדֹו וְאֲדָנִיו
 39 וְכָל־כְּלָיו וְכָל־עֲבֹדָתוֹ: וְעַמְדֵי הַחֹצֵר סָבִיב וְאֲדָנֵיהֶם
 40 וַיְתַדֶּהֶם וּמִיתְרֵיהֶם: וְהַחֲנִים לִפְנֵי הַמִּשְׁכָּן קִדְמָה לִפְנֵי
 41 אֹהֶל־מוֹעֵד וּמִזְרָחָה מֹשֶׁה וְאֶהֱרֹן וּבְנֵיו שְׁמֹרֵי מִשְׁמֶרֶת
 42 הַמִּקְדָּשׁ לְמִשְׁמֶרֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהַזֹּר הַקָּרֵב יוֹמֵת: כָּל־פְּקוּדֵי
 43 הַלְוִיִּם אֲשֶׁר פָּקַד מֹשֶׁה וְאֶהֱרֹן עַל־פִּי יְהוָה לְמִשְׁפַּחְתֶּם כָּל־
 44 זָכָר מִבֶּן־חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה שְׁנַיִם וְעֶשְׂרִים אֶלֶף: ס שֵׁשׁ
 45 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה פָּקַד כָּל־בְּכֹר זָכָר לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל מִבֶּן־
 46 חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה וְשֵׂא אֶת מִסְפָּר שְׁמֹתָם: וּלְקַחַת אֶת־הַלְוִיִּם לִי
 47 אֲנִי יְהוָה תַּחַת כָּל־בְּכֹר בְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֵת בְּהֵמַת הַלְוִיִּם
 48 תַּחַת כָּל־בְּכֹר בְּבֵהֶמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיִּפְקַד מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר
 49 צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ אֶת־כָּל־בְּכֹר בְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיְהִי כָל־בְּכֹר
 50 זָכָר בְּמִסְפָּר שְׁמֹת מִבֶּן־חֹדֶשׁ וּמַעֲלָה לִפְקֻדֵיהֶם שְׁנַיִם וְעֶשְׂרִים
 51 אֶלֶף שְׁלֹשָׁה וְשִׁבְעִים וּמֵאוֹתָיִם: פ
 52 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: קַח אֶת־הַלְוִיִּם תַּחַת כָּל־
 53 בְּכֹר בְּבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֵת בְּהֵמַת הַלְוִיִּם תַּחַת בְּהֵמַתֶּם וְהָיוּ־לִי
 54 הַלְוִיִּם אֲנִי יְהוָה: וְאֵת פְּדוּיֵי הַשְּׁלֹשָׁה וְהַשְּׁבַעִים וְהַמֵּאוֹתָיִם

ג. לש, נקוד על ואהרן

47 העֲדָפִים עַל־הַלְוִיִּם מִבְּכוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְלָקַחְתָּ חֲמִשָּׁת
 חֲמִשָּׁת שִׁקְלִים לְגִלְגֹּלֶת בַּשֶּׁקֶל הַקֹּדֶשׁ תִּקַּח עֵשְׂרִים גֵּרָה
 48 הַשֶּׁקֶל: וְנָתַתָּה הַכֶּסֶף לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו פְּדוּיֵי הָעֲדָפִים בָּהֶם:
 49 וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת כֶּסֶף הַפְּדוּיִם מֵאֵת הָעֲדָפִים עַל פְּדוּיֵי הַלְוִיִּם:
 50 מֵאֵת בְּכוֹר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָקַח אֶת־הַכֶּסֶף חֲמִשָּׁה וְשִׁשִּׁים וְשֵׁשׁ
 51 מֵאוֹת וְאַלְף בַּשֶּׁקֶל הַקֹּדֶשׁ: וַיִּתֵּן מֹשֶׁה אֶת־כֶּסֶף הַפְּדוּיִם
 לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו עַל־פִּי יְהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: פ שְׁבִיעִי
 וַדַּבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר: נִשְׂא אֶת־רֹאשׁ ¹/₂ ד
 3 בְּנֵי קָהָת מִתּוֹךְ בְּנֵי לְוִי לְמִשְׁפַּחְתֶּם לְבֵית אֲבֹתָם: מִבֶּן
 שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמַעְלָה וְעַד בֶּן־חֲמִשִּׁים שָׁנָה כָּל־בָּא לְצַבָּא
 4 לַעֲשׂוֹת מְלָאכָה בְּאֹהֶל מוֹעֵד: זֹאת עֲבַדְתָּ בְּנֵי־קָהָת בְּאֹהֶל
 5 מוֹעֵד קֹדֶשׁ הַקֹּדֶשִׁים: וּבָא אַהֲרֹן וּבָנָיו בְּנִסְעֵי הַמַּחֲנֶה וְהוֹרְדוּ
 6 אֶת פָּרְכַת הַמִּסְכָּה וּכְסוּ־בָהּ אֶת אֹרֶן הָעֵדוּת: וְנָתַנּוּ עָלָיו
 7 כֶּסֶף עוֹר תַּחֲשׁ וּפְרָשׁוּ בְּגַד־כְּלִיל תְּכֵלֶת מְלֻמְעָלָה וְשָׂמוּ
 8 בְּדִיּוֹ: וְעַל וְשָׁלְתָן הַפָּנִים יַפְרָשׁוּ בְּגַד תְּכֵלֶת וְנָתַנּוּ עָלָיו
 9 אֶת־הַקַּעֲרֹת וְאֶת־הַכַּפֹּת וְאֶת־הַמְּנַקִּיֹת וְאֵת קַעֲשׂוֹת הַנִּסְסָה
 10 וְלֶחֶם הַתָּמִיד עָלָיו יִהְיֶה: וּפְרָשׁוּ עֲלֵיהֶם בְּגַד תוֹלַעַת שָׁנִי
 11 וּכְסוּ אֹתוֹ בְּמַכְסֵה עוֹר תַּחֲשׁ וְשָׂמוּ אֶת־בְּדִיּוֹ: וְלָקַחוּ וּבְגַד
 12 תְּכֵלֶת וּכְסוּ אֶת־מִנְרַת הַמָּאוֹר וְאֶת־נִרְתִּיהָ וְאֶת־מְלַקְחֶיהָ
 13 וְאֶת־מַחְתֵּתֶיהָ וְאֵת כָּל־כְּלֵי שְׂמֹנֶה אֲשֶׁר יִשְׁרְתוּ־לָהּ בָּהֶם:
 14 וְנָתַנּוּ אֹתָהּ וְאֶת־כָּל־כְּלֵיהָ אֶל־מַכְסֵה עוֹר תַּחֲשׁ וְנָתַנּוּ עַל־
 15 הַמּוֹט: וְעַל וּמִזִּבְחַת הַזֹּהֵב יַפְרָשׁוּ בְּגַד תְּכֵלֶת וּכְסוּ אֹתוֹ
 16 בְּמַכְסֵה עוֹר תַּחֲשׁ וְשָׂמוּ אֶת־בְּדִיּוֹ: וְלָקַחוּ אֶת־כָּל־כְּלֵי
 17 הַשָּׂרֵת אֲשֶׁר יִשְׁרְתוּ־בָּם בַּקֹּדֶשׁ וְנָתַנּוּ אֶל־בְּגַד תְּכֵלֶת וּכְסוּ
 18 אוֹתָם בְּמַכְסֵה עוֹר תַּחֲשׁ וְנָתַנּוּ עַל־הַמּוֹט: וְדִשְׁנוּ אֶת־
 19 הַמִּזְבֵּחַ וּפְרָשׁוּ עָלָיו בְּגַד אַרְגָּמָן: וְנָתַנּוּ עָלָיו אֶת־כָּל־כְּלָיו
 20 אֲשֶׁר יִשְׁרְתוּ עָלָיו בָּהֶם אֶת־הַמַּחְתֹּת אֶת־הַמְּזֻלְגָת וְאֶת־הַיַּעֲצִים
 21 וְאֶת־הַמְּזֻרְקֹת כָּל כְּלֵי הַמִּזְבֵּחַ וּפְרָשׁוּ עָלָיו כֶּסֶף עוֹר תַּחֲשׁ
 22 וְשָׂמוּ בְּדִיּוֹ: וּכְלָה אַהֲרֹן וּבָנָיו לְכַסֹּת אֶת־הַקֹּדֶשׁ וְאֶת־כָּל־

ג. מו, קמץ בז"ק ג. נא, הפדוים קרי

כלי

überzählig über die Lewijim von den Erstgebornen der Söhne Jisraëls —

47. Sollst du nehmen immer fünf Schefel für den Kopf, nach heiligem Schefel sollst du nehmen, zwanzig Gera der Schefel.

48. Und du sollst geben das Silber dem Aharon und seinen Söhnen (für) die Gelösten der Ueberzähligen unter ihnen.

49. Und es nahm Moscheh das Silber der Lösung von den Ueberzähligen über die durch die Lewijim Gelösten.

50. Von den Erstgebornen der Söhne Jisraëls nahm er das Silber: Ein tausend drei hundert und fünf und sechzig nach dem Schefel des Heiligthums.

51. Und es gab Moscheh das Silber der Gelösten dem Aharon und seinen Söhnen auf Ausspruch des Ewigen, wie geboten hatte der Ewige dem Moscheh.

Das 4. Kapitel.

1. Und es redete der Ewige zu Moscheh und zu Aharon also:

2. Nimm auf die Hauptzahl der Söhne Kehath's aus der Mitte der Söhne Lewi's nach ihren Familien, nach dem Hause ihrer Väter.

3. Vom Alter von dreißig Jahren und darüber, und bis zum Alter von fünfzig Jahren, Jeder, der kommt zur Schaar um Arbeit zu verrichten im Stiftszelte.

4. Dies der Dienst der Söhne Kehath's im Stiftszelte: Das Allerheiligste.

5. Und es komme Aharon und seine Söhne, wenn das Lager aufbricht, und nehmen den scheidenden Vorhang ab und bedecken die Lade des Zeugnisses damit.

6. Und sie legen eine Decke von Lachaschfellen darüber und breiten

ein Gewand ganz von Himmelblau (=er Wolle) darüber aus und ordnen ihre Stangen¹.

7. Und über den Tisch der Schaubrode breiten sie ein Tuch von Himmelblau (=er Wolle) und legen darauf die Schüsseln und die Schalen und die Reinigungsröhren und die Halbröhren der Bedeckung, und das beständige Brod sei darauf.

8. Und sie breiten über sie ein Tuch von hochrother Wolle und bedecken es mit einer Decke von Lachaschfellen und legen seine Stangen daran.

9. Und sie nehmen ein himmelblaues Tuch und bedecken den Leuchter zur Beleuchtung und seine Lampen und seine Zangen und seine Aschgefäße und alle seine Delgeräthe, deren sie sich für ihn bedienen.

10. Und sie legen ihn und alle seine Geräthe in eine Decke von Lachaschfellen und legen sie auf die Tragstange.

11. Und über den goldenen Altar breiten sie ein Tuch von Himmelblau (=er Wolle) und bedecken ihn mit einer Decke von Lachaschfellen und legen seine Stangen daran.

12. Und sie nehmen alle Dienstgeräthe, deren sie sich bedienen im Heiligthume, und legen sie in ein Tuch von Himmelblau (=er Wolle) und bedecken sie mit einer Decke von Lachaschfellen und legen sie auf die Tragstange.

13. Und sie entaschen den Altar und breiten über ihn ein Tuch von purpurrother Wolle.

14. Und sie legen darauf alle seine Geräthe, womit sie auf ihm den Dienst verrichten: die Pfannen, die Gabeln, und die Schaufeln und die Sprengbecken, alle Geräthe des Altars, und sollen breiten darüber eine Decke von Lachaschfellen und daranlegen seine Stangen.

15. Und hat vollendet Aharon und seine Söhne zu bedecken das

¹ Siehe Terios Schlomo.

Heiligthum und alle Geräthe des Heiligthums; wenn aufbrechen soll das Lager, so sollen nachher kommen die Söhne Kehath's zu tragen, und nicht berühren das Heiligthum, sonst müßten sie sterben. Dieses das zu Tragende der Söhne Kehath's beim Stiftszelte.

16. Und die Aufsicht Elasar's, Sohnes Aharon's, des Priesters: (über) das Del der Beleuchtung und das Räucherwerk der Specereien und das beständige Speiseopfer und das Del der Salbung, die Beaufsichtigung der ganzen Wohnung und Alles, was darin ist, über das Heiligthum und über seine Geräthe.

17. Und es redete der Ewige zu Moscheh und zu Aharon also:

18. Veranlasset¹ nicht die Ausrottung des Stammes der Familie Kehath's aus den Lewijim.

19. Und das thuet für sie, daß sie leben und nicht sterben, indem sie hintreten zum Allerheiligsten; Aharon und seine Söhne sollen kommen und sie stellen Jedermann an seinen Dienst und zu seinem Tragen.

20. Nicht aber dürfen sie kommen zu sehen, wenn man verhüllt das Heiligthum, daß sie nicht sterben.

Castorah: Hoshua, Kap. 2, 1—22.

271

21. Und es redete der Ewige zu Moscheh also:

22. Nimm auf die Hauptzahl der Söhne Gerschon's, auch sie, nach dem Hause ihrer Väter, nach ihren Familien.

23. Vom Alter von dreißig Jahren und darüber bis zum Alter von fünfzig Jahren sollst du sie mustern, Jeden, der kommt in die Schaar zu treten, Dienst zu verrichten im Stiftszelte.

24. Dies der Dienst der Familien Gerschon's zum Dienen und zum Tragen.

25. Und sie sollen tragen die Teppiche der Wohnung und das Stifts-

zelt, seine Decke und die Decke von Lachaschfellen, welche oben darüber, und die Decke am Eingange des Stiftszeltes.

26. Und die Umhänge des Hofes und die Decke am Eingange des Thores zum Hofe, welcher um die Wohnung und um den Altar ringsum, und ihre Stricke und alle ihre Dienstgeräthe; und Alles, was mit ihnen geschehen soll, sollen sie verrichten.

27. Auf den Ausspruch Aharon's und seiner Söhne soll geschehen der ganze Dienst der Söhne Gerschon's nach Allem, was sie zu tragen, und nach Allem, was sie zu verrichten haben; und ihr sollt ihnen übertragen zur Obhut Alles, was sie zu tragen haben.

28. Dies der Dienst der Familien der Söhne Gerschon's im Stiftszelte, und ihre Obhut in der Hand Jthamar's, Sohnes Aharon's, des Priesters.

29. Die Söhne Merari's nach ihren Familien, nach dem Hause ihrer Väter sollst du sie mustern.

30. Vom Alter von dreißig Jahren und darüber und bis zum Alter von fünfzig Jahren sollst du sie mustern, Jeden, der kommt in die Reihe, zu verrichten den Dienst des Stiftszeltes.

31. Und dies die Obhut ihres Tragens nach ihrem ganzen Dienste im Stiftszelte: die Bretter der Wohnung und ihre Riegel und ihre Säulen und ihre Füße.

32. Und die Säulen des Hofes ringsum, und ihre Füße und ihre Nägel und ihre Stricke für all ihre Geräthe für ihren ganzen Dienst, und mit Namen sollt ihr zuzählen¹ die Geräthe der Obhut ihres Tragens.

33. Dies der Dienst der Familien der Söhne Merari's nach ihrem ganzen Dienste im Stiftszelte durch Jthamar, Sohn Aharon's, des Priesters.

¹ Es wurde Jedem die Anzahl der Geräthe, die er zu tragen hatte, namhaft gemacht. Ramban.

¹ Siehe Raschi und Bers 15.

כְּלֵי הַקֹּדֶשׁ בְּנִסְעַת הַמִּתְּנֶה וְאַחֲרֵי־כֵן יָבֹאוּ בְנֵי־קָהָת לְשֹׂאת
 וְלֹא יִגְעוּ אֶל־הַקֹּדֶשׁ וּמִתּוֹ אֱלֹהֵי מִשְׁאֵל בְּנֵי־קָהָת בְּאֹהֶל מוֹעֵד׃
 16 וּפְקֻדַת אֲלֻעֹזֹר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן שֹׁמֵן הַמֵּאוֹר וּקְטֹרֶת הַסַּמִּים
 וּמִנְחַת הַתָּמִיד וְשֹׁמֵן הַמִּשְׁחָה פְּקֻדַת כָּל־הַמִּשְׁכָּן וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ
 פְּקֻדֹשׁ וּבְכֻלּוֹ׃

מפטיר

פ

17 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אֶהֱרֹן לֵאמֹר׃ אֵל־תִּכְלִיתוּ אֶת־
 18 יִשְׁבֹּט מִשְׁפַּחַת הַקָּהָתִי מִתּוֹךְ הַלְוִיִּם׃ וְזֹאת וְעָשׂוּ לָהֶם וְחִזּוּ
 19 וְלֹא יָמָתוּ בְּנִשְׁתָּם אֶת־קֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים אֶהֱרֹן וּבָנָיו יָבֹאוּ וְשָׂמוּ
 20 אוֹתָם אִישׁ אִישׁ עַל־עַבְדּוֹתָיו וְאֶל־מִשְׁאָו׃ וְלֹא־יָבֹאוּ לְרֹאוֹת
 כְּבָלַע אֶת־הַקֹּדֶשׁ וּמִתּוֹ׃

פ

21 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר׃ נָשֵׂא אֶת־רֹאשׁ בְּנֵי גֵרְשׁוֹן
 22 גַּם־הֵם לְבֵית אֲבֹתָם לְמִשְׁפַּחַתָּם׃ מִבְּנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמִמְעַלָּה
 23 עַד בֶּן־חַמְשִׁים שָׁנָה תִּפְקְדוּ אוֹתָם כָּל־הַבָּא לְצַבָּא וְצַבָּא לְעַבְד
 24 עֲבֹדָה בְּאֹהֶל מוֹעֵד׃ זֹאת עֲבֹדַת מִשְׁפַּחַת הַגֵּרְשֹׁנִי לְעַבְד
 25 וְלִמִּשְׁאָו׃ וְנִשְׂאוּ אֶת־יְרִיעֵת הַמִּשְׁכָּן וְאֶת־אֹהֶל מוֹעֵד מִכִּסֵּהוּ
 וּמִכִּסֵּה הַתְּחָשׁ אֲשֶׁר־עָלָיו מִלְּמַעְלָה וְאֶת־מָסַךְ פֶּתַח אֹהֶל
 26 מוֹעֵד׃ וְאֶת קָלְעֵי הַחֲצֵר וְאֶת־מָסַךְ וּפֶתַח וְשַׁעַר הַחֲצֵר אֲשֶׁר
 27 עַל־הַמִּשְׁכָּן וְעַל־הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב וְאֶת מִיתְרֵיהֶם וְאֶת־כָּל־כְּלֵי
 28 עֲבֹדָתָם וְאֶת כָּל־אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה לָהֶם וְעַבְדוֹ׃ עַל־פִּי אֶהֱרֹן
 29 וּבָנָיו תְּהִיָּה כָּל־עֲבֹדַת בְּנֵי הַגֵּרְשֹׁנִי לְכָל־מִשְׁאָם וּלְכָל עֲבֹדָתָם
 30 וּפְקֻדָּתָם עֲלֵהֶם בְּמִשְׁמַרְתָּ אֶת כָּל־מִשְׁאָם׃ זֹאת עֲבֹדַת
 31 מִשְׁפַּחַת בְּנֵי הַגֵּרְשֹׁנִי בְּאֹהֶל מוֹעֵד וּמִשְׁמַרְתָּם בְּיַד אִיתָמָר בֶּן־
 32 אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן׃ בְּנֵי מִרְרִי לְמִשְׁפַּחַתָּם לְבֵית־
 33 אֲבֹתָם תִּפְקְדוּ אֹתָם׃ מִבְּנֵי שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמִמְעַלָּה וְעַד בֶּן־
 34 חַמְשִׁים שָׁנָה תִּפְקְדוּם כָּל־הַבָּא לְצַבָּא לְעַבְד אֶת־עֲבֹדַת אֹהֶל
 35 מוֹעֵד׃ וְזֹאת מִשְׁמַרְתָּ מִשְׁאָם לְכָל־עֲבֹדָתָם בְּאֹהֶל מוֹעֵד
 36 קְרָשֵׁי הַמִּשְׁכָּן וּבְרִיחָיו וְעִמּוּדָיו וְאֲדָנָיו׃ וְעִמּוּדֵי הַחֲצֵר סָבִיב
 37 וְאֲדָנֵיהֶם וְיִתְדֹתָם וּמִיתְרֵיהֶם לְכָל־כְּלֵיהֶם וּלְכָל עֲבֹדָתָם וּבִשְׂמַת
 38 תִּפְקְדוּ אֶת־כְּלֵי מִשְׁמַרְתָּ מִשְׁאָם׃ זֹאת עֲבֹדַת מִשְׁפַּחַת בְּנֵי
 39 מִרְרִי לְכָל־עֲבֹדָתָם בְּאֹהֶל מוֹעֵד בְּיַד אִיתָמָר בֶּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן׃

ויפקד

34 ויפקד משה ואהרן ונשיאי העדה את בני הקהתי למשפחתם
 35 ולבית אבתם: מבן שלשים שנה ומעלה ועד בן חמשים
 36 שנה כל הבא לצבא לעבדה באהל מועד: ויהיו פקדיהם
 37 למשפחתם אלפים שבע מאות וחמשים: אלה פקודי
 משפחת הקהתי כל העבד באהל מועד אשר פקד משה
 38 ואהרן על פי יהוה ביד משה: ^ס ^{שני} ופקודי
 39 בני גרשון למשפחתם ולבית אבתם: מבן שלשים שנה
 ומעלה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא לעבדה באהל
 40 מועד: ויהיו פקדיהם למשפחתם לבית אבתם אלפים
 41 ויש מאות ושלשים: אלה פקודי משפחת בני גרשון כל
 העבד באהל מועד אשר פקד משה ואהרן על פי יהוה:
 42 ופקודי משפחת בני מררי למשפחתם לבית אבתם: מבן
 43 שלשים שנה ומעלה ועד בן חמשים שנה כל הבא לצבא
 לעבדה באהל מועד: ויהיו פקדיהם למשפחתם שלשת
 44 אלפים ומאתים: אלה פקודי משפחת בני מררי אשר פקד
 45 משה ואהרן על פי יהוה ביד משה: כל הפקדים אשר
 46 פקד משה ואהרן ונשיאי ישראל את הלויים למשפחתם
 47 ולבית אבתם: מבן שלשים שנה ומעלה ועד בן חמשים
 שנה כל הבא לעבד עבדה ועבדת משא באהל מועד:
 48 ויהיו פקדיהם שמנת אלפים וחמש מאות ושמנים: על-
 49 פי יהוה פקד אותם ביד משה איש איש על עבדתו ועל-
 משאו ופקדיו אשר צנה יהוה את משה: ^פ ^{שלישי}
 1 וידבר יהוה אל משה לאמר: ^ת ^{1/2} צו את בני ישראל וישלחו
 2 מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל טמא לנפש: מזכר עד-
 3 נקבה תשלחו אל מחוץ למחנה תשלחום ולא יטמאו את-
 4 מחניהם אשר אני שכן בתוכם: ויעשו כן בני ישראל
 וישלחו אותם אל מחוץ למחנה כאשר דבר יהוה אל משה
 בן עשו בני ישראל: ^פ
 5 וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל איש
 6 או אשה כי יעשו מכל חטאת האדם למעל מעל ביהוה

34. Und es musterte Moscheh und Aharon und die Fürsten der Gemeinde die Söhne Kehath's nach ihren Familien und nach dem Hause ihrer Väter.

35. Vom Alter von dreißig Jahren und darüber und bis zum Alter von fünfzig Jahren, Jeden, der kommt zur Reihe, zum Dienste im Stiftszelte.

36. Und es waren ihre Gemusterten nach ihren Familien: Zwei tausend sieben hundert und fünfzig.

37. Dies die Gemusterten der Familien Kehath's, Jeder, der diente im Stiftszelte, welche musterte Moscheh und Aharon auf Ausspruch des Ewigen durch Moscheh.

38. Und die Gemusterten der Söhne Gerschon's nach ihren Familien und nach dem Hause ihrer Väter.

39. Vom Alter von dreißig Jahren und darüber und bis zum Alter von fünfzig Jahren, Jeder, der kommt zur Schaar zum Dienste im Stiftszelte.

40. Und es waren ihre Gemusterten nach ihren Familien, nach dem Hause ihrer Väter: Zwei tausend sechs hundert und dreißig.

41. Dies die Gemusterten der Familien der Söhne Gerschon's, Jeder, der dient im Stiftszelte, welche musterte Moscheh und Aharon auf Ausspruch des Ewigen.

42. Und die Gemusterten der Familien der Söhne Merari's, nach ihren Familien, nach dem Hause ihrer Väter.

43. Vom Alter von dreißig Jahren und darüber und bis zum Alter von fünfzig Jahren, Jeder, der kommt zur Schaar zum Dienste im Stiftszelte.

44. Und es waren ihre Gemusterten nach ihren Familien: Drei tausend und zwei hundert.

45. Dies die Gemusterten der Familien der Söhne Merari's, welche musterte

Moscheh und Aharon auf Ausspruch des Ewigen durch Moscheh.

46. Alle Gemusterten, welche musterte Moscheh und Aharon und die Fürsten Israëls, die Lewijim nach ihren Familien und nach dem Hause ihrer Väter.

47. Vom Alter von dreißig Jahren und darüber und bis zum Alter von fünfzig Jahren, Jeder, der kommt zu verrichten die Arbeit des Dienstes und die Arbeit des Tragens im Stiftszelte.

48. Und es waren ihre Gemusterten: Acht tausend fünf hundert und achtzig.

49. Auf Ausspruch des Ewigen musterte man sie durch Moscheh, Jedermann zu seinem Dienste und zu seinem Tragen, und seine Musterung¹, welche geboten der Ewige dem Moscheh.

Das 5. Kapitel.

1. Und es redete der Ewige zu Moscheh also:

2. Gebiete den Söhnen Israëls, daß sie wegschiden aus dem Lager jeden Aussätzigen und jeden Samenflüssigen und Jeden, der unrein geworden an einer Leiche.

3. Sowohl Männliches als Weibliches sollt ihr wegschiden, nach außerhalb des Lagers sollt ihr sie wegschiden, daß sie nicht verunreinigen ihre Lager, in deren Mitte ich wohne.

4. Und es thaten so die Söhne Israëls und schidten sie weg nach außerhalb des Lagers, wie geredet der Ewige zu Moscheh, so thaten die Söhne Israëls.

5. Und es redete der Ewige zu Moscheh also:

6. Rede zu den Kindern Israëls: Ein Mann oder ein Weib, wenn thun werden (eine) von allen Sünden gegen Menschen, Untreue zu begehen

¹ Siehe Raschi.

gegen den Ewigen, und es verschuldet sich dieselbe Person.

7. Und so sollen sie bekennen ihre Sünde, die sie gethan, und er gebe zurück seine Schuld in ihrem Hauptbetrage und ein Fünftel derselben füge er darauf hinzu und gebe es dem, an welchem er sich verschuldet hat.

8. Wenn aber der Mann keinen Verwandten hat, ihm die Schuldsumme zurückzugeben, die Schuldsumme, die dem Ewigen zurückzugeben wäre, dem Priester; außer dem Widder der Versöhnung, mit welchem man ihn süht¹.

9. Und alle Hebe von allen Heiligthümern der Söhne Israëls, die sie zum Priester bringen, soll ihm gehören.

10. Und Jedermanns Heiligthümer, ihm seien sie², was Jemand dem Priester zu geben hat, ihm sei es.

11. Und es redete der Ewige zu Moscheh also:

12. Rede zu den Kindern Israëls und sprich zu ihnen: Wenn Jemandes Weib ausschweift und gegen ihn Untreue begeht,

13. Und (zwar) beschläft dieselbe ein Mann durch Samenerguss und (dies) ist verborgen geblieben vor den Augen ihres Mannes, sie aber hätte sich verborgen, daß sie hätte unrein werden können, und ein Zeuge gegen sie ist nicht da, auch ist sie nicht gezwungen worden,

14. Und es ist über ihn gekommen ein Eifergeist und er eiferte (warnend) über sein Weib, sie aber ist (möglich) verunreinigt³ worden, oder es ist über ihn gekommen ein Eifergeist und er eiferte über sein Weib (sie warnend), sie aber ist (möglich) nicht verunreinigt worden;

15. Und so bringe der Mann sein Weib zu dem Priester, und bringe ihr Opfer mit ihr, ein Zehntel Sphah Gerstenmehl, nicht gieße er darauf Del und nicht lege er darauf Weih-

rauch, denn ein Speiseopfer der Eiferungen ist es, ein Speiseopfer der Erinnerung, erinnernd an Schuld.

16. Und es lasse sie nahen der Priester und stelle sie vor den Ewigen.

17. Und es nehme der Priester geheiligtes¹ Wasser in einem irdenen Gefäße; und von dem Staube, der fein wird am Boden der Wohnung, nehme der Priester und thue in das Wasser.

18. Und es lasse der Priester hintreten² das Weib vor den Ewigen und entblöße das Haupthaar des Weibes und lege auf ihre Hände das Speiseopfer der Erinnerung, ein Speiseopfer der Eiferungen ist es, und in der Hand des Priesters seien die bittern, fluchbringenden Wasser.

19. Und es beschwöre sie der Priester und sage zu dem Weibe: Wenn dich nicht ein Mann beschlafen, und wenn du nicht abgewichen (zur) Verunreinigung hinter deinem Manne, so bleibe unverletzt von diesen bittern, fluchbringenden Wassern.

20. Und du, wenn du abgewichen bist hinter deinem Manne, und wenn du verunreinigt worden bist, und es hielt ein Mann mit dir sein Beilager außer deinem Manne.

21. Und es beschwöre der Priester das Weib mit dem Schwur des Fluches, und es spreche der Priester zum Weibe: So mache der Ewige dich zum Fluche und zum Schwur in deinem Volke, indem der Ewige deine Hüfte einfallen und deinen Leib schwellen macht.

22. Und es kommen diese fluchbringenden Wasser in deine Eingeweide, den Leib schwellen und die Hüfte einfallen zu lassen, und es spreche das Weib: Amen, Amen.

23. Und es schreibe diese Flüche der Priester auf ein Pergament und lösche sie ab in den bittern Wassern.

24. Und er lasse das Weib trinken die bittern und fluchbringenden Wasser;

1 Vergleiche Ende ויקרי.

2 Siehe Raschi und Ramban.

3 Siehe Raschi.

1 Siehe Raschi.

2 Siehe Raschi.

7 ואשמה הנפש ההוא : והתוודו את חטאתם אשר עשו והשיב
 את אשמו בראשו וחמישתו יסף עליו ונתן לאשר אשם לו :
 8 ואם אין לאיש גאל להשיב האשם אליו האשם המושב
 9 ליהוה לפהו מלבד איל הכפרים אשר יכפר בו עליו : וכל
 תרומה לכל קדשי בני ישראל אשר יקריבו לפהו לו
 10 יהיה : ואיש את קדשיו לו יהיו איש אשר יתן לפהו לו
 יהיה : פ רביעי

11 וידבר יהוה אל משה לאמר : דבר אל בני ישראל ואמרת
 12 אליהם איש איש כי תשמה אשתו ומעלה בו מעל : ושכב
 איש אתה שכבת זרע ונעלם מעיני אישה ונסתרה והיא
 14 נטמאה ועד אין בה והוא לא נתפשה : ועבר עליו רוח
 קנאה וקנא את אשתו והוא נטמאה או עבר עליו רוח קנאה
 15 וקנא את אשתו והיא לא נטמאה : והביא האיש את אשתו
 אל הפהו והביא את קרבנה עליה עשירת האיפה קמח שערים
 לא יצק עליו שמן ולא יתן עליו לבנה כי מנתת קנאת הוא
 16 מנתת וזרון מזכרת עון : והקריב אתה הפהו והעמדה לפני
 17 יהוה : ולקח הפהו מים קדשים בכלי חרש ומן העפר אשר
 18 יהיה בקרקע המשפן יקח הפהו ונתן אל המים : והעמיד
 הפהו את האשה לפני יהוה ופרע את ראש האשה ונתן
 על כפיה את מנתת הזכרון מנתת קנאת הוא וכיד הפהו יהיו
 19 מי המרים המאזרים : והשביע אתה הפהו ואמר אל האשה
 אם לא שכב איש אתך ואם לא שטית טמאה תחת איש
 20 הנקלי ממני המרים המאזרים האלה : ואת כי שטית תחת
 איש וכי נטמאת ויהן איש בך את שכבתו מבלעדי איש :
 21 והשביע הפהו את האשה בשבעת האלה ואמר הפהו לאשה
 יתן יהוה אותך לאלה ולשבעה בתוך עמך בתת יהוה את
 22 ירכך נפלת ואת בטנג צבה : ובאו המים המאזרים האלה
 במעיד לצבות בטן ולגפל ירה ואמרה האשה אמן ו אמן :
 23 וכתב את האלת האלה הפהו בספר ומחה אל מי המרים :
 24 והשקה את האשה את מי המרים המאזרים ובאו בה המים

- 25 הַמֵּאֲרָרִים לְמָרִים: וְלָקַח הַכֹּהֵן מִיַּד הָאִשָּׁה אֶת מִנְחַת
הַקִּנְיָאֵת וְהֵנִיף אֶת־הַמִּנְחָה לִפְנֵי יְהוָה וְהִקְרִיב אֹתָהּ אֶל־
26 הַמִּזְבֵּחַ: וְקִמֵּץ הַכֹּהֵן מִן־הַמִּנְחָה אֶת־אֲזִבְרָתָהּ וְהִקְטִיר
הַמִּזְבֵּחַ וְאַחַר יִשְׁקָה אֶת־הָאִשָּׁה אֶת־הַמַּיִם: וְהִשְׁקָה אֶת־
27 הַמַּיִם וְהִיְתָה אִם־נִטְמָאָה וְתִמְעַל מֵעַל בְּאִשָּׁה וּבָאוּ בָּהּ
הַמַּיִם הַמֵּאֲרָרִים לְמָרִים וְצִבְתָּהּ כְּמִנְהַ וְנִפְלָה יִרְכָּה וְהִיְתָה
28 הָאִשָּׁה לְאֵלֶּה בְּקִרְבַּ עֲמָה: וְאִם־לֹא נִטְמָאָה הָאִשָּׁה וְטִהַרָה
הוּא וְנִקְתָּה וְנִזְרְעָה זֶרַע: זֹאת תּוֹרַת הַקִּנְיָאֵת אֲשֶׁר תִּשְׁמָטָה
29 אִשָּׁה תַּחַת אִשָּׁה וְנִטְמָאָה: אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר תִּעְבֹּר עָלָיו רוּחַ
קִנְיָאָה וְקִנְיָ אֶת־אִשְׁתּוֹ וְהִעֲמִיד אֶת־הָאִשָּׁה לִפְנֵי יְהוָה וְעָשָׂה
30 לָהּ הַכֹּהֵן אֶת־כָּל־הַתּוֹרָה הַזֹּאת: וְנִקְתָּה הָאִשׁ מֵעֵוֹן וְהָאִשָּׁה
31 הַהוּא תִשָּׂא אֶת־עֹנָהּ:

פ

- וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
1 2 אֲלֵהֶם אִישׁ אוֹ־אִשָּׁה כִּי יִפְלֹא לְגִדְלֹ גִדְרֵי גִזִּיר לַהֲזִיר לַיהוָה:
מִיֵּן וְשִׁכַר יִזִּיר חֲמִץ גֵּין וְחֲמִץ שִׁכַר לֹא יִשְׁתֶּה וְכָל־מִשְׁרַת
3 עֲנָבִים לֹא יִשְׁתֶּה וְעֲנָבִים לַחִים וְיִבְשִׁים לֹא יֹאכַל: כָּל יְמֵי
4 גִזְרוֹ מִכֹּל אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מִנְּפֵן הַיֵּן מִחֲרָצִים וְעַד־זֶג לֹא יֹאכַל:
כָּל־יְמֵי גִדְרֵי גִזְרוֹ תִעַר לֹא־יַעְבֹּר עַל־רֹאשׁוֹ עַד־מִלֵּאת הַיָּמִם
5 אֲשֶׁר־יִזִּיר לַיהוָה קֹדֶשׁ יִהְיֶה גִדְלֹ פֶרַע שְׂעַר רֹאשׁוֹ: כָּל־יְמֵי
6 הַזִּירוֹ לַיהוָה עַל־נַפְשׁ מֵת לֹא יָבֵא: לְאָכְלוֹ וּלְאִמּוֹ לְאָחִיו
7 וּלְאָחֹתוֹ לֹא־יִטְמָא לָהֶם בְּמַתָּם כִּי גִזֵּר אֱלֹהֵיו עַל־רֹאשׁוֹ:
כָּל יְמֵי גִזְרוֹ קֹדֶשׁ הוּא לַיהוָה: וְכִי־יָמוּת מֵת עָלָיו בַּפֶּתַע
8 פְּתָאִם וְטִמָּא רֹאשׁ גִּזְרוֹ וְגִלַּח רֹאשׁוֹ בַּיּוֹם שִׁהַרְתּוֹ בַּיּוֹם
9 הַשְּׂבִיעִי יִגְלַחְנוּ: וּבַיּוֹם הַשְּׂמִינִי יָבֵא שְׁתֵּי תָרִים אוֹ שְׁנַיִ בְּנֵי
10 יֹזְנָה אֶל־הַכֹּהֵן אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וְעָשָׂה הַכֹּהֵן אֶחָד
11 לַחֲטָאת וְאֶחָד לְעֹלָה וּכְפַר עָלָיו מֵאֲשֶׁר חָטָא עַל־הַנֶּפֶשׁ וְקִדַּשׁ
12 אֶת־רֹאשׁוֹ בַּיּוֹם הַהוּא: וְהֵנִיף לַיהוָה אֶת־יְמֵי גִזְרוֹ וְהִבְיֵא
כֶּבֶשׂ בֶּן־שָׁנָתוֹ לְאֵשֶׁם וְהַיָּמִים הָרִאשׁוֹנִים יִפְלוּ כִּי טָמֵא גִזְרוֹ:
13 וְזֹאת תּוֹרַת הַגִּזִּיר בַּיּוֹם מִלֵּאת יְמֵי גִזְרוֹ יָבֵא אֹתוֹ אֶל־פֶּתַח
14 אֹהֶל מוֹעֵד: וְהִקְרִיב אֶת־קֶרְבָּנוֹ לַיהוָה כֶּבֶשׂ בֶּן־שָׁנָתוֹ הַמַּיִם

und es sollen in sie kommen die fluchbringenden Wasser zur Bitterkeit.

25. Und es nehme der Priester aus der Hand des Weibes das Speiseopfer der Greiserungen, und er schwinde das Speiseopfer vor dem Ewigen und bringe es hin zum Altare.

26. Und eine Hand voll fasse der Priester von dem Speiseopfer zu seinem Erinnerungsdusttheil und er lasse es verdampfen auf dem Altare, und zwar nachdem er das Weib hat trinken lassen die Wasser.

27. Und hat er sie trinken lassen das Wasser, so wird es geschehen: wenn sie verunreinigt worden ist, und hat Untreue begangen gegen ihren Mann, so sollen die fluchbringenden Wasser in sie kommen zur Bitterkeit, und es wird aufschwellen ihr Leib und einfallen ihre Hüfte, und es werde das Weib zum Fluch unter ihrem Volke.

28. Und wenn nicht verunreinigt worden das Weib und sie ist rein, so bleibe sie unverletzt und werde befruchtet mit Samen.

29. Dies die Lehre (hinsichtlich) der Greiserungen, sofern abweichen sollte ein Weib hinter ihrem Manne und würde verunreinigt werden.

30. Oder ein Mann, über den ein Eifergeist kommt und eifert (siewarnend) über sein Weib, so stelle er das Weib vor den Ewigen, und der Priester erfülle an ihr diese ganze Lehre.

31. Und ist der Mann frei von Schuld¹, so wird dasselbe Weib (wenn verunreinigt) seine Schuld tragen.

Das 6. Kapitel.

1. Und es redete der Ewige zu Moscheh also:

2. Rede zu den Kindern Israëls und sprich zu ihnen: Ein Mann oder ein Weib, wenn deutlich aussprechen wird zu geloben ein Gelübde des Enthaltensamen, sich nämlich zu enthalten dem Ewigen (zu Ehren);

1 d. h. von irgendwelcher *ביאה אסורה*, ist dies aber nicht der Fall, so verdient er nicht, daß diese himmlische Wirkung für ihn statfinde. Siehe *Sota* fol. 28^a. *Rambam* büch. *Sota* Kap. 2, 8. Siehe auch *Raschi*.

3. Von¹ jungem Weine und altem Weine soll er sich enthalten, Essig von jungem Weine und Essig von altem Weine soll er nicht trinken, und jeden Aufguß von Trauben soll er nicht trinken, und Trauben, frische und trodene, soll er nicht essen.

4. Alle Tage seiner Enthaltung darf er von Allem, was bereitet wird aus dem Weinstocke, von den Körnern bis zur Hülse, nicht essen.

5. Alle Tage des Gelübdes seiner Enthaltung soll ein Scheermesser nicht über sein Haupt² kommen, bis voll sind die Tage, die er sich enthalten will dem Ewigen (zu Ehren); heilig sei es, er lasse frei wachsen das Haar seines Hauptes.

6. Alle Tage seines Enthaltens für den Ewigen — zum Leibe eines Verstorbenen komme er nicht.

7. An seinem Vater und an seiner Mutter, an seinem Bruder und an seiner Schwester, er verunreinige sich nicht an ihnen, wenn sie gestorben sind, denn die Enthaltung für seinen Gott ist auf seinem Haupte.

8. Alle Tage seiner Enthaltung ist er heilig dem Ewigen.

9. Und wenn Jemand bei ihm stirbt, plötzlich, unversehens³, so macht (dies) unrein das Haupt seiner Enthaltung, und er soll scheeren sein Haupt am Tage seiner Reinigung, am siebenten Tage soll er es scheeren.

10. Und am achten Tage bringe er zwei Turteltauben oder zwei junge Tauben zum Priester an den Eingang des Stiftszeltes.

11. Und es bereite zu der Priester eine zum Sündopfer und eine zum Ganzopfer, und sühne für ihn wegen dessen, daß er sich versündigt bei der

1 Siehe *Dafelos*, *Raschi* und *הכרוב והקבלה*.

2 Dem *נזיר* war nur verboten, das Kopfhaar zu scheeren, das Barthaar abzunehmen war ihm erlaubt. Weil also jedem Andern das Kopfhaar mit dem *נזיר* abzunehmen erlaubt ist, mußte es die *נזירה* dem *נזיר* besonders verbieten. In Bezug auf das Barthaar aber bleibt es bei dem im 3. B. M. für jeden Israëlitischen ausgesprochenen Verbote dasselbe mit dem Scheermesser abzunehmen. Siehe *הושבא* Resp. 407.

3 Siehe *Raschi*.

Leiche¹, und heilige sein Haupthaar (wieder) an demselben Tage.

12. Und er soll sich enthalten für den Ewigen die Tage seiner Enthaltung und soll (dann) bringen ein Lamm in dessen erstem (Lebens-) Jahre zum Schuldopfer, und die früheren Tage verfallen, weil unrein geworden seine Enthaltung.

13. Und dies die Lehre des Enthaltens; am Tage, da voll werden die Tage seiner Enthaltung, verfüge² er sich an den Eingang des Stiftszeltes.

14. Und er soll bringen sein Opfer dem Ewigen, ein Lamm in dessen erstem (Lebens-) Jahre, ein fehlerfreies zum Ganzopfer, und ein (weibliches) Schaf in dessen erstem (Lebens-) Jahre, fehlerfrei, zum Sündopfer, und einen Widder, fehlerfrei, zum Friedopfer.

15. Und einen Korb mit ungesäuerten Broden von feinem (Weizen-) Mehle, Kuchen, eingerührt mit Del, und ungesäuerte Fladen, bestrichen mit Del, und ihre Mehlopfer und ihre Guxopfer.

16. Und es soll (sie) darbringen der Priester vor dem Ewigen und er soll zubereiten dessen (des Enthaltens) Sündopfer und dessen Ganzopfer.

17. Und den Widder soll er zubereiten zum Friedensschlachtopfer dem Ewigen nebst dem Korbe mit ungesäuerten Broden und es bereite zu der Priester dessen Speiseopfer und dessen Guxopfer.

18. Und es scheere der Enthaltene vor dem Eingange des Stiftszeltes das Haupt seiner Enthaltung, und nehme das Haar des Hauptes seiner Enthaltung und lege es auf das Feuer, welches unter dem Friedensschlachtopfer.

19. Und es nehme der Priester den Bug, nachdem er gekocht ist, von dem Widder, und einen ungesäuerten Kuchen von dem Korbe und einen ungesäuerten Fladen und lege es auf die flachen Hände des Enthaltens, nachdem er sich abgeschoren seine Enthaltungskrone.

20. Und es schwinde sie der Priester in einer Schwingung vor dem Ewigen, heilig ist es, für den Priester, nebst

der Brust der Schwingung und nebst dem Schenkel der Hebe, und hernach mag der Enthaltene Wein trinken.

21. Dies die Lehre des Enthaltens, welcher (Enthaltens) geloben sollte, seines Opfers für den Ewigen wegen seiner Enthaltung, außer (den Opfern) wozu hinreicht sein Vermögen gemäß seines Gelübdes, das er gelobt, so mag er thun über¹ das Gesetzliche seiner Enthaltung.

22. Und es redete der Ewige zu Moscheh also:

23. Rede zu Aharon und zu seinen Söhnen also: So sollt ihr segnen die Kinder Israels, sprechend zu ihnen:

24. Es segne dich der Ewige und Er behüte dich.

25. Es lasse leuchten der Ewige sein Angesicht dir, und Er sei dir gnädig.

26. Es wende der Ewige sein Angesicht dir zu und verleihe dir Frieden.

27. Und sie sollen legen meinen Namen auf die Kinder Israels, und ich will sie segnen.

Das 7. Kapitel.

1. Und es war am Tage, da Moscheh vollendet hatte aufzurichten die Wohnung und sie gesalbt und sie geheiligt hatte, sowie alle ihre Geräthe und den Altar und alle seine Geräthe und sie gesalbt und dieselben² geheiligt hatte.

2. Und es brachten die Fürsten Israels, die Häupter ihres Vaterhauses, das sind die Fürsten der Stämme, das sind die, welche beistanden² in der Musterung.

3. Und sie brachten ihre Opfer vor dem Ewigen, sechs bedeckte Wagen und zwölf Rinder, einen Wagen auf zwei Fürsten und einen Ochsen für Einen, und führten sie hin vor die Wohnung.

4. Und es sprach der Ewige zu Moscheh also:

5. Nimm (diese) von ihnen, und sie seien zu verrichten den Dienst des Stiftszeltes, und übergieb dieselben den Lemijim, Jedem nach Verhältnis seines Dienstes.

¹ Siehe Naschi.

² Siehe Naschi.

¹ Siehe Naschi.

² Dem Moscheh und Aharon.

אחד לעלה וכבשה אחת בת שנתה תמימה לחטאת ואיל-
 15 אחד תמים לשלמים: וסל מצות סלת חלה בלולת בשמן
 16 ורקיקי מצות משחים בשמן ומנחתם ונסביהם: והקריב הכהן
 17 לפני יהוה ועשה את חטאתו ואת עלתו: ואת האיל יעשה
 זבח שלמים ליהוה על סל המצות ועשה הכהן את מנחתו
 18 ואת נסבו: וגלח תגזיר פתח אהל מועד את ראש גזרו
 ולקח את שער ראש גזרו ונתן על האש אשר תחת זבח
 19 השלמים: ולקח הכהן את הזרע בשלה מן האיל וחלת
 מצה אחת מן הסל ורקיק מצה אחד ונתן על כפי הגזיר אחר
 20 התגלחו את גזרו: והניף אותם הכהן ו תנופה לפני יהוה
 קדש הוא לכהן על חזה התנופה ועל שוק התרומה ואחר
 21 ישחה הגזיר יין: זאת תורת הגזיר אשר יזר קרבנו ליהוה
 על גזרו מלבד אשר תשיג ידו כפי גזרו אשר יזר כן יעשה
 על תורת גזרו: פ

22 וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל אהרן ואל בניו
 23 לאמר כה תברכו את בני ישראל אמור להם: ס
 24 יברכה יהוה וישמרה: ס יאר יהוה ו פניו אליה
 25 ויחנה: ס ישא יהוה ו פניו אליה וישם לה
 26 שלום: ס ושמו את שמי על בני ישראל ואני
 אברכם: ס חמישי

1 ז ויהי ביום כלות משה להקים את המשכן ומשה אתו ויקדש
 אתו ואת כל כליו ואת המזבח ואת כל כליו ומשחם
 2 ויקדש אתם: ויקריבו נשיאי ישראל ראשי בית אבתם הם
 3 נשיאי המטת הם העמדים על הפקדים: וביאו את קרבנם
 לפני יהוה שש עגלת צב ושני עשר בקר עגלה על שני
 4 הנשאים ושור לאחד ויקריבו אותם לפני המשכן: ויאמר
 5 יהוה אל משה לאמר: קח מאתם והיו לעבד את עבדת
 6 אהל מועד ונתתה אותם אל הלויים איש כפי עבדתו: ויקח
 7 משה את העגלת ואת הבקר ויתן אותם אל הלויים: את ו
 שתי העגלות ואת ארבעת הבקר נתן לבני גרשון כפי
 עבודתם

- עבדתם: ואת ארבע העולות ואת שמנת הבקר נתן לבני
 8 מררי כפי עבדתם ביד איתמר בן-אהרן הכהן: ולבני קהת
 9 לא נתן כי-עבדת הקדש עליהם בפתף ישאו: ויקריבו
 10 הנשאים את חנפת המזבח ביום המשח אתו ויקריבו הנשאים
 את-קרבנם לפני המזבח: ויאמר יהוה אל-משה נשוא
 11 אחד ליום נשוא אחד ליום יקריבו את-קרבנם לחנפת
 המזבח: ׀ ויהי המקריב ביום הראשון את-קרבנו
 12 נחשון בן-עמינדב למטה יהודה: וקרבנו קערת-כסף אחת
 13 שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים שקל בשקל
 הקדש שניהם ו מלאים סלת בלולה בשמן למנחה: כף
 14 אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר אחד בן-בקר איל אחד
 15 כבש-אחד בן-שנתו לעלה: שעיר-עזים אחד לחטאת:
 16 ולזבח השלמים בקר שנים אילים חמשה עתודים חמשה
 17 כבשים בני-שנה חמשה זה קרבן נחשון בן-עמינדב: פ
 ביום השני הקריב נתנאל בן-צוער נשוא יששכר: הקרב
 18 את-קרבנו קערת-כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק
 19 אחד כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם ו מלאים סלת
 בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת:
 20 פר אחד בן-בקר איל אחד כבש-אחד בן-שנתו לעלה:
 21 שעיר-עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים
 22 אילים חמשה עתודים חמשה כבשים בני-שנה חמשה זה
 23 קרבן נתנאל בן-צוער: פ
 ביום השלישי נשוא לבני זבולן אליאב בן-חלון: קרבנו
 24 קערת-כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף
 25 שבעים שקל בשקל הקדש שניהם ו מלאים סלת בלולה
 בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קטרת: פר
 26 אחד בן-בקר איל אחד כבש-אחד בן-שנתו לעלה: שעיר-
 27 עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילים
 28 חמשה עתודים חמשה כבשים בני-שנה חמשה זה קרבן
 29 אליאב בן-חלון: פ

6. Und es nahm Moscheh die Wagen und die Rinder, und übergab sie den Lewijim.

7. Und zwei der Wagen und vier der Rinder übergab er den Söhnen Gerschon's nach Verhältniß ihres Dienstes.

8. Und vier der Wagen und acht der Rinder übergab er den Söhnen Merari's nach Verhältniß ihres Dienstes unter Aufsicht Jthamar('s), Sohnes Aharon's, des Priesters.

9. Aber den Söhnen Rehath's gab er Nichts, denn der Dienst des Heiligthums lag ihnen ob, auf der Schulter sollten sie tragen.

10. Und es führten hin die Fürsten als Einweihung des Altars, am Tage, da derselbe gesalbt wurde, es führten (nämlich) die Fürsten ihr Opfer vor den Altar;

11. Aber der Ewige sprach zu Moscheh: Ein Fürst an einem Tage, ein Fürst an einem Tage—sollen sie darbringen ihr Opfer zur Einweihung des Altars.

12. Und es war, der am ersten Tage sein Opfer darbrachte: Nachschon, Sohn Amminadab's, aus dem Stamme¹ Jehudah's.

13. Und sein Opfer: Eine silberne Schüssel, hundert und dreißig (Scheffel) ihr Gewicht; ein Becken von Silber, siebenzig Scheffel im Scheffel des Heiligthums, sie beide voll Feinmehls, eingerührt mit Del zum Speiseopfer.

14. Ein Löffel, zehn (Scheffel) Goldes, voll Räucherwerks.

15. Ein Stier, (nämlich) ein junges Rind², ein Widder, ein Schaf in seinem ersten Jahre zum Ganzopfer.

16. Ein Ziegenbock zum Sündopfer.

17. Und zum Friedeschlachttopfer

zwei Rinder, fünf Widder, fünf Böcke, fünf einjährige Schafe; dies das Opfer Nachschon's, Sohnes Amminadab's.

18. Am zweiten Tage brachte dar: Nethanel, Sohn Zuar's, Fürst Zifaschar's.

19. Er brachte dar sein Opfer: Eine silberne Schüssel, hundert und dreißig (Scheffel) ihr Gewicht; ein Becken von Silber, siebenzig Scheffel im Scheffel des Heiligthums, sie beide voll Feinmehls, eingerührt mit Del zum Speiseopfer.

20. Ein Löffel, zehn (Scheffel) Goldes, voll Räucherwerks.

21. Ein Stier, (nämlich) ein junges Rind, ein Widder, ein Schaf in seinem ersten Jahre zum Ganzopfer.

22. Ein Ziegenbock zum Sündopfer.

23. Und zum Friedeschlachttopfer zwei Rinder, fünf Widder, fünf Böcke, fünf einjährige Schafe, dies das Opfer Nethanel's, Sohnes Zuar's.

24. Am dritten Tage der Fürst der Söhne Sebulun's, Eliab, Sohn Chelon's.

25. Sein Opfer: Eine silberne Schüssel, hundert und dreißig (Scheffel) ihr Gewicht, ein Becken von Silber, siebenzig Scheffel im Scheffel des Heiligthums, sie beide voll Feinmehls, eingerührt mit Del zum Speiseopfer.

26. Ein Löffel, zehn (Scheffel) Goldes, voll Räucherwerks;

27. Ein Stier, (nämlich) ein junges Rind, ein Widder, ein Schaf in seinem ersten Jahre zum Ganzopfer.

28. Ein Ziegenbock zum Sündopfer;

29. Und zum Friedeschlachttopfer zwei Rinder, fünf Widder, fünf Böcke, fünf einjährige Schafe; dies das Opfer Eliab's, Sohnes Chelon's.

¹ Siehe Naschi.

² Siehe מסכת פרה.

30. Am vierten Tage der Fürst der Söhne Reuben's, Elizur, Sohn Sch'deur's.

31. Sein Opfer: Eine silberne Schüssel, hundert und dreißig (Scheffel) ihr Gewicht; ein Becken von Silber, siebenzig Scheffel im Scheffel des Heiligthums, sie beide voll Feinmehls, eingerührt mit Del zum Speiseopfer.

32. Ein Löffel, zehn (Scheffel) Goldes, voll Räucherwerks.

33. Ein Stier, (nämlich) ein junges Kind, ein Widder, ein Schaf in seinem ersten Jahre zum Ganzopfer.

34. Ein Ziegenbock zum Sündopfer.

35. Und zum Friedschlachttopfer zwei Rinder, fünf Widder, fünf Böcke, fünf einjährige Schafe; dies das Opfer Elizur's, Sohnes Sch'deur's.

36. Am fünften Tage der Fürst der Söhne Schimeon's: Sch'lumiel, Sohn Zurischaddai's.

37. Sein Opfer: Eine silberne Schüssel, hundert und dreißig (Scheffel) ihr Gewicht; ein Becken von Silber, siebenzig Scheffel im Scheffel des Heiligthums, sie beide voll Feinmehls, eingerührt mit Del zum Speiseopfer.

38. Ein Löffel, zehn (Scheffel) Goldes, voll Räucherwerks;

39. Ein Stier, (nämlich) ein junges Kind, ein Widder, ein Schaf in seinem ersten Jahre zum Ganzopfer.

40. Ein Ziegenbock zum Sündopfer.

41. Und zum Friedschlachttopfer zwei Rinder, fünf Widder, fünf Böcke, fünf einjährige Schafe; dies das Opfer Sch'lumiel's, Sohnes Zurischaddai's.

42. Am sechsten Tage der Fürst der Söhne Gad's: Eljasaph, Sohn Döuels.

43. Sein Opfer: Eine silberne Schüssel, hundert und dreißig (Scheffel) ihr Gewicht; ein Becken von Silber, siebenzig Scheffel im Scheffel des Heiligthums, sie beide voll Feinmehls, eingerührt mit Del zum Speiseopfer.

44. Ein Löffel, zehn (Scheffel) Goldes, voll Räucherwerks.

45. Ein Stier, (nämlich) ein junges Kind; ein Widder, ein Schaf in seinem ersten Jahre zum Ganzopfer.

46. Ein Ziegenbock zum Sündopfer.

47. Und zum Friedschlachttopfer zwei Rinder, fünf Widder, fünf Böcke, fünf einjährige Schafe; dies das Opfer Eljasaph's, Sohnes Döuel's.

48. Am siebenten Tage der Fürst der Söhne Ephraim's: Elischama, Sohn Ammihud's.

49. Sein Opfer: Eine silberne Schüssel, hundert und dreißig (Scheffel) ihr Gewicht; ein Becken von Silber, siebenzig Scheffel im Scheffel des Heiligthums, sie beide voll Feinmehls, eingerührt mit Del zum Speiseopfer.

50. Ein Löffel, zehn (Scheffel) Goldes, voll Räucherwerks.

51. Ein Stier, (nämlich) ein junges Kind; ein Widder, ein Schaf in seinem ersten Jahre zum Ganzopfer.

52. Ein Ziegenbock zum Sündopfer.

53. Und zum Friedschlachttopfer zwei Rinder, fünf Widder, fünf

ק

30 ביום הרביעי נשיא לבני ראובן אליצור בן-שדיאור: קרבנו
 31 קערת-כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף
 שבעים שקל בשקל הקדש שניהם ו מלאים סלת בלולה
 32 בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קמחת: פר
 33 אחד בן-בקר איל אחד בכש-אחד בן-שנתו לעלה: שעיר-
 34 עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם
 35 חמשה עתדים חמשה כבשים בני-שנה חמשה זה קרבן
 אליצור בן-שדיאור: פ

36 ביום החמישי נשיא לבני שמעון שלמיאל בן-צורי-שדי:
 37 קרבנו קערת-כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד
 כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם ו מלאים סלת בלולה
 38 בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קמחת: פר
 39 אחד בן-בקר איל אחד בכש-אחד בן-שנתו לעלה: שעיר-
 40 עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם
 41 חמשה עתדים חמשה כבשים בני-שנה חמשה זה קרבן
 שלמיאל בן-צורי-שדי: פ ששי

42 ביום הששי נשיא לבני גד אליסף בן-דעואל: קרבנו קערת-
 43 כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף שבעים
 שקל בשקל הקדש שניהם ו מלאים סלת בלולה בשמן
 למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קמחת: פר אחד
 44 בן-בקר איל אחד בכש-אחד בן-שנתו לעלה: שעיר-עזים
 45 אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם חמשה
 46 עתדים חמשה כבשים בני-שנה חמשה זה קרבן אליסף בן-
 דעואל: פ

48 ביום השביעי נשיא לבני אפרים אלישמע בן-עמיהוד:
 49 קרבנו קערת-כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד
 כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם ו מלאים סלת בלולה
 50 בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קמחת: פר
 51 אחד בן-בקר איל אחד בכש-אחד בן-שנתו לעלה: שעיר-
 52 עזים אחד לחטאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם
 53 חמשה עתדים חמשה כבשים בני-שנה חמשה זה קרבן אלישמע בן-
 עמיהוד: פ

חמשה עתדים חמשה כבשים בני־שנה חמשה זה קרבן
אלישמע בן־עמיהוד: פ

54 ביום השמיני נשיא לבני מנשה נמליאל בן־פדהצור: קרבנו
55 קערת־כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף
שבעים שקל בשקל הקדש שניהם ו מלאים סלת בלולה
56 בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קמרת: פר
57 אחד בן־בקר איל אחד כבש־אחד בן־שנתו לעלה: שעיר־
58 עזים אחד לחמאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם
59 חמשה עתדים חמשה כבשים בני־שנה חמשה זה קרבן
נמליאל בן־פדהצור: פ

60 ביום התשיעי נשיא לבני בנימן אביון בן־נדעני: קרבנו
61 קערת־כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף
שבעים שקל בשקל הקדש שניהם ו מלאים סלת בלולה
62 בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קמרת: פר
63 אחד בן־בקר איל אחד כבש־אחד בן־שנתו לעלה: שעיר־
64 עזים אחד לחמאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם
65 חמשה עתדים חמשה כבשים בני־שנה חמשה זה קרבן
אביון בן־נדעני: פ

66 ביום העשירי נשיא לבני הן אחיעזר בן־עמישדי: קרבנו
67 קערת־כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד כסף
שבעים שקל בשקל הקדש שניהם ו מלאים סלת בלולה
68 בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה קמרת: פר
69 אחד בן־בקר איל אחד כבש־אחד בן־שנתו לעלה: שעיר־
70 עזים אחד לחמאת: ולזבח השלמים בקר שנים אילם
71 חמשה עתדים חמשה כבשים בני־שנה חמשה זה קרבן
אחיעזר בן־עמישדי: פ

72 ביום עשתי עשר יום נשיא לבני אשר פגעיאל בן־עכרון:
73 קרבנו קערת־כסף אחת שלשים ומאה משקלה מזרק אחד
כסף שבעים שקל בשקל הקדש שניהם ו מלאים סלת
בלולה בשמן למנחה: כף אחת עשרה זהב מלאה
74 קמרת

Böcke, fünf einjährige Schafe; dies das Opfer Elischama's, Sohnes Ammihud's.

54. Am achten Tage der Fürst der Söhne Menasche's: Gamliel, Sohnes Bedazur's.

55. Sein Opfer: Eine silberne Schüssel, hundert und dreißig (Scheitel) ihr Gewicht; ein Becken von Silber siebenzig Scheitel im Scheitel des Heiligthums, sie beide voll Feinmehls, eingerührt mit Del zum Speiseopfer.

56. Ein Löffel, zehn (Scheitel) Goldes, voll Räucherwerks.

57. Ein Stier, (nämlich) ein junges Rind; ein Widder, ein Schaf in seinem ersten Jahre zum Ganzopfer.

58. Ein Ziegenbock zum Sündopfer.

59. Und zum Friedeschlachttopfer zwei Rinder, fünf Widder, fünf Böcke, fünf einjährige Schafe; dies das Opfer Gamliel's, Sohnes Bedazur's.

60. Am neunten Tage der Fürst der Söhne Benjamin's: Abidan, Sohn Bidoni's.

61. Sein Opfer: Eine silberne Schüssel, hundert und dreißig (Scheitel) ihr Gewicht; ein Becken von Silber siebenzig Scheitel im Scheitel des Heiligthums, sie beide voll Feinmehls, eingerührt mit Del zum Speiseopfer.

62. Ein Löffel, zehn (Scheitel) Goldes, voll Räucherwerks.

63. Ein Stier, (nämlich) ein junges Rind, ein Widder, ein Schaf in seinem ersten Jahre zum Ganzopfer.

64. Ein Ziegenbock zum Sündopfer.

65. Und zum Friedeschlachttopfer zwei Rinder, fünf Widder, fünf Böcke, fünf einjährige Schafe; dies das Opfer Abidan's, Sohnes Bidoni's.

66. Am zehnten Tage der Fürst der Söhne Dan's: Achieser, Sohn Amischaddai's.

67. Sein Opfer: Eine silberne Schüssel, hundert und dreißig (Scheitel) ihr Gewicht; ein Becken von Silber siebenzig Scheitel im Scheitel des Heiligthums, sie beide voll Feinmehls, eingerührt mit Del zum Speiseopfer.

68. Ein Löffel, zehn (Scheitel) Goldes, voll Räucherwerks.

69. Ein Stier, (nämlich) ein junges Rind, ein Widder, ein Schaf in seinem ersten Jahre zum Ganzopfer.

70. Ein Ziegenbock zum Sündopfer.

71. Und zum Friedeschlachttopfer zwei Rinder, fünf Widder, fünf Böcke, fünf einjährige Schafe; dies das Opfer Achieser's, Sohnes Amischaddai's.

72. Am elften Tage der Fürst der Söhne Ascher's: Pag'iel, Sohn Othran's.

73. Sein Opfer: Eine silberne Schüssel, hundert und dreißig (Scheitel) ihr Gewicht; ein Becken von Silber siebenzig Scheitel im Scheitel des Heiligthums, sie beide voll Feinmehls, eingerührt mit Del zum Speiseopfer.

74. Ein Löffel, zehn (Scheitel) Goldes, voll Räucherwerks.

75. Ein Stier, (nämlich) ein junges Kind, ein Widder, ein Schaf in seinem ersten Jahre zum Ganzopfer.

76. Ein Ziegenbock zum Sündopfer.

77. Und zum Friedschlachttopfer zwei Rinder, fünf Widder, fünf Böcke, fünf einjährige Schafe; dies das Opfer Bag'iel's, Sohnes Džaran's.

78. Am zwölften Tage der Fürst der Söhne Naphtali: Achira, Sohn Enan's.

79. Sein Opfer: Eine silberne Schüssel, hundert und dreißig (Scheffel) ihr Gewicht; ein Becken von Silber siebenzig Scheffel im Scheffel des Heiligthums, sie beide voll Feinmehls, eingerührt mit Del zum Speiseopfer.

80. Ein Löffel, zehn (Scheffel) Goldes, voll Räucherwerks.

81. Ein Stier, (nämlich) ein junges Kind, ein Widder, ein Schaf in seinem ersten Jahre zum Ganzopfer.

82. Ein Ziegenbock zum Sündopfer.

83. Und zum Friedschlachttopfer zwei Rinder, fünf Widder, fünf Böcke, fünf einjährige Schafe; dies das Opfer Achira's, Sohnes Enan's.

84. Dies die Einweihung des Altars am 7. Tage, da er gesalbt wurde, von den Fürsten Jisraels: Silberne Schüsseln, zwölf, silberne Becken, zwölf, goldene Löffel, zwölf.

85. Hundert und dreißig (Scheffel) eine (jede) Schüssel von Silber und siebenzig ein jegliches Becken. Alles Silber der Gefäße: zwei tausend und

vierhundert in dem Scheffel des Heiligthums.

86. Löffel von Gold, zwölf, voll Räucherwerks, immer zehn (Scheffel) der Löffel im Scheffel des Heiligthums. Alles Gold der Löffel: Ein hundred und zwanzig.

87. Alle Rinder zum Ganzopfer: Zwölf Stiere, Widder, zwölf, einjährige Schafe, zwölf und ihr Speiseopfer, und Ziegenböcke, zwölf zum Sündenopfer.

88. Und alle Rinder der Friedschlachttopfer: Vier und zwanzig Stiere, Widder, sechszig, Böcke, sechszig, einjährige Schafe, sechszig; dies die Einweihung des Altars, nachdem er gesalbt worden.

89. Und indem Moscheh kam zum Stiftszelte, mit Ihm zu reden, so hörte er die Stimme redend zu ihm oben vom Deckel herab, welcher auf der Lade des Zeugnisses, vom Zwischenraum der beiden Cherubim, und (so) redete Er zu ihm.

Castorah: Richter Kap. 13, 2—25.

בזעלתך

Das 8. Kapitel.

1. Und es redete der Ewige zu Moscheh also:

2. Rede zu Aharon und sprich zu ihm: Wenn du anstedest die Lampen, nach der Innenseite des Leuchters sollen leuchten die sieben Lampen.

3. Und so machte es Aharon, nach der Innenseite des Leuchters steckte er dessen Lampen an, wie der Ewige dem Moscheh geboten.

4. Und dies ist die Arbeit des

75 קמרת: פַּר אֶחָד בֶּן־בָּקָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־שְׁנָתוֹ

76 לְעֹלָה: שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת: וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים בָּקָר

77 שְׁנַיִם אֵילִם חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה

זֶה קָרְבֵּן פְּגֻעֵי־אֵל בֶּן־עֶכְרָן: פ

78 בְּיוֹם שְׁנַיִם עָשָׂר יוֹם נָשִׂיא לִבְנֵי נִפְתָּלִי אַחֲרַע בֶּן־עֵינָן:

79 קָרְבָּנוֹ קַעֲרֹת־כֶּסֶף אַחַת שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ מִזְרֵק אֶחָד

כֶּסֶף שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ שְׁנֵיהֶם ׀ מְלֵאִים סֹלֶת

80 בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לַמִּנְחָה: כֶּף אַחַת עֲשָׂרָה זָהב מְלֵאָה קַמֶּרֶת:

81 פַּר אֶחָד בֶּן־בָּקָר אֵיל אֶחָד כֶּבֶשׂ־אֶחָד בֶּן־שְׁנָתוֹ לְעֹלָה: שְׁעִיר

82 עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת: וּלְזִבַּח הַשְּׁלָמִים בָּקָר שְׁנַיִם אֵילִם

83 חֲמִשָּׁה עֶתְדִים חֲמִשָּׁה כֶּבֶשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה חֲמִשָּׁה זֶה קָרְבֵּן

אַחֲרַע בֶּן־עֵינָן: פ

84 זֹאת ׀ חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ בְּיוֹם הַמִּשְׁחָה אֵתוֹ מֵאֵת נְשֵׂי־יִשְׂרָאֵל

קַעֲרֹת כֶּסֶף שְׁתַּיִם עֲשָׂרָה מִזְרְקֵי־כֶסֶף שְׁנַיִם עָשָׂר כַּפּוֹת זָהב

85 שְׁתַּיִם עֲשָׂרָה: שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה הַקַּעֲרָה הָאֶחָת כֶּסֶף וְשִׁבְעִים

הַמִּזְרֵק הָאֶחָד כֹּל כֶּסֶף הַכֵּלִים אֲלֵפִים וְאַרְבַּע־מֵאוֹת בְּשֶׁקֶל

86 הַקֹּדֶשׁ: כַּפּוֹת זָהב שְׁתַּיִם־עֲשָׂרָה מְלֵאֹת קַמֶּרֶת עֲשָׂרָה

עֲשָׂרָה הַכֶּף בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ כָּל־זָהָב כַּפּוֹת עֲשָׂרִים וּמֵאָה: * ^{מִשְׁחָה}

87 כָּל־הַבָּקָר לְעֹלָה שְׁנַיִם עָשָׂר פָּרִים אֵילִם שְׁנַיִם־עָשָׂר כֶּבֶשִׂים

בְּנֵי־שָׁנָה שְׁנַיִם עָשָׂר וּמִנְחָתָם וְשְׁעִירֵי עִזִּים שְׁנַיִם עָשָׂר

88 לְחַטָּאת: וְכֹל בָּקָר ׀ זִבַּח הַשְּׁלָמִים עֲשָׂרִים וְאַרְבַּעַּה פָּרִים

אֵילִם שְׁשִׁים עֶתְדִים שְׁשִׁים כֶּבֶשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה שְׁשִׁים זֹאת

89 חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ אַחֲרֵי הַמִּשְׁחָה אֵתוֹ: וּכְבֹּא מִשְׁחָה אֶל־אֶהֱלֵ

מוֹעֵד לְדַבֵּר אֵתוֹ וַיִּשְׁמַע אֶת־הַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹוֹ מֵעַל

הַכַּפֹּרֶת אֲשֶׁר עַל־אֲזָנֵי הָעֹדֶת מִכֵּן שָׁנֵי הַפְּרָכִים וַיְדַבֵּר

אֱלֹוֹ: פ

ח 1/2 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־אֶהֱרֹן וְאָמַרְתָּ

אֵלָיו בְּהִעָלְתָּךְ אֶת־הַנֶּחֱלֹת אֶל־מוֹל פְּנֵי הַמִּנְזָרָה יֵאָדָו שְׁבַע־

3 הַנְּחֹת: וַיַּעַשׂ כֵּן אֶהֱרֹן אֶל־מוֹל פְּנֵי הַמִּנְזָרָה הֵעֲלָה נְרֹתֶיהָ

4 בְּאֲשֶׁר צָנָה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: וְזֶה מַעֲשֵׂה הַמִּנְזָרָה מִקִּשָּׁה

זָהָב

זָהָב עַד־יִרְכָּבָה עַד־פְּרֻחָהּ מִקְשָׁה הוּא כַּמְרָאָה אֲשֶׁר הִרְאָה
 יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה בֶּן עֶשְׂרֵה אֶת־הַמִּזְבֵּחַ: פ
 5 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: קַח אֶת־הַלְוִיִּם מִתּוֹךְ בְּנֵי
 6 יִשְׂרָאֵל וּמִהֲרַתְּ אֹתָם: וְכַהֲתַעֲשֶׂה לָהֶם לְמַהֲרֵם הַיּוֹם
 7 עֲלֵיהֶם מִי תַטְּאֵת וְהַעֲבִירוּ תַעַר עַל־כָּל־בְּשָׂרָם וּכְבִּסּוּ
 8 בַגְדֵיהֶם וְהַטְּהִרוּ: וְלָקַחוּ פֶרֶךְ בֶּן־בְּקָר וּמִנְתָּתוֹ סֹלֶת בְּלוּלָה
 9 בְּשֶׁמֶן וּפְר־שֶׁנִי בֶן־בְּקָר תִּקַּח לְחַטָּאת: וְהִקְרַבְתָּ אֶת־
 10 הַלְוִיִּם לִפְנֵי אֹהֶל מוֹעֵד וְהִקְהַלְתָּ אֶת־כָּל־עֵדֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
 11 וְהִקְרַבְתָּ אֶת־הַלְוִיִּם לִפְנֵי יְהוָה וְסַמְכּוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־
 12 יָדֵיהֶם עַל־הַלְוִיִּם: וְהִנִּיף אֹהֶרֶן אֶת־הַלְוִיִּם תְּנוּפָה לִפְנֵי
 13 יְהוָה מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְהָיוּ לְעֹבְדֵי אֶת־עֲבֹדַת יְהוָה.
 14 וְהַלְוִיִּם יִסְמְכוּ אֶת־יָדֵיהֶם עַל רֹאשׁ תַּפְרִים וַעֲשֵׂה אֶת־
 15 הָאֶחָד תַטְּאֵת וְאֶת־הָאֶחָד עַלֶּה לִיהוָה לְכַפֵּר עַל־הַלְוִיִּם:
 16 וְהַעֲמַדְתָּ אֶת־הַלְוִיִּם לִפְנֵי אֹהֶרֶן וּלִפְנֵי בְנָיו וְהִנַּפְתָּ אֹתָם
 17 תְּנוּפָה לִיהוָה: וְהִבְדַּלְתָּ אֶת־הַלְוִיִּם מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 18 וְהָיוּ לִי הַלְוִיִּם: * וְאַחֲרֵי־כֵן יָבֹאוּ הַלְוִיִּם לְעֹבֵד אֶת־אֹהֶל
 19 מוֹעֵד וּמִהֲרַתְּ אֹתָם וְהִנַּפְתָּ אֹתָם תְּנוּפָה: כִּי נְתַנִּים נְתַנִּים
 20 רָמָה לִי מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תַּחַת פְּטֻרַת כָּל־רַחֵם בְּכוֹר כָּל־
 21 מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָקַחְתִּי אֹתָם לִי: כִּי לִי כָל־בְּכוֹר בְּבָנֵי
 22 יִשְׂרָאֵל בְּאָדָם וּכְבֹהֶמָה בַּיּוֹם הַפֶּתִי כָל־בְּכוֹר בְּאַרְצָן מִצְרַיִם
 23 הִקְדַּשְׁתִּי אֹתָם לִי: וְאָקַח אֶת־הַלְוִיִּם תַּחַת כָּל־בְּכוֹר בְּבָנֵי
 24 יִשְׂרָאֵל: וְאַתָּנָה אֶת־הַלְוִיִּם נְתַנִּים וְלֹאֲהֲרֹן וּלְבָנָיו מִתּוֹךְ
 25 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְעֹבֵד אֶת־עֲבֹדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּאֹהֶל מוֹעֵד
 26 וּלְכַפֵּר עַל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִהְיֶה בְּבָנֵי יִשְׂרָאֵל נֶגֶף בְּנִשְׁת
 27 בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶל־הַקֹּדֶשׁ: וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן וְכָל־עֵדֶת
 28 בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְלוּיִם כְּכֹל אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה לְלוּיִם
 29 בֶּן־עֶשְׂרֵה לָהֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיִּתְחַטְּאוּ הַלְוִיִּם וַיִּכְבְּסוּ
 30 בַגְדֵיהֶם וַיִּנָּף אֹהֶרֶן אֹתָם תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה וַיִּכַּפֵּר עֲלֵיהֶם
 31 אֹהֶרֶן לְמַהֲרָם: וְאַחֲרֵי־כֵן בָּאוּ הַלְוִיִּם לְעֹבֵד אֶת־עֲבֹדַתָּם
 32 בְּאֹהֶל מוֹעֵד לִפְנֵי אֹהֶרֶן וּלִפְנֵי בְנָיו כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־

Leuchters, getrieben aus Gold, von seinem Schaft bis zu seiner Blume soll er getrieben sein; wie die Gestalt, welche der Ewige dem Moscheh gezeigt hat, so machte er den Leuchter.

5. Und es redete der Ewige zu Moscheh also:

6. Nimm die Lewijim aus der Mitte der Söhne Israëls und reinige sie.

7. Und so sollst du mit ihnen verfahren, um sie zu reinigen; spreng auf sie Wasser der Entfündigung, nachdem sie¹ haben gehen lassen ein Scheermesser über ihren ganzen Leib, sollen sie waschen ihre Kleider und rein werden.

8. Und sie sollen nehmen einen Stier, ein junges Kind und sein Speiseopfer, feines Mehl eingerührt in Del, und einen zweiten Stier, ein junges Kind, sollst du nehmen zum Sündopfer.

9. Und laß herantreten die Lewijim vor das Stiftszelt und versammle die ganze Gemeinde der Kinder Israëls.

10. Und laß herantreten die Lewijim vor den Ewigen, und es sollen die Söhne Israëls ihre Hände auf die Lewijim stützen.

11. Und Aharon schwinde die Lewijim, eine Schwingung vor dem Ewigen aus den Söhnen Israëls, und sie seien zu verrichten den Dienst des Ewigen.

12. Und die Lewijim sollen stützen ihre Hände auf den Kopf der Stiere, und bereite den einen als Sündopfer und den einen als Ganzopfer dem Ewigen, zu sühnen auf die Lewijim.

13. Und stelle die Lewijim vor Aharon und vor seine Söhne und schwinde sie eine Schwingung vor dem Ewigen.

14. Und (so) sollst du sondern die Lewijim aus den Söhnen Israëls, daß Mir gehören die Lewijim.

15. Und nachher sollen kommen die Lewijim, zu dienen dem Stiftszelte, wenn du sie gereinigt und sie geschwungen hast eine Schwingung;

16. Denn hingegeben, hingegeben sind sie Mir aus der Mitte der Söhne Israëls; für den Erschluß jedes Mutterhofes (für) jeden Erstgeborenen von den Söhnen Israëls habe Ich sie Mir genommen.

17. Denn Mir (gehörte) jeder Erstgeborene unter den Söhnen Israëls unter den Menschen und unter dem Viehe, am Tage, da Ich schlug jeden Erstgeborenen im Lande Mizrajim, habe Ich sie Mir geheiligt.

18. Aber Ich nahm die Lewijim anstatt jedes Erstgeborenen unter den Söhnen Israëls.

19. Und ich gebe die Lewijim, hingegeben dem Aharon und seinen Söhnen aus der Mitte der Söhne Israëls, zu verrichten den Dienst der Söhne Israëls im Stiftszelte und zu sühnen auf die Söhne Israëls, daß nicht sei unter den Söhnen Israëls ein Sterben, indem hintreten die Söhne Israëls zum Heiligtum.

20. Und es that Moscheh und Aharon und die ganze Gemeinde der Söhne Israëls den Lewijim nach Allem, was geboten der Ewige dem Moscheh für die Lewijim, so thaten ihnen die Söhne Israëls.

21. Und es ließen sich entfündigen die Lewijim und sie wuschen ihre Kleider und es schwang sie Aharon, eine Schwingung vor dem Ewigen, und es sühnte auf sie Aharon sie zu reinigen.

22. Und nachher kamen die Lewijim zu verrichten ihren Dienst im Stiftszelte vor Aharon und vor seinen Söhnen; wie geboten der Ewige dem

¹ Siehe Ahen Esra und Baur.

Moscheh wegen der Lewijim, so thaten sie ihnen.

23. Und es redete der Ewige zu Moscheh also:

24. Dies (ist's) was für die Lewijim (bestimmt) ist: Vom Alter von fünf und zwanzig Jahren und darüber komme er einzutreten in die Schaar beim Dienste des Stiftszeltes.

25. Und vom Alter von fünfzig Jahren an lehre er zurück von der Schaar des Dienstes und diene nicht ferner.

26. Aber er bediene seine Brüder im Stiftszelte, wahrzunehmen die Amtspflicht, aber einen Dienst soll er nicht verrichten; so sollst du thun den Lewijim bei ihren Amtspflichten.

Das 9. Kapitel.

1. Und es redete der Ewige zu Moscheh in der Wüste Sinai im zweiten Jahre nach ihrem Auszuge aus dem Lande Mizrajim im ersten Monate, also:

2. Daß bereiten sollen die Söhne Jisraëls das Ueberschreitungsopfer zu seiner bestimmten Zeit¹.

3. Am vierzehnten Tage in diesem Monate zwischen den beiden Abenden sollt ihr es bereiten in seiner bestimmten Zeit, nach all seinen Satzungen und nach all seinen Rechten sollt ihr es bereiten.

4. Und es redete Moscheh zu den Söhnen Jisraëls, zu bereiten das Ueberschreitungsopfer.

5. Und sie bereiteten das Ueberschreitungsopfer im ersten (Monate) am vierzehnten Tage des Monats zwischen den beiden Abenden, in der Wüste Sinai, nach Allem, was geboten der Ewige dem Moscheh, so thaten die Söhne Jisraëls.

6. Und es gab Männer, welche unrein geworden waren an der Leiche eines Menschen und nicht bereiten konnten das Ueberschreitungsopfer an demselben Tage, und sie traten hin vor Moscheh und vor Aharon an demselben Tage.

¹ Siehe Raschi.

7. Und es sprachen dieselben Männer zu ihm: Wir sind unrein an der Leiche eines Menschen, warum sollen wir ausgeschlossen sein, so daß wir nicht darbringen dürfen das Opfer des Ewigen in seiner bestimmten Zeit innerhalb der Söhne Jisraëls?

8. Und es sprach zu ihnen Moscheh: Wartet, und ich will hören, was der Ewige euretwegen gebieten wird.

9. Und es redete der Ewige zu Moscheh also:

10. Rede zu den Kindern Jisraëls also: So irgend jemand sein wird unrein an einer Leiche, oder auf einer fernen Reise¹ bei euch oder bei euern (späteren) Geschlechtern, so bereite er das Ueberschreitungsopfer dem Ewigen.

11. Im zweiten Monate am vierzehnten Tage zwischen den beiden Abenden sollen sie es bereiten; mit ungesäuertem Brode und bittern Kräutern sollen sie es verzehren.

12. Sie dürfen nicht davon übrig lassen bis (zum) Morgen, und Knochen dürfen sie daran nicht zerbrechen; nach der ganzen Satzung des Ueberschreitungsopfers sollen sie es bereiten.

13. Aber der Mann, welcher rein, und nicht auf einer Reise war, und (doch) unterlassen hat, zu bereiten das Ueberschreitungsopfer, soll ausgerottet werden dieselbe Person von ihrem Volke, denn das Opfer des Ewigen hat er nicht dargebracht in seiner bestimmten Zeit, seine Sünde trage derselbe Mann.

14. Und wenn sich aufhalten wird bei euch ein Fremder, so soll er bereiten das Ueberschreitungsopfer dem Ewigen, nach der Satzung des Ueberschreitungsopfers und nach seinem Rechte, so soll er es bereiten. Eine Satzung sei für euch und für den Fremden und für den Eingebornen des Landes.

¹ Siehe Raschi.

23 מֹשֶׁה עַל־הַלְוִיִּם בְּנֵי עֲשׂוֹ לָהֶם: ס וַיְדַבֵּר יְהוָה
 24 אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: זֹאת אֲשֶׁר לְלוֹוִים מִבְּנֵי חַמֻּשׁ וְעֶשְׂרִים שָׁנָה
 25 וּמֵעַלְהָ יָבֹא לְצַבָּא צַבָּא בְּעִבְדַת אֹהֶל מוֹעֵד: וּמִבְּנֵי חַמֻּשִׁים
 26 שָׁנָה יָשׁוּב מִצַּבָּא הָעִבְדָּה וְלֹא יַעֲבֹד עוֹד: וְיָשַׁרְתָּ אֶת־אֲחֵיו
 בְּאֹהֶל מוֹעֵד לְשֹׁמֵר מִשְׁמֶרֶת וְעִבְדָּה לֹא יַעֲבֹד בְּכָה תַעֲשֶׂה
 לְלוֹוִים בְּמִשְׁמֶרֶתָם: פ שְׁלִישִׁי

1 מ וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה בְּמִדְבַר־סִינַי בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִיָּה לְצֵאתָם
 2 מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּחֹדֶשׁ הָרִאשׁוֹן לֵאמֹר: וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
 3 אֶת־הַפֶּסַח בְּמוֹעֵדוֹ: בְּאַרְבַּעַה עָשָׂר־יוֹם בְּחֹדֶשׁ הַזֶּה בֵּין
 הָעַרְבִים תַּעֲשׂוּ אֹתוֹ בְּמוֹעֵדוֹ כְּכֹל־חֻקְתּוֹ וּכְכֹל־מִשְׁפָּטָיו תַּעֲשׂוּ
 4 אֹתוֹ: וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת הַפֶּסַח: וַיַּעֲשׂוּ
 5 אֶת־הַפֶּסַח בְּרִאשׁוֹן בְּאַרְבַּעַה עָשָׂר יוֹם לְחֹדֶשׁ בֵּין הָעַרְבִים
 6 בְּמִדְבַר סִינַי כְּכֹל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה בֶּן עֲשׂוֹ בְנֵי
 יִשְׂרָאֵל: וַיְהִי אֲנָשִׁים אֲשֶׁר הָיוּ טַמְאִים לְנַפְשׁ אָדָם וְלֹא־
 7 יָבִלוּ לַעֲשׂוֹת הַפֶּסַח בַּיּוֹם הַהוּא וַיִּקְרְבוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וּלְפְנֵי
 8 אַהֲרֹן בַּיּוֹם הַהוּא: וַיֹּאמְרוּ הָאֲנָשִׁים הַחַמָּה אֵלֵינוּ אֲנַחְנוּ
 טַמְאִים לְנַפְשׁ אָדָם לָמָּה נִגְרַע לְבַלְתִּי הַקְרִיב אֶת־קִרְבָּן יְהוָה
 בְּמוֹעֵדוֹ בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מֹשֶׁה עֲמְדוּ וְאִשְׁמְעָה
 מֵה־יְצוּהָ יְהוָה לָכֶם: פ

9 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר
 10 אִישׁ אִישׁ כִּי־יְהִי טָמֵא לְנַפְשׁ אוֹ בְדָרְךְ רַחֲקָה לָכֶם אוֹ
 11 לְדַרְתֵּיכֶם וַעֲשֶׂה פֶסַח לַיהוָה: בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בְּאַרְבַּעַה עָשָׂר
 12 יוֹם בֵּין הָעַרְבִים יַעֲשׂוּ אֹתוֹ עַל־מִצּוֹת וּמִרְרִים יֹאכְלֵהוּ: לֹא־
 יִשְׂאֲרוּ מִמֶּנּוּ עַד־בֹּקֶר וְעַצֵּם לֹא יִשְׁפְּרוּ־בּוֹ כְּכֹל־חֻקַּת הַפֶּסַח
 13 יַעֲשׂוּ אֹתוֹ: וְהָאִישׁ אֲשֶׁר־הוּא טָהוֹר וּבְדָרְךְ לֹא־חָיָה וְחָדַל
 לַעֲשׂוֹת הַפֶּסַח וּנְכַרְתָּה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מֵעַמִּיהָ כִּי קִרְבָּן יְהוָה
 14 לֹא הַקְרִיב בְּמוֹעֵדוֹ חֲטָאוֹ יִשָּׂא הָאִישׁ הַהוּא: וְכִי־יָגוּר אֶתְכֶם
 גֵּר וַעֲשֶׂה פֶסַח לַיהוָה כְּחֻקַּת הַפֶּסַח וּכְמִשְׁפָּטָיו בֶּן יַעֲשֶׂה חֻקָּה
 אַחַת יְהִי לָכֶם וְלַגֵּר וְלְאֹזֶרֶת הָאָרֶץ: ס רְבִיעִי

ט. ב, קמץ במרחא - ט. י, נקוד על ה'

15 וּבִיּוֹם הַקִּיָּם אֶת־הַמִּשְׁכָּן בְּסֶה העֲנַן אֶת־הַמִּשְׁכָּן לְאַהֲלֵה
 הָעֵדוּת וּבְעֶרְבֵהּ יִהְיֶה עַל־הַמִּשְׁכָּן כְּמֵרְאֵה־אֵשׁ עַד־בֹּקֶר:
 16 בֵּן יִהְיֶה תָמִיד הָעֲנַן יִכְסֶּנּוּ וּמֵרְאֵה־אֵשׁ לַיְלָה: וְלִפִּי
 17 הָעֲלֹת הָעֲנַן מֵעַל הָאֹהֶל וְאַחֲרָיִךְ כֵּן יִסְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל
 18 וּבְמָקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁכֹּן־שָׁם הָעֲנַן שָׁם יִחַנוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל: עַל־
 19 פִּי יִהְיֶה יִסְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל וְעַל־פִּי יִהְיֶה יִחַנוּ כָּל־יְמֵי אֲשֶׁר
 יִשְׁכֹּן הָעֲנַן עַל־הַמִּשְׁכָּן יִחַנוּ: וּבַהֲאָרֶץ הָעֲנַן עַל־הַמִּשְׁכָּן
 20 יָמִים רַבִּים וְשָׁמְרוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־מִשְׁמֶרֶת יְהוָה וְלֹא
 יִסְעוּ: וְיֵשׁ אֲשֶׁר יִהְיֶה הָעֲנַן יָמִים מְסֻפָּר עַל־הַמִּשְׁכָּן עַל־
 21 פִּי יִהְיֶה יִחַנוּ וְעַל־פִּי יִהְיֶה יִסְעוּ: וְיֵשׁ אֲשֶׁר יִהְיֶה הָעֲנַן
 22 מְעֵרֵב עַד־בֹּקֶר וְנִעְלָה הָעֲנַן בְּבֹקֶר וְנִסְעוּ אוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה
 וְנִעְלָה הָעֲנַן וְנִסְעוּ: אוֹ־יָמִים אוֹ־חֹדֶשׁ אוֹ־יָמִים בַּהֲאָרֶץ
 23 הָעֲנַן עַל־הַמִּשְׁכָּן לִשְׁכֹּן עֲלֵיו יִחַנוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִסְעוּ
 וּבַהֲעֲלָתוֹ יִסְעוּ: עַל־פִּי יִהְיֶה יִחַנוּ וְעַל־פִּי יִהְיֶה יִסְעוּ אֶת־
 מִשְׁמֶרֶת יְהוָה שָׁמְרוּ עַל־פִּי יִהְיֶה בְיַד־מֹשֶׁה:
 1 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: עֲשֵׂה לְךָ שְׁתֵּי חֲצוּצֹת בְּסֹף
 2 מִקְשֵׁה הָעֲשֵׂה אֹתָם וְהָיוּ לְךָ לְמִקְרָא הָעֵדוּת וּלְמַסַּע אֶת־
 3 הַמַּחֲנֹת: וְתִקְעוּ בָהֶן וְנוֹעְדוּ אֵלֶיךָ כָּל־הָעֵדוּת אֶל־פְּתַח
 4 אֹהֶל מוֹעֵד: וְאִם־בָּאֲחַת יִתְקְעוּ וְנוֹעְדוּ אֵלֶיךָ הַנְּשִׂאִים
 5 רֵאשֵׁי אֲלֵפֵי יִשְׂרָאֵל: וְתִקְעֶתֶם תְּרוּעָה וְנִסְעוּ הַמַּחֲנֹת
 6 הַחֲנִיָּם קִדְמָה: וְתִקְעֶתֶם תְּרוּעָה שֵׁנִית וְנִסְעוּ הַמַּחֲנֹת
 7 הַחֲנִיָּם תִּימָנָה תְּרוּעָה יִתְקְעוּ לְמַסְעֵיהֶם: וּבַתְּקֵהִיל אֶת־
 8 הַתְּקֵהִל תִּתְקְעוּ וְלֹא תִרְעוּ: וּבְנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים יִתְקְעוּ
 9 בַּחֲצוּצוֹת וְהָיוּ לָכֶם לְחֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם: וְכִי־תָבֹאוּ
 10 מִלְחָמָה בְּאֲרָצְכֶם עַל־הַצֹּר הַצֹּר אֹתְכֶם וְהִרְעַתֶם בַּחֲצוּצוֹת
 וְנִזְבַּרְתֶּם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְנִזְשַׁעְתֶּם מֵאִיְבֹכֵיכֶם: וּבִיּוֹם
 שְׂמַחְתֶּם וּבְמוֹעֲדֵיכֶם וּבְרֵאשֵׁי חֳדְשֵׁיכֶם וְתִקְעֶתֶם בַּחֲצוּצוֹת
 עַל עֲלֵתֵיכֶם וְעַל זִבְחֵי שְׁלָמֵיכֶם וְהָיוּ לָכֶם לְזִכְרוֹן לִפְנֵי
 אֱלֹהֵיכֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:
 חמישי פ

י. ט. צ' פחותה

ויה

15. Und am Tage, da man auf-richtete die Wohnung, bedeckte die Wolke die Wohnung für das Zelt des Zeugnisses, und am Abend war sie über der Wohnung wie ein Feuer-schein bis (zum) Morgen.

16. So war es beständig, die Wolke bedeckte sie, und ein Feuer-schein des Nachts.

17. Und wie sich die Wolke erhob von oberhalb des Zeltes, danach brachen die Kinder Israëls auf, und am Orte, woselbst die Wolke ruhete, dort lagerten die Kinder Israëls.

18. Auf Ausspruch des Ewigen brachen die Kinder Israëls auf, und auf Ausspruch des Ewigen lagerten sie; alle Tage, welche die Wolke ruhete über der Wohnung, lagerten sie.

19. Und wenn lange blieb die Wolke über der Wohnung, viele Tage, so wahrten die Kinder Israëls die Obhut des Ewigen, und brachen nicht auf.

20. Und mitunter geschah es, daß die Wolke wenige Tage über der Wohnung blieb; auf Ausspruch des Ewigen lagerten sie, und auf Ausspruch des Ewigen brachen sie auf.

21. Und mitunter geschah es, daß die Wolke von Abend bis Morgen blieb und die Wolke sich am Morgen erhob, dann brachen sie auf, oder bei Tage und Nachts, und die Wolke erhob sich, dann brachen sie auf.

22. Oder zwei Tage, oder einen Monat oder ein Jahr, wenn lange blieb die Wolke über der Wohnung, darüber zu ruhen, lagerten die Kinder Israëls und brachen nicht auf, aber wenn sie sich erhob, brachen sie auf.

23. Auf den Ausspruch des Ewigen lagerten sie und auf den Ausspruch des Ewigen brachen sie auf, die Obhut des Ewigen wahrten sie, auf den Ausspruch des Ewigen durch Moscheh.

Das 10. Kapitel.

1. Und es redete der Ewige zu Moscheh also:

2. Mache dir zwei Trompeten von Silber, getriebener Arbeit sollst du sie machen, und sie seien dir zur Berufung der Gemeinde und zum Aufbruche der Lager.

3. Und bläst man in dieselben¹, so sollen sie zusammenkommen zu dir, die ganze Gemeinde zum Eingange des Stiftszeltes.

4. Und wenn man eine bläst, so sollen zusammenkommen zu dir die Fürsten, die Häupter der Tausende Israëls.

5. Und blaset ihr einen schmet-ternden Ton, so sollen aufbrechen die Lager, welche lagern gegen Morgen.

6. Und blaset ihr einen schmetter-ten Ton zum zweiten (Male), so sollen aufbrechen die Lager, welche lagern gegen Mittag, einen schmet-ternden Ton sollen sie blasen zu ihrem (jedemaligen) Aufbruche.

7. Und beim Versammeln der Ver-sammlung sollt ihr blasen, aber nicht schmettern².

8. Und die Söhne Aharon's, die Priester, sollen blasen in die Trom-peten, und sie sollen euch sein zur ewigen Satzung für eure Geschlechter.

9. Und wenn ihr ziehet in den Krieg in eurem Lande wider den Dränger, der euch drängt, so sollt ihr schmettern mit den Trompeten, und ihr werdet bedacht werden vor dem Ewigen, euerm Gotte, und euch wird geholfen von euern Feinden.

10. Und am Tage eurer Freude und an euern Festzeiten und an euern Neumonden sollt ihr blasen mit den Trompeten bei euern Ganz-opfern und bei euern Friedensschlacht-opfern, und sie seien euch zur Er-innerung vor eurem Gotte, Ich der Ewige, euer Gott.

¹ b. h. in beide zugleich.

² Ueber תרועה und תרועה siehe ח' ש"ם.

11. Und es war im zweiten Jahre, im zweiten Monate, am zwanzigsten im Monate, es erhob sich die Wolke von oberhalb der Wohnung des Zeugnisses.

12. Und es brachen auf die Kinder Israëls nach ihren Zügen von der Wüste Sinai, und es ruhte die Wolke in der Wüste Paran.

13. Und sie brachen auf zum ersten (Male) auf den Ausspruch des Ewigen durch Moseh.

14. Und es brach auf die Fahne des Lagers der Söhne Jehudah's zuerst nach ihren Heeren, und über dessen Heer: Nachschon, Sohn Amminadab's.

15. Und über das Heer des Stammes der Söhne Jisasschar's: Nethanel, Sohn Zuar's.

16. Und über das Heer des Stammes der Söhne Sebulun's: Eliab, Sohn Chelon's.

17. Als nun abgenommen wurde die Wohnung, so brachen auf die Söhne Gerschon's und die Söhne Merari's, die Träger der Wohnung.

18. Und es brach auf die Fahne des Lagers Reuben's nach ihren Heeren, und über dessen Heer: Elizur, Sohn Sch'deur's.

19. Und über das Heer des Stammes der Söhne Schimeon's: Schlumiel, Sohn Zurischaddai's.

20. Und über das Heer des Stammes der Söhne Gad's: Eljasaph, Sohn Däuëls.

21. Und es brachen auf die Rehathtiten, die Träger des Heiligthums, und sie¹ richteten auf die Wohnung, bis sie ankamen.

22. Und es brach auf die Fahne des Lagers der Söhne Ephraim's nach ihren Heeren, und über dessen Heer: Elischamah, Sohn Ammihud's.

23. Und über das Heer des Stammes der Söhne Menaschë's: Gamliel, Sohn Pedazur's.

24. Und über das Heer des Stammes der Söhne Benjamin's: Abidan, Sohn Gidoni's.

25. Und es brach auf die Fahne des Lagers der Söhne Dan's, beschließend alle Lager nach ihren Heeren, und über dessen Heer: Achieser, Sohn Amischaddai's.

26. Und über das Heer des Stammes der Söhne Ascher's: Pagiel, Sohn Ochrans.

27. Und über das Heer des Stammes der Söhne Naphtali's: Achira, Sohn Enan's.

28. Dies die Züge der Kinder Israëls nach ihren Heeren; und sie brachen auf.

29. Und es sprach Moseh zu Chobab, dem Sohne Käuëls, des Midjaniten, Schwiegervater Moseh's: Wir brechen auf nach dem Orte, von welchem der Ewige gesprochen: Denselben werde ich euch geben; gehe mit uns, und wir thun dir Gutes, denn der Ewige hat Gutes verheißen über Israëel.

30. Aber er sprach zu ihm: Ich gehe nicht, sondern nach meinem Lande und nach meinem Geburtsorte werde ich gehen.

31. Und er sprach: Verlaß uns doch nicht, denn darum, daß du kennen lerntest unsere Lagerung in der Wüste, so wirst du uns zu(m) Augen(zeugen)¹ sein.

32. Und geschieht es, daß du mit uns gehst, so sei es dasselbe Gute, womit der Ewige uns wohlthun wird, damit werden wir dir wohlthun.

33. Und sie brachen auf von dem Berge des Ewigen einen Weg von drei Tagen; und die Lade des Bundes des Ewigen zog vor ihnen her einen Weg von drei Tagen, für sie zu erkunden eine Ruhestätte.

34. Und die Wolke des Ewigen war über ihnen des Tages, wenn sie aufbrachen von dem Lager.

35. Und es geschah, wenn aufbrach die Lade, sprach Moseh: Erhebe dich, Ewiger, daß sich zerstreuen.

¹ Die Söhne Gerschon's und Merari's.

¹ Siehe וְהָיָה לְכָל עֵינֵינוּ.

- 11 וַיְהִי בַשָּׁנָה הַשְּׁנִיָּת בַּחֹדֶשׁ הַשֵּׁנִי בַעֲשָׂרִים בַּחֹדֶשׁ נִעְלָה
 12 הָעֲנָן מֵעַל מִשְׁכַּן הָעֵדוּת: וַיִּסְעוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לְמִסְעֵיהֶם
 13 מִמִּדְבַּר סִינַי וַיִּשְׁכְּן הָעֲנָן בְּמִדְבַּר פָּאֲרָן: וַיִּסְעוּ בְּרֹאשֹׁנָה
 14 עַל־פִּי יְהוָה בְּיַד־מֹשֶׁה: וַיִּסַּע דָּגַל מַחֲנֵה בְנֵי־יְהוּדָה
 15 בְּרֹאשֹׁנָה לְצַבָּאתָם וְעַל־צַבָּאוֹ נַחֲשׂוֹן בֶּן־עַמִּינָדָב: וְעַל־
 16 צַבָּא מִטָּה בְנֵי יִשָּׁשְׁכָר נְתַנְאֵל בֶּן־צֹעֵר: וְעַל־צַבָּא מִטָּה בְנֵי
 17 זְבוּלֹן אֱלִיאָב בֶּן־חֶלֶן: וְהוֹרֵד הַמִּשְׁכָּן וַנִּסְעוּ בְנֵי־גַרְשׁוֹן
 18 וּבְנֵי מֵרָרִי נִשְׂאִי הַמִּשְׁכָּן: וַנִּסְעוּ דָּגַל מַחֲנֵה רְאוּבֵן לְצַבָּאתָם
 19 וְעַל־צַבָּאוֹ אֱלִיצֹר בֶּן־שִׁדְיָאוּר: וְעַל־צַבָּא מִטָּה בְנֵי שְׁמַעוֹן
 20 שְׁלֹמִיאֵל בֶּן־צֹרִישַׁדַּי: וְעַל־צַבָּא מִטָּה בְנֵי־גַד אֱלִיסָפָה
 21 בֶּן־דְּעוּאֵל: וַנִּסְעוּ חֻקְתָּיִם נִשְׂאִי הַמִּקְדָּשׁ וְהַקִּימוּ אֶת־
 22 הַמִּשְׁכָּן עַד־בָּאִם: וַנִּסְעוּ דָּגַל מַחֲנֵה בְנֵי־אֶפְרַיִם לְצַבָּאתָם
 23 וְעַל־צַבָּאוֹ אֱלִישַׁמֶּע בֶּן־עַמִּיהוּד: וְעַל־צַבָּא מִטָּה בְנֵי
 24 מְנַשֶּׁה נְמַלְיָאֵל בֶּן־פְּדָהצֹר: וְעַל־צַבָּא מִטָּה בְנֵי בְנִימֵן
 25 אַבִּידֹן בֶּן־גִּדְעוֹנִי: וַנִּסְעוּ דָּגַל מַחֲנֵה בְנֵי־דָן מְאִסָּפָה לְכָל־
 26 הַמַּחֲנֵת לְצַבָּאתָם וְעַל־צַבָּאוֹ אַחִיעֶזֶר בֶּן־עַמִּישַׁדַּי: וְעַל־
 27 צַבָּא מִטָּה בְנֵי אֲשֵׁר פְּגַעִיאֵל בֶּן־עֶכְרָן: וְעַל־צַבָּא מִטָּה בְנֵי
 28 גַפְתָּלִי אַחִירַע בֶּן־עֵינָן: אֵלֶּה מִסְעֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל לְצַבָּאתָם
 29 וַיִּסְעוּ: ׀ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְחַבֵּב בֶּן־דְּעוּאֵל
 30 הַמִּדְיָנִי חֲתָן מֹשֶׁה נֹסְעִים ׀ אֲנִיחֵנו אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אָמַר יְהוָה
 31 אֶתְּךָ לָכֶם לָכֶה אֲתָנוּ וְהִטְבַּנּוּ לָךְ כִּי־יְהוָה דִּבְרַתְּטוֹב
 32 עַל־יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר אֱלֹהֵינוּ לֹא אֵלֶיךָ כִּי אִם־אֶל־אֶרֶצִי וְאֶל־
 33 מוֹלַדְתִּי אֵלֶיךָ: וַיֹּאמֶר אֶל־נָא תַעֲזֹב אֲתָנוּ כִּי ׀ עַל־כֵּן יִדְעַתְּ
 34 חֲנֻתָנוּ בְּמִדְבַּר וְהָיִיתָ לָנוּ לְעֵינָיִם: וְהָיָה כִּי־תִלְךָ עִמָּנוּ
 35 וְהָיָה ׀ הַטּוֹב הַהוּא אֲשֶׁר יִיטִיב יְהוָה עִמָּנוּ וְהִטְבַּנּוּ לָךְ:
 33 וַיִּסְעוּ מִתֵּר יְהוָה דֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים וְאַרְוֹן בְּרִית־יְהוָה נִסַּע
 34 לְפָנֵיהֶם דֶּרֶךְ שְׁלֹשֶׁת יָמִים לְתוֹר לָהֶם מְנוּחָה: וַעֲנָן יְהוָה
 35 עֲלֵיהֶם יוֹמָם בְּנִסְעֵם מִן־הַמַּחֲנֶה: ׀ שׁי ׀

י. לר, גו"ן הפוכה

ויגסו משנאיה מפניך: ובנתה יאמר שובה יהוה רבבות 36
 אלפי ישראל: פ
 ויהי העם כמתאננים רע באוני יהוה וישמע יהוה ויחר 1
 אפו ותבער-בם אש יהוה ותאכל בקצה המחנה: ויצעק 2
 העם אל-משה ויתפלל משה אל-יהוה ותשקע האש:
 ויקרא שם-המקום ההוא תבערה כי-בערה בם אש יהוה: 3
 והאספסוף אשר בקרבו התאוה תאוה וישבו ויכבו גם בני 4
 ישראל ויאמרו מי יאכלנו בשר: זכרנו את-הדגה אשר- 5
 נאכל במצרים חנם את הקשאים ואת האבטחים ואת-
 החציר ואת-הבצלים ואת-השומים: ועתה נפשנו יבשה 6
 אין כל בלתי אל-המן עינינו: והמן פזרע-גד הוא ועינו 7
 בעין הבדלח: שמו העם ולקטו ומתנו ברחים או דכו 8
 במדכה ובשלו בפרור ועשו אתו עגות והיה מעמו כמעם
 לשד השמן: וברדת המל על-המחנה לילה ירד המן 9
 עליו: וישמע משה את-העם בכה למשפחתיו איש לפתח 10
 אהלו ויחר-אף יהוה מאד ובעיני משה רע: ויאמר משה 11
 אל-יהוה למה הרעת לעבדך ולמה לא-מצאתי חן בעיניך
 לשום את-משא כל-העם הזה עלי: האנכי הריתי את 12
 כל-העם הזה אם-אנכי ילדתיו כי-תאמר אלי שאהו
 בחיקך כאשר ישא האמן את-חינק על האדמה אשר
 נשבעת לאבתיו: מאין לי בשר לתת לכל-העם הזה כי- 13
 יכבו עלי לאמר תנה לנו בשר ונאכלה: לא-אוכל אנכי 14
 לבדי לשאת את-כל-העם הזה כי כבד ממני: ואם-בכה 15
 את-עשה לי הרגני נא הרג אם-מצאתי חן בעיניך ואל-
 אראה ברעתי: פ

ויאמר יהוה אל-משה אספה-לי שבעים איש מוקני ישראל 16
 אשר ידעת כי-הם וקני העם ושטריו ולקחת אתם אל-אהל
 מועד והתיצבו שם עמך: וירדתי ודברתי עמך שם 17
 ואצלת מן-הרוח אשר עליה ושמת עליהם ונשאו אתך

שם. לו, ובנתו כי שם. נזין הפוכה יא. יא חסר א' במשא

deine Feinde, und daß fliehen deine Hasser vor deinem Angesichte!

36. Und wenn sie ruhete, sprach er: Kehre zurück, Ewiger, zu den Myriaden der Tausende Israëls.

Das 11. Kapitel.

1. Und es geschah, als das Volk wie Mißvergünstigte war, mißfällig vor den Ohren des Ewigen, so hörte es der Ewige, und es ergrimmte sein Zorn und entbrannte gegen sie ein Feuer des Ewigen und zehrte am Ende des Lagers.

2. Und es schrie das Volk zu Moscheh und es betete Moscheh zum Ewigen, da versank das Feuer.

3. Und er nannte den Namen desselben Ortes Tabëra (Brandstätte), denn entbrannt war gegen sie ein Feuer des Ewigen.

4. Und das Gefindel, das unter ihnen war, ließ sich gelüsten (mancherlei) Gelüste, und wiederum¹ weinten auch die Kinder Israëls und sprachen: Wer wird uns Fleisch zu essen geben?

5. Wir gedenken der Fische, die wir in Mizrajim umsonst aßen, der Gurken und der Melonen und des Lauches und der Zwiebeln und der Knoblauche.

6. Aber jetzt schmachtet unsere Seele, Nichts von Allem, außer nach dem Man (schauen) unsere Augen.

7. Das Man aber ist wie Koriandersamen und sein Aussehen wie das Aussehen des Krystalls.

8. Es streifte das Volk umher und sammelte und mahlte es auf der Mühle oder zerstieß es im Mörser und kochte es im Topfe und bereitete es zu Kuchen, und es war sein Geschmack wie der Geschmack vom Safte des Deles.

9. Und wenn herabfiel der Thau

auf das Lager des Nachts, fiel das Man darauf herab.

10. Und es hörte Moscheh das Volk weinen nach seinen Familien, Jeden am Eingange seines Zeltes, da ergrimmte der Zorn des Ewigen sehr, und in den Augen Moscheh's war es arg.

11. Und es sprach Moscheh zum Ewigen: Warum bist du übel verfahren gegen deinen Knecht, und warum habe ich nicht Gunst gefunden in deinen Augen, daß du legest die Last dieses ganzen Volkes auf mich?

12. Habe ich, ich gezeugt¹ dieses ganze Volk, oder ich, ich es geboren, daß du sprichst zu mir: Trage es in deinem Schooße, wie da trägt der Wärter den Säugling, hinüber auf den Boden, den du zugeschworen hast seinen Vätern?

13. Von wannen hätte ich Fleisch, es zu geben diesem ganzen Volke, denn sie weinen gegen mich also: Gib uns Fleisch, daß wir essen.

14. Nicht vermag ich, ich allein, zu tragen dieses ganze Volk, denn zu schwer ist es mir.

15. Und wenn so du verführst mit mir, bring mich doch um, wenn ich Gunst gefunden habe in deinen Augen, damit ich nicht ansehe mein Elend.

16. Da sprach der Ewige zu Moscheh: Versammle mir siebenzig Männer von den Ältesten Israëls, welche du kennst, daß sie Älteste des Volkes und seine Beamten sind, und führe sie zum Stiftszelt und laß sie dort hinstellen bei dir.

17. Und ich werde mich herablassen und mit dir sprechen daselbst, und ich werde wegnehmen von dem Geiste, der auf dir ist, und auf sie legen², daß sie mit dir tragen an

¹ Siehe B. 1.

¹ Siehe שרשם von ר"ק.

² Siehe נאסף.

der Last des Volkes und du, du allein, nicht zu tragen habest.

18. Und zu dem Volke sollst du sprechen: Haltet euch bereit auf morgen und ihr sollt Fleisch essen, weil ihr geweint habt vor den Ohren des Ewigen also: Wer wird uns Fleisch zu essen geben, denn besser war's für uns in Mizrajim; so wird der Ewige euch Fleisch geben und ihr sollt essen.

19. Nicht Einen Tag sollt ihr zu essen haben, und nicht zwei Tage, und nicht fünf Tage, und nicht zehn Tage und nicht zwanzig Tage.

20. Auf einen vollen Monat, bis daß es herausgeht aus eurer Nase und euch zum Stel wird, darum weil ihr verachtet habt den Ewigen, der in eurer Mitte ist, und weinet vor ihm also: Warum dich sind wir ausgezogen aus Mizrajim?

21. Da sprach Moscheh: Sechs hundert tausend zu Fuß ist das Volk, in dessen Mitte ich bin, und du, du sprachst: Fleisch will ich ihnen geben, daß sie einen vollen Monat zu essen haben.

22. Sollten Schaf und Rinder geschlachtet werden für sie, daß es hinreichte für sie? oder sollten alle Fische des Meeres eingesammelt werden für sie, daß es hinreichte für sie.

23. Da sprach der Ewige zu Moscheh: Sollte die Hand des Ewigen (zu) kurz sein, jetzt sollst du sehen, ob dir eintreffen wird mein Wort, oder nicht.

24. Und es ging hinaus Moscheh und redete zum Volke die Worte des Ewigen; er versammelte siebenzig Männer von den Ältesten des Volkes und ließ sie treten rings um das Zelt.

25. Da ließ sich herab der Ewige in der Wolke und redete zu ihm, und Er nahm weg von dem Geiste,

der auf ihm war, und er that ihn auf die siebenzig Männer, die Ältesten, und es geschah, als ruhete auf ihnen der Geist, so weissagten sie, aber fuhren nicht fort.

26. Und es wurden zurückgelassen zwei Männer im Lager, der Name des Einen Eldad und der Name des zweiten Medad, und es ruhete auf ihnen der Geist, und sie waren unter den Berzeichneten und waren nicht hinausgegangen zum Zelte und weissagten im Lager.

27. Da lief der Knabe und berichtete dem Moscheh und sprach: Eldad und Medad weissagen im Lager.

28. Und es begann Jehoschuah, Sohn Nun's, der Moscheh bediente von seiner Jugend an, und sprach: Mein Herr, Moscheh, wehre ihnen!

29. Und es sprach zu ihm Moscheh: Eiferst du für mich? und wer möchte (doch) das ganze Volk des Ewigen zu Propheten machen, daß der Ewige seinen Geist auf sie legen möchte?

30. Und Moscheh zog sich zurück in das Lager, er und die Ältesten Jisraëls.

31. Und ein Wind brach hervor vom Ewigen und scheuchte Wachteln vom Meere auf und streute sie über das Lager eine Tagereise hierhin und eine Tagereise dorthin rings um das Lager und zwei Ellen über die Fläche der Erde.

32. Und es machte sich das Volk auf jenen ganzen Tag und die ganze Nacht und den ganzen folgenden Tag, und sie sammelten ein die Wachteln; der am wenigsten¹ Sammelnde hatte zehn Chomer gesammelt, und sie breiteten sie sich aus schichtenweise um das Lager herum.

33. Das Fleisch war noch zwischen ihren Zähnen, es war noch nicht verzehrt, als der Born des Ewigen ergrimmte gegen das Volk, und es

¹ Siehe Ramban.

¹ Siehe Raschl.

- 18 בַּמִּשָּׂא הָעֵם וְלֹא תִשָּׂא אֹתָהּ לְבִדָּה: וְאֶל־הָעַם תֹּאמְרוּ
הַתְּקַדְשׁוּ לַמָּחֹר וְאֲכַלְתֶּם בָּשָׂר כִּי בְכִיתֶם בְּאָזְנֵי יְהוָה לֵאמֹר
מִי יֵאָכְלֵנוּ בָּשָׂר כִּי־טוֹב לָנוּ בְּמִצְרַיִם וְנִתֵּן יְהוָה לָכֶם בָּשָׂר
19 וְאֲכַלְתֶּם: לֹא יוֹם אֶחָד תֵּאָכְלוּ וְלֹא יוֹמִים וְלֹא חֲמִשָּׁה
20 יָמִים וְלֹא עֶשְׂרֵה יָמִים וְלֹא עֶשְׂרִים יוֹם: עַד וְחֹדֶשׁ יָמִים
עַד אֲשֶׁר־יֵצֵא מֵאִפְכֶם וְהָיָה לָכֶם לזָרָא לְעֵן כִּי־מִאֲסַתֶּם
אֶת־יְהוָה אֲשֶׁר בְּקִרְבְּכֶם וַתִּכְבְּדוּ לְפָנָיו לֵאמֹר לָמָּה זֶה יֵצְאוּ
מִמִּצְרַיִם: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה שְׁש־מֵאוֹת אֱלֹף רַגְלֵי הָעַם אֲשֶׁר
21 אֲנִכִּי בְקִרְבּוֹ וְאַתָּה אָמַרְתָּ בָּשָׂר אֶתֶּן לָהֶם וְאָכְלוּ חֹדֶשׁ
22 יָמִים: הֲצֹאן וּבִקֵּר יִשְׁחַט לָהֶם וּמִצָּא לָהֶם אִם אֶת־כָּל־דִּגְי
הַיָּם יֵאָסֵף לָהֶם וּמִצָּא לָהֶם: פ
- 23 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה הִיךְ יְהוָה תִּקְצֹר עֵתָה תִּרְאֶה הַיִּקְרָה
24 דְּבָרֵי אִם־לֹא: וַיֵּצֵא מֹשֶׁה וַיְדַבֵּר אֶל־הָעַם אֵת דְּבָרֵי יְהוָה
וַיֵּאָסֵף שִׁבְעִים אִישׁ מִזִּקְנֵי הָעַם וַיַּעֲמֵד אֹתָם סְבִיבֹת הָאֹהֶל:
25 וַיֵּרֶד יְהוָה וַיַּעֲנֶן וַיְדַבֵּר אֵלָיו וַיֵּאָצֵּל מִן־הָרוּחַ אֲשֶׁר עָלָיו
וַיִּתֵּן עַל־שִׁבְעִים אִישׁ הַזִּקְנִים וַיְהִי כְּנֹחַ עֲלֵיהֶם הָרוּחַ וַיִּתְנַבְּאוּ
26 וְלֹא יָסְפוּ: וַיִּשְׁאֲרוּ שְׁנַי־אֲנָשִׁים וּבְמַחְנֶה שֵׁם הָאֶחָד ו
אֶלְדָּד וְשֵׁם הַשֵּׁנִי מִידָד וַתִּנַּח עֲלֵיהֶם הָרוּחַ וְהִמָּה בְּפִתְחַיִם
27 וְלֹא יֵצְאוּ הָאֹהֶלָה וַיִּתְנַבְּאוּ בְּמַחְנֶה: וַיִּרְץ הַנָּעַר וַיֵּגֵד
28 לְמֹשֶׁה וַיֹּאמֶר אֶלְדָּד וּמִידָד מֵתְנַבְּאִים בְּמַחְנֶה: וַיַּעַן יְהוֹשֻׁעַ
29 בֶּן־נוּן מִשְׁרֵת מִשָּׁה מִבְּחָרָיו וַיֹּאמֶר אֲדֹנָי מִשָּׁה כָּל־אִם: וַיֹּאמֶר
לוֹ מֹשֶׁה הֲמִקְנֵא אֹתָהּ לִי וּמִי יִתֵּן כָּל־עַם יְהוָה נְבִיאִים כִּי־
30 יִתֵּן יְהוָה אֶת־רוּחוֹ עֲלֵיהֶם: * וַיֵּאָסֵף מֹשֶׁה אֶל־הַמַּחְנֶה הוּא
31 וְזִקְנֵי יִשְׂרָאֵל: וְרוּחַ נִסֵּעַ וּמֵאֵת יְהוָה וַיִּגְעוּ שְׁלוּיִם מִן־הַיָּם
וַיִּטֹּשׁ עַל־הַמַּחְנֶה כְּדָרָה יוֹם כֹּה וּכְדָרָה יוֹם כֹּה סְבִיבוֹת
32 הַמַּחְנֶה וּבְכַאֲמֹתֵים עַל־פְּנֵי הָאָרֶץ: וַיִּקַּם הָעַם כָּל־הַיּוֹם תְּהוּא
וְכָל־הַלַּיְלָה וְכָל וְיוֹם הַמַּחְרָת וַיֵּאָסְפוּ אֶת־הַשִּׁלּוֹ הַמִּמְעִיט
אֶסְפֵי עֶשְׂרֵה חֲמֹרִים וַיִּשְׁטְחוּ לָהֶם שְׁמוֹחַ סְבִיבוֹת הַמַּחְנֶה:
33 הַבָּשָׂר עוֹדְנוּ בֵּין שְׁנֵיהֶם טָרִם יִפְרֹת וְאִף יְהוָה חָרָה בְּעַם

*א. לכו, השליו ק

- 34 וַיֵּךְ יְהוָה בְּעַם מִכָּה רַבָּה מְאֹד: וַיִּקְרָא אֶת־שֵׁם־הַמָּקוֹם
 הַהוּא קִבְרוֹת הַתְּאוּהָ כִּי־שָׁם קָבְרוּ אֶת־הָעַם הַמִּתְאוּנִים:
 35 מִקִּבְרוֹת הַתְּאוּהָ נָסְעוּ הָעַם חֲצֵרוֹת וַיְהִיו בַּחֲצֵרוֹת: פ
 וַתְּדַבֵּר מֵרִים וְאַהֲרֹן בְּמִשְׁחָה עַל־אֲדֹת הָאִשָּׁה הַכַּשִּׁית אֲשֶׁר־יב
 לָקַח כִּי־אִשָּׁה כַּשִּׁית לָקַח: וַיֹּאמְרוּ הָרֶק אֲדֹ־בְמִשְׁחָה דְבַר 2
 יְהוָה הֲלֹא נָס־בָּנּוּ דְבַר וַיִּשְׁמַע יְהוָה: וְהָאִישׁ מִשָּׁה עֵינָו 3
 מְאֹד מִכָּל הָאָדָם אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי הָאָדָמָה: ס וַיֹּאמֶר 4
 יְהוָה פְּתוּס אֶל־מִשְׁחָה וְאֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־מֵרִים צְאוּ שְׁלֹשְׁתֵּכֶם
 אֶל־אַהֲל מוֹעֵד וַיֵּצְאוּ שְׁלֹשְׁתָּם: וַיֵּרֵד יְהוָה בְּעַמּוּד עָנָן 5
 וַיַּעֲמֵד פֶּתַח הָאֹהֶל וַיִּקְרָא אֶתְהֵן וּמֵרִים וַיֵּצְאוּ שְׁנֵיהֶם: וַיֹּאמֶר 6
 שְׁמַעוּ־נָא דְבַר־יְהוָה אֲסִי־יְהִי נְבִיאֵכֶם יְהוָה בְּמִרְאָה אֵלָיו אֲתוּדַע
 בְּתוֹלֹס אֲדַבְּר־בוֹ: לֹא־כֵן עֲבַדִּי מִשָּׁה בְּכָל־בֵּיתִי נְאֻמָּן הוּא: 7
 פֹּה אֶל־פֹּה אֲדַבְּר־בוֹ וּמִרְאָה וְלֹא בְחִילוֹת וְהִתְמַנֵּת יְהוָה יְבִישׁ 8
 וּמִדוּעַ לֹא יִרְאֶתֶם לְדַבֵּר בְּעַבְדִּי בְּמִשְׁחָה: וַיַּחֲרֹ־אָף יְהוָה 9
 בָּם וַיִּלְךְ: וְהָעֵנָן סָר מֵעַל הָאֹהֶל וְהִנֵּה מֵרִים מִצְרַעַת בְּשֹׁלֵן 10
 וַיִּפֹּן אַהֲרֹן אֶל־מֵרִים וְהִנֵּה מִצְרַעַת: וַיֹּאמֶר אַהֲרֹן אֶל־מִשְׁחָה 11
 כִּי אֲדֹנָי אֶל־נָא תִשֶׁת עָלֵינוּ חַטָּאת אֲשֶׁר נִוְאלְנוּ וְאֲשֶׁר חָטֵאנוּ:
 אֶל־נָא תְהִי כַּמַּת אֲשֶׁר בְּצִאֲתוֹ מִרְחֹם אִמּוֹ וַיֹּאכַל חֲצִי בְשָׂרוֹ: 12
 וַיִּצְעַק מִשָּׁה אֶל־יְהוָה לֵאמֹר אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ: פ מִפְּטוֹר 13
 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מִשְׁחָה וְאֶבְיָה יֶרֶק יֶרֶק בְּפָנֶיהָ הֲלֹא תִבְלֵם 14
 שְׁבַעַת יָמִים תִּסְגֵּר שְׁבַעַת יָמִים מִחוּץ לַמַּחֲנֶה וְאַחַר תֵּאָסֶף:
 וְתִסְגֵּר מֵרִים מִחוּץ לַמַּחֲנֶה שְׁבַעַת יָמִים וְהָעַם לֹא נָסַע עַד 15
 תֵּאָסֶף מֵרִים: וְאַחַר נָסְעוּ הָעַם מִחֲצֵרוֹת וַיָּחֲנוּ בְּמִדְבַר 16
 פָּאָרָן: פ
- וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מִשְׁחָה לֵאמֹר: שְׁלַח־לְךָ אֲנָשִׁים וַיָּתְרוּ אֶת־¹/₂ יג
 אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר־אָנֹכִי נָתַן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד
 לְמַטֵּה אֲכַתִּיו תִּשְׁלַחוּ כָל־נָשִׂיא בְּהֵם: וַיִּשְׁלַח אַתֶּם מִשָּׁה 3
 מִמִּדְבַר פָּאָרָן עַל־פִּי יְהוָה כָּל־ם אֲנָשִׁים רֵאשִׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל
 הַמָּה: וְאֵלֶּה שְׁמוֹתֵם לְמַטֵּה רְאוּבֵן שְׁמוֹעַ בֶּן־זִפּוֹר: לְמַטֵּה 4
 5

יב. ג. עניו ק

schlug der Ewige unter dem Volke einen sehr großen Schlag.

34. Und man nannte den Namen desselben Ortes: Kibroth hattaawah (Gräber der Lüsterheit), denn dort begruben sie das Volk, das sich gelüsten ließ.

35. Von Kibroth hattaawah zog das Volk nach Chazeroth und sie waren in Chazeroth.

Das 12. Kapitel.

1. Und es redete Mirjam und Aharon wider Moscheh¹ wegen Entfernung der Frau, der Kuschith, die er genommen, denn eine Frau, Kuschith, hatte er genommen.

2. Und sie sprachen: Hat denn nur lediglich mit Moscheh der Ewige geredet, hat Er nicht auch mit uns geredet? Und der Ewige hörte es.

3. Aber der Mann Moscheh war sehr demüthig, mehr als alle Menschen, die auf der Fläche des Erdbodens.

4. Da sprach der Ewige plötzlich zu Moscheh und zu Aharon und zu Mirjam: Geht hinaus, ihr drei, zum Stiftszelte! und es gingen hinaus sie drei.

5. Und es ließ sich herab der Ewige in einer Wolkenfäule und stand am Eingange des Zeltes und Er rief Aharon und Mirjam, und es gingen hinaus sie beide.

6. Und er sprach: Höret doch meine Worte! wenn er nur euer² Prophet wäre, würde Ich, der Ewige, in der Erscheinung ihm Mich kund geben, im Traume würde ich mit ihm reden.

7. Nicht also, Mein³ Diener ist Moscheh, in Meinem ganzen Hause ist er vertraut.

8. Mund zu Mund rede Ich mit ihm, und in Anschauung, aber nicht in Räthseln, und eine Vorstellung des Ewigen schauet er. Und warum habt ihr euch nicht geschent, zu reden wider meinen Diener, wider Moscheh?

¹ Siehe Raschi und הכתב והקבלה.

² Siehe Raschi u. besonders הכתב והקבלה.

³ d. h. seine Prophetie ist eine weit höhere, als die aller andern Propheten.

9. Und es ergrimmte der Zorn des Ewigen gegen sie, und Er ging.

10. Und als die Wolke wich von oberhalb des Zeltes, siehe Mirjam war aussäsig wie der Schnee; und es wandte sich Aharon zu Mirjam, und siehe, sie war aussäsig.

11. Und es sprach Aharon zu Moscheh: Bitte, mein Herr, nicht doch lege auf uns als Sünde, daß wir thöricht gewesen und daß wir gesündigt haben.

12. Nicht doch sei sie wie der Todte, der, indem er hervorgeht aus dem Schooße seiner Mutter, (sogleich) abgezehrt würde die Hälfte seines Fleisches.

13. Und es schrie Moscheh zum Ewigen also: O Gott, o heile sie doch!

14. Und es sprach der Ewige zu Moscheh: Und hätte ihr Vater ausgespieden vor ihr, müßte sie nicht sich beschämt fühlen sieben Tage? sie bleibe eingeschlossen sieben Tage außerhalb des Lagers und nachher mag sie aufgenommen werden.

15. Und es wurde Mirjam eingeschlossen außerhalb des Lagers sieben Tage, und das Volk brach nicht auf, bis Mirjam wieder aufgenommen war.

16. Und hernach brach das Volk auf von Chazeroth und lagerte in der Wüste Paran.

Sastorab: Scharia 2, 14—4, 7.

עֲזָבָה

Das 13. Kapitel.

1. Und es redete der Ewige zu Moscheh also:

2. Schicke dir Männer aus, daß sie erkunden das Land Kanaan, welches ich gebe den Kindern Jisraëls, einen Mann, einen Mann für den Stamm seiner Väter sollt ihr ausschicken, Jeder ein Fürst unter ihnen.

3. Und es schickte sie Moscheh aus von der Wüste Paran auf den Ausspruch des Ewigen; sie, alle Männer, Häupter der Söhne Jisraëls waren sie.

4. Und diese sind ihre Namen: für den Stamm Reuben: Schammua, Sohn Sakkur's.

5. Für den Stamm Schimeon: Schaphat, Sohn Chori's.

6. Für den Stamm Jehudah: Kaleb, Sohn Jephune's.

7. Für den Stamm Jisaschar: Jig'al, Sohn Joseph's.

8. Für den Stamm Ephraim: Hoschea, Sohn Nun's.

9. Für den Stamm Benjamin: Balti, Sohn Naphtu's.

10. Für den Stamm Sebulun: Gaddiel, Sohn Sodi's.

11. Für den Stamm Joseph: für den Stamm Menascheh: Gaddi, Sohn Sufi's.

12. Für den Stamm Dan: Ammiel, Sohn Gemalli's.

13. Für den Stamm Ascher: Sethur, Sohn Michael's.

14. Für den Stamm Naphtali: Nachbi, Sohn Waphti's.

15. Für den Stamm Gad: Gëuel, Sohn Machi's.

16. Diese sind die Namen der Männer, welche ausgesandt hatte Moscheh zu erkunden das Land, und es nannte Moscheh den Hoschea, Sohn Nun's, Jehoschua.

17. Und es schickte sie Moscheh aus, zu erkunden das Land Kenaan, und sprach zu ihnen: Gehet hinauf hier im Mittag, und zwar sollt ihr das Gebirg besteigen.

18. Und ihr sollt besehen das Land, wie es ist, und das Volk, das darauf wohnt, ob es stark ist oder schwach, ob es wenig ist oder viel.

19. Und wie das Land ist, in welchem es wohnt, ob es gut ist oder schlecht, und wie die Städte sind, in welchen es wohnt, ob in Lagern oder in Festen.

20. Und wie das Erdreich, ob es fett ist oder mager, ob darin Bäume sind oder nicht, und ermutigt euch und nehmet von der Frucht des Landes, und dieselbe Zeit war die Zeit der Erstlinge der Trauben.

21. Und sie gingen hinauf und erkundeten das Land von der Wüste Zin bis Rechob gen Chamath hin.

22. Und sie gingen hinauf im Mittag, und man kam bis Chebron, und dort waren Achiman, Scheschaj und Talmaj, Abkömmlinge Anal's, und Chebron' war um das siebenfache besser bebaut vor Zoan in Mizrajim.

23. Und sie kamen bis ins Thal Eschol und schnitten von dort eine Rebe ab und eine Weintraube, und trugen sie mittels einer Stange zu Zweien, und von den Granatäpfeln und von den Feigen.

24. Denselben Ort nannte man: Thal Eschol, um der Trauben willen, welche die Kinder Jisraëls von dort abgeschnitten.

25. Und sie lehrten zurück vom Erkunden des Landes nach Verlauf von vierzig Tagen.

26. Und sie gingen und kamen zu Moscheh und zu Aharon und zur ganzen Gemeinde der Kinder Jisraëls in die Wüste Paran nach Radesch und brachten ihnen Antwort zurück und der ganzen Gemeinde, und zeigten ihnen die Frucht des Landes.

27. Und sie erzählten ihm und sprachen: Wir sind gekommen in das Land, in welches du uns (aus)geschickt hast, und auch fließend von Milch und Honig ist dasselbe, und dies ist seine Frucht.

28. Nur daß gewaltig ist das Volk, das im Lande wohnt, und die Städte fest, sehr groß, und auch Abkömmlinge des Anal sahen wir dort.

29. Amalek wohnt im Mittaglande, und der Chitti und der Jebusi und der Emori wohnen auf dem Gebirge, und der Kenaani wohnt am Meere und an der Seite des Jarden.

30. Und es beschwichtigte Kaleb das Volk gegen Moscheh und sprach: Lasset uns hinaufziehen und es in

1 Siehe Raschi und חבאתי ארזי.

- 6 שִׁמְעוֹן שֹׁפֵט בֶּן־חֹרִי: לְמִטָּה יְהוּדָה כָּלֵב בֶּן־יִפְנֹה: לְמִטָּה
7
8 יִשָּׁשׁוּר יִגָּאל בֶּן־יוֹסֵף: לְמִטָּה אֶפְרָיִם הוֹשִׁעַ בֶּן־נוּן: לְמִטָּה
9
10 כְּנִזְמֹן פִּלְטִי בֶן־רַפּוּא: לְמִטָּה זְבוּלֹן גַּדְיָאל בֶּן־סוּדִי: לְמִטָּה
11
12 יוֹסֵף לְמִטָּה מְנַשֶּׁה גַּדִי בֶן־סוּסִי: לְמִטָּה דָן עַמִּיאֵל בֶּן־גַּמְלִי:
13
14 לְמִטָּה אֲשֶׁר סִתּוּר בֶּן־מִיכָאֵל: לְמִטָּה נַפְתָּלִי נַחֲבִי בֶן־וּפְסִי:
15
16 לְמִטָּה גַּד גֵּאוּאֵל בֶּן־מָכִי: אֵלֶּה שְׁמוֹת הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר־שָׁלַח
מֹשֶׁה לְתוֹר אֶת־הָאָרֶץ וַיִּקְרָא מֹשֶׁה לְהוֹשִׁיעַ בֶּן־נוּן יְהוֹשֻׁעַ:
17
18 וַיִּשְׁלַח אַתֶּם מֹשֶׁה לְתוֹר אֶת־אֶרֶץ כְּנָעַן וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים עָלוּ זֶה
בְּנֶגֶב וְעַלִּיתֶם אֶת־הָהָר: וּרְאִיתֶם אֶת־הָאָרֶץ מֵהֵיחָד וְאֶת־
הָעֵם הַיֹּשֵׁב עָלֶיהָ הַחֹזֵק הוּא הַרְפָּה הַמְעֻט הוּא אִם־רַב:
19
20 וּמֵה הָאָרֶץ אֲשֶׁר־הוּא יוֹשֵׁב בָּהּ הַמּוֹכֵחַ הוּא אִם־רַעַה וּמֵה
הָעָרִים אֲשֶׁר־הוּא יוֹשֵׁב בָּהֶנּוּ הַבְּמַחֲנִים אִם בְּמִבְצָרִים: וּמֵה
הָאָרֶץ הַשְּׂמֵנָה הוּא אִם־רְוָה הַיִּשְׁבָּה עֵץ אִם־אֵין וְהַתְּחֹזֵקֶתֶם
21
22 וְלַקְּתָתֶם מִפְּרֵי הָאָרֶץ וְהַיַּיִם יְמֵי בְּבוּרֵי עֲנָבִים: * וַיַּעֲלוּ
וַיָּתְרוּ אֶת־הָאָרֶץ מִמִּדְבַּר־צֹן עַד־רֶחֶב לְבָא חֲמַת: וַיַּעֲלוּ
בְּנֶגֶב וַיָּבֹאוּ עַד־חֶבְרוֹן וְשֵׁם אַחִימֶן שִׁשִׁי וְתַלְמִי יִלְדֵי הָעֵנֶק
23
24 וְחֶבְרוֹן שִׁבְעַת שָׁנִים נִבְנְתָה לִפְנֵי צֶעַן מִצְרָיִם: וַיָּבֹאוּ עַד־
נַחַל אֲשַׁכּוֹל וַיִּכְרְתוּ מִשָּׁם זְמוּרָה וְאֲשַׁכּוֹל עֲנָבִים אֶחָד וַיִּשְׁאֲחוּ
בְּמוֹט בְּשָׁנִים וּמִן־הַרְפָּנִים וּמִן־הַתְּאֵנִים: לְמָקוֹם הַהוּא
קָרָא נַחַל אֲשַׁכּוֹל עַל אֲדוּת הָאֲשַׁכּוֹל אֲשֶׁר־כָּרְתוּ מִשָּׁם בְּנֵי
25
26 יִשְׂרָאֵל: וַיֵּשְׁבוּ מִתּוֹר הָאָרֶץ מִקֶּץ אַרְבָּעִים יוֹם: וַיָּלְכוּ
וַיָּבֹאוּ אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־כָּל־עֵדֶת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶל־
מִדְבַּר פָּאֲרָן קְדֻשָּׁה וַיֵּשְׁבוּ אֹתָם דִּבֶּר וְאֶת־כָּל־הָעֵדָה וַיִּרְאוּם
27
28 אֶת־פְּרֵי הָאָרֶץ: וַיִּסְפְּרוּ־לוֹ וַיֹּאמְרוּ בָּאֵנו אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר
שָׁלַחְתֶּנּוּ וְגַם זָבַת חֶלֶב וּדְבַשׁ הוּא וְזֶה־פְרִיָּהּ: אֲפֹס בִּי־עֵז
הָעָם הַיֹּשֵׁב בָּאָרֶץ וְהָעָרִים בְּצֻרוֹת גְּדֹלַת מְאֹד וְגַם־יִלְדֵי הָעֵנֶק
29
30 הָאֵינּוּ שָׁם: עַמְלֵק יוֹשֵׁב בָּאָרֶץ הַנֶּגֶב וְהַחִתִּי וְהַיְבוּסִי
וְהָאֱמֹרִי יוֹשֵׁב בְּהָר וְהַכְּנַעֲנִי יוֹשֵׁב עַל־הַיַּם וְעַל יַד הַיַּרְדֵּן:
וַיִּהְיֶה כָּלֵב אֶת־הָעָם אֶל־מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר עֲלֵה נַעֲלֵה וַיִּרְשְׁנוּ אֹתָהּ

- 31 כִּי יִכּוֹל נֹכַח לָהּ: וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר עָלוּ עִמּוֹ אָמְרוּ לֹא נוֹכַח
 32 לְעֹלֹת אֶל־הָעַם כִּי־חֲזַק הוּא מִמֶּנּוּ: וַיֵּצֵאוּ דַבַּת הָאָרֶץ אֲשֶׁר
 תָּרוּ אֹתָהּ אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הָאָרֶץ אֲשֶׁר עָבְרְנוּ בָּהּ לְתוֹר
 אֹתָהּ אָרֶץ אֲכָלֶת יוֹשְׁבֶיהָ הוּא וְכָל־הָעַם אֲשֶׁר־רָאִינוּ כְּתוֹכָהּ
 33 אָנָּשִׁי מִדּוֹת: וְשֵׁם רָאִינוּ אֶת־הַנְּפִילִים בְּנֵי עֲנַק מִן־הַנְּפִילִים
 וְנָהוּ בְעֵינֵינוּ כַּחֲנֻבִים וְכֵן הָיִינוּ בְעֵינֵיהֶם:
 וַתֵּשֶׂא כָל־הָעֵדָה וַיִּתְּנוּ אֶת־קוֹלָם וַיִּכְבּוּ הָעַם בְּלִילָה הַהוּא: 1 י
 2 וַיֵּלְנוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ אֱלֹהִים כָּל־
 הָעֵדָה לֹד־מִתְּנוּ בָאָרֶץ מִצְרַיִם אוֹ בַמִּדְבָּר הַזֶּה לֹד־מִתְּנוּ:
 3 וְלֵמָּה יְהוָה מְבִיא אֹתָנוּ אֶל־הָאָרֶץ הַזֹּאת לְנַפֵּל בְּחָרֶב נָשִׁינוּ
 4 וּמָפְנוּ יִהְיוּ לִבּוֹ הַלּוֹא טוֹב לָנוּ שׁוּב מִצְרַיִם: וַיֹּאמְרוּ אִישׁ
 5 אֶל־אָחִיו נַתְּנָה רֹאשׁ וְנִשׁוּבָה מִצְרַיִם: וַיַּפֵּל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן
 6 עַל־פְּנֵיהֶם לִפְנֵי כָל־קְהַל עֵדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיְהוֹשֶׁעַ בֶּן־נּוּן
 7 וְכָל־בְּנֵי יִפְתָּה מִן־חֲתָרִים אֶת־הָאָרֶץ קִרְעוּ בְּגֵדֵיהֶם: וַיֹּאמְרוּ
 8 אֶל־כָּל־עֵדַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר הָאָרֶץ אֲשֶׁר עָבְרְנוּ בָּהּ לְתוֹר
 9 אֹתָהּ טוֹבָה הָאָרֶץ מְאֹד מְאֹד: * אִם־חָפֵץ בְּנֵי יְהוָה וְהִבִּיא
 10 אֹתָנוּ אֶל־הָאָרֶץ הַזֹּאת וְנִתְּנָה לָנוּ אָרֶץ אֲשֶׁר־הוּא זֹבַת חֶלֶב
 11 וְדָבָשׁ: אַךְ בִּיהוָה אֶל־תִּמְרְדוּ וְאַתֶּם אַל־תִּירְאוּ אֶת־עַם
 12 הָאָרֶץ כִּי לְחַמְנוּ הֵם סָר צֶלֶם מַעֲלִיהֶם וַיְהוֹה אֹתָנוּ אֶל־תִּירָאִם:
 13 וַיֹּאמְרוּ כָל־הָעֵדָה לְרִגּוֹם אֹתָם בְּאֲבָנִים וּכְבוֹד יְהוָה נִרְאָה
 14 בְּאַהֲל מוֹעֵד אֶל־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: פ
 15 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עַד־אֲנִי וְנֹאֲצַנִי הָעַם הַזֶּה וְעַד־אֲנִי
 16 לֹא־יֵאֱמִינוּ כִּי בְּכָל־הָאֱתוֹת אֲשֶׁר עָשִׂיתִי בְּקִרְבּוֹ: אֲבָנֹו בְּדַבָּר
 17 וְאוֹרְשָׁנֹו וְאֶעֱשֶׂה אֹתָהּ לְגוֹי־גָדוֹל וְעִזּוֹם מִמֶּנּוּ: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
 18 אֶל־יְהוָה וּשְׁמָעוּ מִצְרַיִם כִּי־הֵעֵלִית בְּכַחַק אֶת־הָעַם הַזֶּה
 19 מִקְּרַבּוֹ: וְאָמְרוּ אֶל־יוֹשֵׁב הָאָרֶץ הַזֹּאת שְׁמָעוּ כִּי־אֹתָהּ יְהוָה
 20 בְּקִרְבַּ הָעַם הַזֶּה אֲשֶׁר־עִין בְּעֵין נִרְאָה וְאֹתָהּ יְהוָה וְעֵנְיָהּ
 21 עִמָּד עֲלֵהֶם וּבְעִמָּד עֲנֵן אֹתָהּ הִלַּךְ לִפְנֵיהֶם יוֹמָם וּבְעִמּוֹד אִשׁ
 22 לַיְלָה: וְהִמַּתָּה אֶת־הָעַם הַזֶּה בְּאִישׁ אֶחָד וְאָמְרוּ הַגּוֹיִם
 23 אֲשֶׁר־שָׁמְעוּ אֶת־שְׁמִיעָה לֵאמֹר: מִבְּלַתִּי יִכְלַת יְהוָה לְהִבִּיא
 24 אֶת־

Besitz nehmen, denn wir werden es wohl überwältigen.

31. Aber die Männer, welche mit ihm hinaufgegangen waren, sprachen: Wir können nicht hinaufziehen zu dem Volke, denn mächtiger ist es als wir.

32. Und sie brachten ein übles Gerücht über das Land, welches sie erkundet hatten, zu den Kindern Israels also: Das Land, welches wir durchzogen haben, es zu erkunden, ist ein Land, das seine Einwohner verzehret, und alles Volk, das wir sahen in demselben, sind Leute von hohem Wuchse.

33. Und dort sahen wir die Riesen, Söhne Anaf's von den Riesen, und wir waren in unsern Augen wie Heuschrecken und so waren wir in ihren Augen.

Das 14. Kapitel.

1. Und es fuhr auf die ganze Gemeinde und sie erhoben ihre Stimme und es weinte das Volk in derselben Nacht.

2. Und es murrten über Moscheh und über Aharon alle Kinder Israels und es sprach zu ihnen die ganze Gemeinde: Wenn wir doch gestorben wären im Lande Mizrajim, oder wenn wir doch in dieser Wüste sterben möchten.

3. Und warum bringt der Ewige uns in dieses Land, zu fallen durch das Schwert, unsere Frauen und unsere Kinder werden zur Beute werden, wäre es nicht gut für uns, zurückzukehren nach Mizrajim?

4. Und sie sprachen Einer zum Andern: Laßt uns setzen ein Oberhaupt und zurückkehren nach Mizrajim.

5. Und es fielen Moscheh und Aharon auf ihr Angesicht vor der ganzen Versammlung der Gemeinde der Söhne Israels.

6. Und Jehoschua, Sohn Nun's, und Kaleb, Sohn Jephuneh's, von den Erkundern des Landes, zerrissen ihre Kleider.

7. Und sie sprachen zur ganzen Gemeinde der Söhne Israels also: Das Land, welches wir durchzogen, es zu erkunden, das Land ist sehr, sehr gut.

8. Wenn der Ewige Gefallen an uns hat, so bringt Er uns in dieses Land und gibt es uns, ein Land, welches ist fließend von Milch und Honig.

9. Nur gegen den Ewigen empört euch nicht, und ihr werdet nicht zu fürchten haben das Volk des Landes, denn unsere Speise sind sie, gewichen ist ihr Schatten von ihnen, und der Ewige ist mit uns, fürchtet sie nicht.

10. Und sie sprachen — die ganze Gemeinde — daß man sie werfe mit Steinen; aber die Herrlichkeit des Ewigen erschien im Stiftszelte allen Kindern Israels.

11. Und es sprach der Ewige zu Moscheh: Wie lange wird mich schmähren dieses Volk, und wie lange werden sie nicht glauben an mich bei all den Zeichen, die ich gethan in seiner Mitte?

12. Ich will es schlagen mit der Pest und es aufreiben, und Ich will dich machen zu einem Volke, größer und mächtiger als es ist.

13. Und es sprach Moscheh zum Ewigen: Aber hören es die Mizraiten — denn du hast heraufgeführt mit deiner Kraft dieses Volk aus seiner Mitte.

14. Und sie sagen es dem Bewohner dieses Landes, die gehört, daß du, Ewiger, in der Mitte dieses Volkes bist, daß Aug in Auge erschienen du Ewiger, und zwar deine Wolke stehe über ihnen und in einer Wolken Säule du gehest vor ihnen des Tags und in einer Feuersäule bei Nacht.

15. Und du würdest tödten dieses Volk wie Einen Mann, so würden die Völker sprechen, die deinen Ruf gehört, also:

16. Aus Unvermögen des Ewigen, zu bringen dieses Volk in das Land,

welches Er ihnen zugeschworen, schlachtet Er sie hin in der Wüste.

17. Und jetzt möge doch groß sein die Allgewalt des Herrn, wie du verheißest, also:

18. Der Ewige, langmützig und groß an Guld, aufhebend (vergebend) Schuld und Abfall, läßt aber nicht ungestraft¹, ahndend die Schuld der Väter an Kindern, an denen des dritten und denen des vierten Geschlechts.

19. Verzeih doch die Schuld dieses Volkes nach der Größe deiner Guld und wie du vergeben hast diesem Volke von Mizrajim an bis hierher.

20. Und es sprach der Ewige: Ich verzeihe nach deinem Worte².

21. Jedoch, so wahr Ich lebe, und erfüllt wird von der Herrlichkeit des Ewigen die ganze Erde.

22. Daß alle Männer, die, sehend Meine Herrlichkeit und Meine Zeichen, welche Ich gethan in Mizrajim und in der Wüste, und doch mich versuchten schon zehnmal und nicht hörten auf meine Stimme.

23. Daß sie nicht sehen sollen das Land, welches ich zugeschworen ihren Vätern, und alle meine Schmäher sollen es nicht sehen.

24. Aber mein Diener Kaleb, dafür daß ein anderer Geist mit ihm gewesen und er vollkommen Mir nachgewandelt, ihn will Ich bringen in das Land, wohin er gekommen, und sein Samen soll es in Besitz nehmen.

25. Und der Amaleki und der Kenani, wohnend im Thale; morgen wendet euch und ziehet euch zurück in die Wüste, den Weg nach dem Schilfmeere.

26. Und es redete der Ewige zu Moscheh und zu Aharon also:

27. Bis wann noch mit dieser bösen Gemeinde, welche Murren erregen wider Mich; das Murren der Kinder Israëls, welche jene gegen mich erregt, habe ich gehört.

28. Sage ihnen: So wahr ich lebe, ist der Spruch des Ewigen, daß ich, wie ihr geredet vor Meinen Ohren, ebenso verfahren werde ich mit euch.

29. In dieser Wüste sollen fallen alle eure Leichname und alle eure Gemusterten nach eurer ganzen Zahl, vom Alter von zwanzig Jahren und darüber, die ihr Murren erregt wider Mich.

30. Daß nicht ihr kommen sollt in das Land, über welches ich meine Hand erhoben, euch wohnen zu lassen darin, sondern Kaleb, Sohn Jephuneh's, und Jehoschua, Sohn Nun's.

31. Aber eure Kinder, die, wie ihr sagtet, zur Beute würden, sie bringe Ich dahin, daß sie kennen lernen das Land, woran ihr Mißfallen hattet.

32. Und eure Leichname, ihr¹, sollen fallen in dieser Wüste.

33. Aber eure Kinder sollen weiden in der Wüste vierzig Jahre und abtragen euren Abfall, bis dahingeschwunden eure Leichname in der Wüste.

34. Nach der Zahl der Tage, die ihr erkundet das Land, vierzig Tage, ein Tag auf ein Jahr, ein Tag auf ein Jahr, sollt ihr tragen eure Verschuldungen, vierzig Jahre, und ihr sollt kennen lernen mein Abwenden.

35. Ich, der Ewige, habe geredet, daß Ich dieses thue dieser ganzen bösen Gemeinde, die sich zusammengerottet wider mich; in dieser Wüste sollen sie hinschwinden, und daselbst sollen sie sterben.

36. Und die Männer, welche Moscheh ausgeschiedt hatte, zu erkunden das Land, und zurückkehrten und zum Murren erregten wider Ihn die ganze

¹ כָּפַר im Piél frei, strafflos ausgehen lassen. כָּפַר frei lassen, strafflos erklären, die Bußfertigen, כָּפַר אֵל nicht strafflos ausgehen lassen die im Frevel Verharrenden. כָּפַר בְּכִי die in der elterlichen Sündhaftigkeit fortleben und wirken. Siehe Raschi und 2 B. M. 34, 7.

² d. h. ich werde langmützig sein, sie nur allmählig strafen, wie unten B. 23.

¹ d. h. ihr Sünder!

אֶת־הָעַם הַזֶּה אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־נִשְׁבַּע לָהֶם וַיִּשְׁחַטֶם בַּמִּדְבָּר׃
 17 וְעַתָּה יִגְדַל־נָא כַּח אֲדַנִּי בְּאִשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר׃ יְהוֹה אֲרַךְ
 18 אַפַּיִם וְרַב־חֶסֶד נִשְׂא עֵינָי וּפִשֶׁע וְנִקְהָ לֹא יִנְקָה פִקֹּד עֵינָי
 19 אֲבוֹת עַל־בָּנִים עַל־שְׁלֵשִׁים וְעַל־רַבְעִים׃ סִלַּח־נָא לַעֲנֹן הָעַם
 20 הַזֶּה כַּגְּדֹל הַחֶסֶד וּכְאִשֶׁר נִשְׂאָתָה לַעַם הַזֶּה מִמִּצְרַיִם וְעַד־
 21 הַנֶּה׃ וַיֹּאמֶר יְהוֹה סִלַּחְתִּי בַדְּבָרָה׃ וְאוֹלָם חִי־אֲנִי וַיִּמְלֹא
 22 כְּבוֹד־יְהוֹה אֶת־כָּל־הָאָרֶץ׃ כִּי כָל־הָאֲנָשִׁים הָרְאִים אֶת־כְּבוֹד־
 וְאֶת־אֲתֹתַי אֲשֶׁר־עָשִׂיתִי בְּמִצְרַיִם וּבַמִּדְבָּר וַיִּנְסוּ אֹתִי זֶה
 23 עָשׂוּ פַעַמִּים וְלֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹלִי׃ אִם־יִרְאוּ אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר
 24 נִשְׁבַּעְתִּי לְאֲבוֹתָם וְכָל־מְנַאֲצֵי לֹא יִרְאוּהָ׃ וְעַבְדִּי כָלֵב עֲקֵב
 הַיְהוָה רוּחַ אֲחֵרֶת עִמּוֹ וַיִּמְלֹא אַחֲרָיו וַהֲבִיאתִיו אֶל־הָאָרֶץ
 25 אֲשֶׁר־בָּא שָׁמָּה וּזְרַעוּ וּזְרַעְתֶּם׃ וְהַעֲמַלְקִי וְהַכְּנַעֲנִי יוֹשְׁבֵי
 בְעַמְקֵי מִדְבַר פָּנּוּ וְסָעוּ לָכֶם הַמִּדְבָּר הַרְדֵּי יַם־סוּף׃ פ רַב־עֵי
 26 וַיְדַבֵּר יְהוֹה אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר׃ עַד־מָתַי לָעֵדָה
 27 הָרַעָה הַזֹּאת אֲשֶׁר הִמָּה מַלְּיָנִים עָלַי אֶת־תְּלֹנוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 28 אֲשֶׁר הִמָּה מַלְּיָנִים עָלַי שָׁמַעְתִּי׃ אָמַר אֱלֹהִים חִי־אֲנִי נָא־
 29 יְהוֹה אִם־לֹא בְּאִשֶׁר דִּבַּרְתֶּם בְּאוֹנֵי בֶן אֶעֱשֶׂה לָכֶם׃ בַּמִּדְבָּר
 הַזֶּה יִפְלוּ פְּגָרֵיכֶם וְכָל־פְּקֻדֵיכֶם לְכָל־מַסְפְּרֵיכֶם מִבֶּן עֶשְׂרִים
 30 שָׁנָה וּמַעֲלָה אֲשֶׁר הִלִּינְתֶם עָלַי׃ אִם־אַתֶּם תִּבְאוּ אֶל־הָאָרֶץ
 אֲשֶׁר נִשְׂאָתִי אֶת־דֵּי לְשַׁכֵּן אִתְּכֶם בָּהּ כִּי אִם־כָּלֵב בֶּן־יִפְנֶה
 31 וַיְהוֹשֶׁעַ בֶּן־נֹון׃ וַיִּטְפְּכֶם אֲשֶׁר אָמַרְתֶּם לְבֹו יְהוָה וַהֲבִיאתִי
 32 אִתְּם וַיִּדְעוּ אֶת־הָאָרֶץ אֲשֶׁר מֵאַסְתֶּם בָּהּ׃ וּפְגָרֵיכֶם אִתְּם
 33 יִפְלוּ בַּמִּדְבָּר הַזֶּה׃ וּבְנֵיכֶם יִהְיוּ רַעִים בַּמִּדְבָּר אַרְבַּעִים שָׁנָה
 34 וְנִשְׂאוּ אֶת־זְנוּתֵיכֶם עַד־תִּם פְּגָרֵיכֶם בַּמִּדְבָּר׃ בְּמַסְפְּרֵי הַיָּמִים
 אֲשֶׁר־תָּרַתֶם אֶת־הָאָרֶץ אַרְבַּעִים יוֹם יוֹם לְשָׁנָה יוֹם לְשָׁנָה
 תִּשְׂאוּ אֶת־עֲוֹנוֹתֵיכֶם אַרְבַּעִים שָׁנָה וַיְדַעְתֶּם אֶת־תְּנוּאָתִי׃
 35 אֲנִי יְהוֹה דִּבַּרְתִּי אִם־לֹא וְזֹאת אֶעֱשֶׂה לְכָל־הָעֵדָה הָרַעָה
 36 הַזֹּאת הַנּוֹעֲדִים עָלַי בַּמִּדְבָּר הַזֶּה יִתְמוּ וְשֵׁם יִמָּתוּ׃ וְהָאֲנָשִׁים
 אֲשֶׁר־שָׁלַח מֹשֶׁה לַחְזוֹר אֶת־הָאָרֶץ וַיִּשְׁבוּ וַיִּלְוֶנוּ עָלָיו אֶת־

ד. יו"י רבתי ד. לו' ולינו קו

37 כַּל־הַעֲדָה לְהוֹצִיא דָבָר עַל־הָאָרֶץ: וַיִּמְתּוּ הָאֲנָשִׁים מוֹצְאֵי
 38 דַּבַּת־הָאָרֶץ רָעָה בַּמִּגְפָּה לִפְנֵי יְהוָה: וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נּוּן וְכָל־בְּנֵי
 39 וְדָבָר מֹשֶׁה אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֶל־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּתְאַבְּלוּ
 40 הָעָם מְאֹד: וַיִּשְׁכַּמוּ בַּבֹּקֶר וַיַּעֲלוּ אֶל־רֹאשׁ־הַהָר לֵאמֹר הֲנִנוּ
 41 וְעָלִינוּ אֶל־הַמָּקוֹם אֲשֶׁר־אָמַר יְהוָה כִּי חָטָאנוּ: וַיֹּאמֶר
 42 מֹשֶׁה לְמַה זֶה אַתֶּם עֹבְרִים אֶת־פִּי יְהוָה וְהוּא לֹא תַעֲלֶה:
 43 כִּי הָעִמְלָקִי וְהַכְּנַעֲנִי שֵׁם לִפְנֵיכֶם וּנְפִלְתֶם בְּחָרֹב כִּי־עַל־בֶּן
 44 שִׁבְתֶּם מֵאַחֲרֵי יְהוָה וְלֹא־יִהְיֶה יְהוָה עִמָּכֶם: וַיַּעֲפְלוּ לַעֲלוֹת
 45 אֶל־רֹאשׁ הַהָר וְאַרְוֹן בְּרִית־יְהוָה וּמֹשֶׁה לֹא־מָשׂוּ מִקְרֹב
 וַיִּפְתּוּם עַד־הַחֲרָמָה: פ

וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם ¹/₂ מִזֶּה
 3 כִּי תֵכְאוּ אֶל־אֶרֶץ מוֹשְׁכֵיכֶם אֲשֶׁר אָנֹכִי נֹתֵן לָכֶם: וַעֲשִׂיתֶם
 אִשָּׁה לַיהוָה עֹלָה אוֹ זִבְחַ לְפִלֵּא־נֶדֶר אוֹ כְּנֻדָּכָה אוֹ בְּמַעֲדֵיכֶם
 4 לַעֲשׂוֹת רִיחַ נִיחֹחַ לַיהוָה מִן־הַבֹּקֶר אוֹ מִן־הָצֶאֱזָן: וְהִקְרִיב
 5 הַמִּקְרִיב קָרְבָּנוֹ לַיהוָה מִנְחָה סֹלֶת עֲשׂוּרֹן בְּלוּל בְּרֻבְעֵית הַחֵין
 6 שֶׁמֶן: וַיִּין לְנֶסֶף רְבִיעֵית הַחֵין תַּעֲשֶׂה עַל־הָעֹלָה אוֹ לְזִבְחַ
 7 לְבָבֶשׁ הָאֶחָד: אוֹ לְאֵיל תַּעֲשֶׂה מִנְחָה סֹלֶת שְׁנֵי עֲשָׂרִים
 8 בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן שְׁלֹשִׁית הַחֵין: וַיִּין לְנֶסֶף שְׁלֹשִׁית הַחֵין תִּקְרִיב
 9 רִיחַ־נִיחֹחַ לַיהוָה: * וְכִי־תַעֲשֶׂה בֶן־בֹּקֶר עֹלָה אוֹ זִבְחַ לְפִלֵּא־
 10 נֶדֶר אוֹ־שְׁלָמִים לַיהוָה: וְהִקְרִיב עַל־בֶּן־הַבֹּקֶר מִנְחָה סֹלֶת
 11 שְׁלֹשָׁה עֲשָׂרִים בְּלוּל בְּשֶׁמֶן חֲצֵי הַחֵין: וַיִּין תִּקְרִיב לְנֶסֶף:
 12 חֲצֵי הַחֵין אִשָּׁה רִיחַ־נִיחֹחַ לַיהוָה: כִּכָּה יַעֲשֶׂה לְשׂוֹר הָאֶחָד
 13 אוֹ לְאֵיל הָאֶחָד אוֹ־לִשָּׁה בְּבָבָשִׁים אוֹ בְּעִזִּים: כַּמִּסְפָּר אֲשֶׁר
 14 תַעֲשׂוּ כִכָּה תַעֲשׂוּ לְאֶחָד בַּמִּסְפָּרִם: כָּל־הָאֲזֹרָח יַעֲשֶׂה־כִכָּה
 15 אֶת־אֵלֶּה לְהִקְרִיב אִשָּׁה רִיחַ־נִיחֹחַ לַיהוָה: וְכִי־יִגֹּר אֶתְכֶם
 זָר אוֹ אֲשֶׁר־בְּתוֹכְכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם וַעֲשֶׂה אִשָּׁה רִיחַ־נִיחֹחַ לַיהוָה
 כַּאֲשֶׁר תַּעֲשׂוּ בֶן־יִשְׂרָאֵל: הַקֹּהֵל תִּקַּח אֶתְּ לָכֶם וְלִגְר הַגֵּר
 הַקֵּת

Gemeinde, auszubringen ein Gerücht über das Land.

37. Und es starben die Männer, die ausgebracht ein böses Gerücht über das Land in der Plage vor dem Ewigen.

38. Aber Jehoschua, Sohn Nun's, und Kaleb, Sohn Jephuneh's, blieben am Leben von jenen Männern, die gegangen waren zu erkunden das Land.

39. Und es redete Moscheh diese Worte zu allen Kindern Jisraëls, und es trauerte das Volk sehr.

40. Und sie machten sich früh am Morgen und zogen hinauf zur Spitze des Berges und sprachen also: Hier sind wir, und wollen hinaufziehen nach dem Orte, von welchem gesprochen der Ewige, denn wir haben gesündigt.

41. Und es sprach Moscheh: Warum denn übertretet ihr den Ausspruch des Ewigen, und dies kann nicht gelingen.

42. Ziehet nicht hinauf, denn nicht ist der Ewige in eurer Mitte, daß ihr nicht geschlagen werdet von euren Feinden.

43. Denn der Amaleki und der Kenaani sind dort vor euch und ihr würdet fallen durch das Schwert, denn weil ihr zurückgewichen von¹ nach dem Ewigen, so wird nicht der Ewige mit euch sein.

44. Aber sie bestanden fest darauf hinaufzuziehen zur Spitze des Berges; doch die Lade des Bundes des Ewigen und Moscheh wichen nicht aus der Mitte des Lagers.

45. Da zog herab der Amaleki und der Kenaani, welche wohnten auf demselben Berge, und sie schlugen sie und zersprengte sie bis Chormah.

Das 15. Kapitel.

1. Und es redete der Ewige zu Moscheh also:

2. Rede zu den Söhnen Jisraëls und sprich zu ihnen: Wenn ihr kommt in das Land eurer Wohnstätze, welches ich euch gebe.

3. Und ihr bereitet ein Feueropfer dem Ewigen, ein Ganzopfer oder ein

¹ dem Wandel, die Bestimmung ist: ארירי ה' אלני.

Schlachtopfer, indem ihr besonders ausgesprochen ein Gelübde oder in einer freien Spende oder an euren Festzeiten, zu bereiten einen Duft, angenehm dem Ewigen von dem Rindvieh oder dem Kleinvieh.

4. So bringe, wer darbringt sein Opfer dem Ewigen, ein Speiseopfer dar feinen Mehls, ein Zehntel eingerührt in ein Viertel Hin Del.

5. Und Wein zum Guszopfer ein Viertel Hin sollst du darbringen zu dem Ganzopfer oder zu dem Schlachtopfer zu Einem Schafe.

6. Oder zu einem Widder sollst du bereiten ein Speiseopfer, feinen Mehls zwei Zehntel, eingerührt in Del ein Drittel Hin.

7. Und Wein zum Guszopfer ein Drittel Hin sollst du darbringen als Duft, angenehm dem Ewigen.

8. Und wenn du bereitest ein junges Rind als Ganzopfer oder Schlachtopfer, indem du aussprichst ein Gelübde, oder als Friedopfer dem Ewigen.

9. So bringe man zu dem jungen Rinde ein Speiseopfer, feinen Mehls drei Zehntel, eingerührt in Del ein halbes Hin.

10. Und Wein sollst du darbringen zum Guszopfer ein halbes Hin, ein Feueropfer als Duft, angenehm dem Ewigen.

11. Also werde bereitet für Einen Ochsen oder für Einen Widder oder für Ein Lamm unter den Schafen oder unter den Ziegen.

12. Nach der Zahl, die ihr bereitet, also sollt ihr bereiten für jedes Eine nach ihrer Zahl.

13. Jeder Eingeborne bereite also diese zu, darzubringen ein Feueropfer als Duft, angenehm dem Ewigen.

14. Und wenn weilen wird bei euch ein Fremder oder der unter euch ist bei euren (späteren) Geschlechtern, und er bereitet ein Feueropfer als Duft, angenehm dem Ewigen, wie ihr es zubereiten sollt, also soll er es zubereiten.

15. Versammlung! eine Szung sei für euch und für den Fremden, der (bei euch) weilt, eine Szung

auf ewig für eure (späteren) Geschlechter; so wie ihr, soll der Fremde sein vor dem Ewigen.

16. Eine Lehre und ein Recht soll für euch und für den Fremdling sein, der bei euch weilet.

17. Und es redete der Ewige zu Moscheh also:

18. Rede zu den Kindern Israels und sprich zu ihnen: Wenn ihr kommet in das Land, wohin ich euch bringe.

19. So geschehe es, wenn ihr essen wollt von dem Brode des Landes, sollt ihr erheben eine Hebe dem Ewigen.

20. Als Erstling eurer Teige erhebet einen Kuchen zur Hebe; wie die Hebe der Tenne, so erhebet jenen.

21. Vom Erstling eurer Teige gebet dem Ewigen eine Hebe bei euren (späteren) Geschlechtern.

22. Und wenn ihr¹ irret und nicht thuet alle diese Gebote, welche geredet hat der Ewige zu Moscheh.

23. Alles, was der Ewige euch geboten durch Moscheh, von dem Tage an, da der Ewige geboten und fernerhin bei euren Geschlechtern.

24. Und so geschehe, daß, wenn vor den Augen der Gemeinde² es gethan³ wurde aus Versehen⁴, so soll die ganze Gemeinde zubereiten ein junges Rind zum Ganzopfer, zum Dufte angenehm dem Ewigen, und sein Speiseopfer und sein Gußopfer nach der Vorschrift, und einen Ziegenbock zum Sündopfer.

25. Und es sühne der Priester auf die ganze Gemeinde der Kinder Israels, und es wird ihnen verziehen, denn ein Irrthum war es; und sie

brachten ihr Opfer, ein Feueropfer dem Ewigen und ihr Sündopfer vor dem Ewigen wegen ihres Irrthums.

26. Und es wird verziehen der ganzen Gemeinde der Kinder Israels, und dem Fremden, der weilet unter ihnen, denn dem ganzen Volke (geschah es) im Irrthum.

27. Und wenn eine Person sündigen wird aus Versehen, so bringe sie dar eine Ziege, eine einjährige, zum Sündopfer.

28. Und es sühne der Priester auf die Person, die irrende; indem sie aus Irrthum vor dem Ewigen gesündigt, zu sühnen auf ihn, daß ihm verziehen werde.

29. Dem Eingebornen unter den Kindern Israels, und dem Fremden, der unter ihnen weilt; Eine Lehre sei für euch, für den, der (Etwas) verübt aus Irrthum.

30. Aber die Person, welche (Etwas) verübt mit erhobener Hand (freventlich) von den Eingebornen oder von den Fremden, — den Ewigen lästert er, und ausgerottet werde dieselbe Person aus der Mitte ihres Volkes.

31. Denn das Wort des Ewigen hat er verachtet und sein Gebot gebrochen, ausgerottet werde dieselbe Person, ihre Schuld haftet an ihr.

32. Als die Kinder Israels in der Wüste waren, fanden sie einen Mann, auslesend Holz am Sabbatthage.

33. Und es brachten ihn die ihn fanden Holz auslesend zu Moscheh und zu Aharon und zur ganzen Gemeinde.

34. Und sie nahmen ihn in Verhaft, weil nicht ausgesprochen war, was¹ ihm geschehen soll.

35. Und es sprach der Ewige zu Moscheh: Getödtet werde der Mann, es steinige ihn mit Steinen die ganze Gemeinde außerhalb des Lagers.

¹ Diese beiden Verse werden auf den Götzendienst bezogen; durch Götzendienst wird die göttliche Lehre so wie alle Verheißungen späterer Propheten geleugnet, siehe Raschi.

² vor dem Sanhedrin.

³ d. h. eine falsche Lehre dem Volke erteilt.

⁴ des Volkes, d. h. auch die Gemeinde folgte dem irrthümlichen Urtheile des hohen Gerichtes ohne den Irrthum einzusehen.

¹ welche Todesart. Siehe Raschi.

- 16 חֲקַת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם בְּכֶם בָּגַד יִהְיֶה לִפְנֵי יְהוָה: תוֹרַת אֶתָּה וּמִשְׁפַּט אֶחָד יִהְיֶה לָכֶם וּלְגַד הַגֵּר אֲתֹכֶם: פ שִׁי
- 17 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דִּבֶּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
- 18 אֱלֹהִים בְּבֹאֲכֶם אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנֹכִי מְבִיא אֲתֹכֶם שָׁמָּה:
- 19 וְהָיָה בְּאֲכַלְכֶם מִלֶּחֶם הָאָרֶץ תְּרִימוּ תְרוּמָה לַיהוָה: רֵאשִׁית
- 20 עֲרֹסְתֵכֶם חֲלֵה תְרִימוּ תְרוּמָה בְּתְרוּמַת גֵּרָן בֵּן תְּרִימוּ אֹתָהּ:
- 21 מֵרֵאשִׁית עֲרֹסְתֵיכֶם תִּתְּנוּ לַיהוָה תְרוּמָה לְדֹרֹתֵיכֶם: ס וְכִי
- 22 תִּשְׁגּוּ וְלֹא תַעֲשׂוּ אֵת כָּל־הַמִּצְוֹת הָאֵלֹהִים אֲשֶׁר־דִּבֶּר יְהוָה
- 23 אֶל־מֹשֶׁה: אֵת כָּל־אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֲלֵיכֶם בְּיַד־מֹשֶׁה מִן־
- 24 הַיּוֹם אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה וְהִלַּאתָ לְדֹרֹתֵיכֶם: וְהָיָה אִם
- מֵעִינֵי הָעֵדָה נַעֲשִׂיתָ לְשֹׁגֵה וַעֲשׂוּ כָל־הָעֵדָה פֶּר בֶּן־בְּקָרָו
- אֶחָד לְעֹלָה לְרִיחַ נִיחַח לַיהוָה וּמִנְחָתוֹ וְנִסְכּוֹ כַּמִּשְׁפַּט
- 25 וּשְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת: וְכִפֵּר הַכֹּהֵן עַל־כָּל־עֵדַת בְּנֵי
- יִשְׂרָאֵל וְנִסְלַח לָהֶם כִּי־שָׁגְגָה הוּא וְהֵם הֵבִיאוּ אֶת־קָרְבָּנָם
- 26 אִשָּׁה לַיהוָה וְחַטָּאתָם לִפְנֵי יְהוָה עַל־שֹׁגְגָתָם: וְנִסְלַח
- לְכָל־עֵדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּלְגַד הַגֵּר בְּתוֹכָם כִּי לְכָל־הָעָם
- 27 בְּשֹׁגְגָה: ס שְׁבִיעִי וְאִם־נִפְשׁ אֶתָּה תַחֲטָא
- 28 בְּשֹׁגְגָה וְהִקְרִיבָה עֹז בְּתִשְׁנִיתָ לְחַטָּאת: וְכִפֵּר הַכֹּהֵן
- עַל־חַטָּאת הַשֹּׁגֵגָה בְּחַטָּאתָה בְּשֹׁגְגָה לִפְנֵי יְהוָה לְכַפֵּר עֲלֶיךָ
- 29 וְנִסְלַח לּוֹ: הָאֲזֹרָה בְּבִנְיֵי יִשְׂרָאֵל וּלְגַד הַגֵּר בְּתוֹכָם תוֹרַת
- 30 אֶתָּה יִהְיֶה לָכֶם לַעֲשׂוֹת בְּשֹׁגְגָה: וְחַטָּאת אֲשֶׁר־תַּעֲשֶׂה וְ
- בִּיד רָמָה מִן־הָאֲזֹרָה וּמִן־הַגֵּר אֶת־יְהוָה הוּא מַגִּדֶּךָ וְנִכְרַתְתָּה
- 31 הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מִקֶּרֶב עַמָּה: כִּי דִבַּר־יְהוָה בְּזֶה וְאֶת־מִצְוֹתָיו
- הִפֵּר הַכֹּהֵן וְחַטָּאת הַנֶּפֶשׁ הַהִוא עֹנֶה בָּהּ: פ
- 32 וַיְהִי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבַר וַיִּמְצְאוּ אִישׁ מִקְשֵׁשׁ עֲצִים בְּיוֹם
- 33 הַשַּׁבָּת: וַיִּקְרִיבוּ אֹתוֹ הַמִּצְאִים אֹתוֹ מִקְשֵׁשׁ עֲצִים אֶל־מֹשֶׁה
- 34 וְאֶל־אַהֲרֹן וְאֵל כָּל־הָעֵדָה: וַיִּנְיְחוּ אֹתוֹ בַּמִּשְׁמֶר כִּי לֹא
- 35 פָּרַשׁ מִה־יַּעֲשֶׂה לּוֹ: ס וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־
- מֹשֶׁה מוֹת יוֹמָת הָאִישׁ רְגוּם אֹתוֹ בְּאֲבָנִים כָּל־הָעֵדָה מֵחוּץ

טו. כו. חסר א'

למחנה

36 לַמַּחֲנֶה: וַיֵּצֵאוּ אֹתוֹ כָּל־הָעֵדָה אֶל־מַחֲוֵץ לַמַּחֲנֶה וַיִּרְגְּמוּ
 אֹתוֹ בְּאֲבָנִים וַיָּמָת בְּאִשֶּׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: פ מַפְטוּר
 37 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
 38 אֲלֵהֶם וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל־כַּנְּפֵי בְּגָדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתַנּוּ
 39 עַל־צִיצִית הַכַּנָּף פֶּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִית וּרְאִיתֶם
 אֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תִתְּנוּ
 אַחֲרַי לְכַבֵּכֶם וְאַחֲרַי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם:
 40 לְמַעַן תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתַי וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם:
 41 אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהִיּוֹת
 לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: פ
 1 וַיִּקַּח קָרַח בֶּן־יִצְחָר בֶּן־קַהַת בֶּן־לוֹי וְהָדָן וְאַבְיָרָם בְּנֵי מִזַּי
 2 אֱלִיָּאב וְאוֹזן בֶּן־פִּלֵּת בְּנֵי רְאוּבֵן: וַיִּקְמוּ לִפְנֵי מֹשֶׁה וְאֲנָשִׁים
 מִבְּנֵי־יִשְׂרָאֵל חֲמִשִּׁים וּמְאֹתִים נְשִׂאֵי עֵדָה קָרְאוּ מוֹעֵד אֲנָשִׁי
 3 שֵׁם: וַיִּקְהֵלוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם רַב־לָכֶם
 בִּי כָּל־הָעֵדָה כֻּלָּם קְדוֹשִׁים וּבְתוֹכְכֶם יְהוָה וּמִדַּעַת הַתַּנְשֵׂאוֹ
 4 עַל־קַהַל יְהוָה: וַיִּשְׁמַע מֹשֶׁה וַיִּפֹּל עַל־פָּנָיו: וַיְדַבֵּר אֶל־
 5 קָרַח וְאֶל־כָּל־עֵדְתוֹ לֵאמֹר בְּקֹר וַיִּדַע יְהוָה אֶת־אֲשֶׁר־לוֹ
 וְאֶת־הַקְּדוֹשׁ וְהַקְּרִיב אֵלָיו וְאֵת אֲשֶׁר יִבְחַר־בוּ יִקְרִיב אֵלָיו:
 6 זֹאת עָשׂוּ קְחוּ־לָכֶם מִחֲתוֹת קָרַח וְכָל־עֵדְתוֹ: וְהִנֵּה־בְחַן ו
 7 אִישׁ וְשִׁמוֹ עֲלֵיהֶן וְקִטְרַת לִפְנֵי יְהוָה מִחַר וְהָיָה הָאִישׁ
 8 אֲשֶׁר־יִבְחַר יְהוָה הוּא הַקְּדוֹשׁ רַב־לָכֶם בְּנֵי לׁוֹי: וַיֹּאמֶר
 9 מֹשֶׁה אֶל־קָרַח שִׁמְעוּ־נָא בְּנֵי לׁוֹי: הֲמַעַט מִכֶּם כִּי־
 הִבְדִּיל אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֶתְכֶם מֵעַדְתֵּי יִשְׂרָאֵל לְהַקְּרִיב אֶתְכֶם
 אֵלָיו לְעִבְדוֹ אֶת־עֲבֹדַת מִשְׁכַּן יְהוָה וְלַעֲמֹד לִפְנֵי הָעֵדָה
 10 לְשִׁרְתָּם: וַיִּקְרַב אֹתָהּ וְאֶת־כָּל־אֲחֵיהַּ בְּנֵי־לׁוֹי אֹתָהּ וּבִקְשִׁיתֶם
 11 גַּם־בְּהֵנָּה: לָכֵן אֹתָהּ וְכָל־עֵדְתָהּ הַנִּעַדִים עַל־יְהוָה וְאַהֲרֹן
 12 מִה־הוּא כִּי תִלּוּנּוּ עֲלָיו: וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה לִקְרֹא לְהָדָן וְלְאַבְיָרָם
 13 בְּנֵי אֱלִיָּאב וַיֹּאמְרוּ לֹא נַעֲלֶה: הֲמַעַט כִּי הָעֲלִיתָנוּ מֵאֶרֶץ
 זְבַת חֶלֶב וְדָבַשׁ לְהַמִּיתָנוּ בַּמִּדְבָּר כִּי־תִשְׁתַּרְרַר עָלֵינוּ גַּם־

טז. יא' חלניו ק'

36. Und es führte ihn hinaus die ganze Gemeinde außerhalb des Lagers und warfen ihn mit Steinen, daß er starb, wie der Ewige dem Moscheh geboten.

37. Und es sprach der Ewige zu Moscheh also:

38. Rede zu den Söhnen Israëls und sprich zu ihnen, daß sie sich machen Schaufäden an die Ecken ihrer Kleider bei ihren Geschlechtern, und daß sie setzen an die Schaufäden der Ecke eine Schnur von himmelblauer Wolle.

39. Und es sei euch zu Schaufäden, und ihr sollt sie ansehen und denken an alle Gebote des Ewigen und sie thun, und ihr sollt nicht umherspähen nach eurem Herzen und nach euren Augen, denen ihr nachbuhlet.

40. Damit ihr gedenket und thuet alle meine Gebote und werdet heilig eurem Gotte.

41. Ich, der Ewige, euer Gott, der ich euch herausgeführt habe aus dem Lande Mizrajim, euch zu sein zum Gotte, Ich, der Ewige, euer Gott.

Haftorah: Josua Kap. 2, 1—24.

17-P

Das 16. Kapitel.

1. Und es nahm sich heraus Korach, Sohn Jizhar's, Sohnes Kehath's, Sohnes Lewi's, und Dathan und Abiram, Söhne Eliab's, und On, Sohn Beleth's, Söhne Reuben's.

2. Und traten auf vor Moscheh, und Männer aus den Söhnen Israëls zwei hundert und fünfzig, Fürsten der Gemeinde, Berufene der Versammlung, Männer von Namen.

3. Und sie versammelten sich gegen Moscheh und gegen Aharon und sprachen zu ihnen: Zu viel für euch, denn die ganze Gemeinde, sie alle sind heilig, und unter ihnen ist der

Ewige, und weshalb erhebt ihr euch über die Versammlung des Ewigen?

4. Und es hörte es Moscheh und fiel auf sein Angesicht.

5. Und er redete zu Korach und zu seiner ganzen Gemeinde also: Morgen, und es wird der Ewige erkennen lassen den, der sein ist, und den Heiligen, indem er ihn sich nahen läßt; und den, welchen er erwählen wird, wird er sich nahen lassen.

6. Dieses thuet: nehmet euch Rauchpfannen, Korach und seine ganze Gemeinde.

7. Und gebet in dieselben Feuer und leget darauf Räucherwerk vor dem Ewigen, morgen, und es sei der Mann, den der Ewige erwählen wird, der Heilige; zu viel für euch, Söhne Lewi's.

8. Und es sprach Moscheh zu Korach: Höret doch, Söhne Lewi's.

9. Ist es euch zu wenig, daß der Gott Israëls euch absonderte von der Gemeinde Israëls, euch sich nahen zu lassen, zu verrichten der Dienst der Wohnung des Ewigen und zu stehen vor der Gemeinde, sie zu bedienen?

10. Und er ließ dich nahe treten und alle deine Brüder, die Söhne Lewi's mit dir, und ihr verlangt auch das Priestertum?

11. Fürwahr, du und deine ganze Gemeinde, die ihr euch zusammenrottet, (ihr seid) gegen den Ewigen; — und Aharon, was ist er, daß ihr murret gegen ihn?

12. Und es schickte Moscheh, zu rufen Dathan und Abiram, die Söhne Eliab's; aber sie sprachen: Wir gehen nicht hinauf.

13. Ist es zu wenig, daß du uns heraufgeführt hast aus einem Lande, fließend von Milch und Honig, uns sterben zu lassen in der Wüste, daß du dich über uns auch zum Herrscher aufzuwerfen suchst?

14. Auch nicht in ein Land, fließend von Milch und Honig, hast du uns gebracht, noch hast du uns gegeben ein Erbe an Feld und Weinberg; wolltest du die Augen dieser Männer ausstechen, wir gehen nicht hinauf.

15. Und es verdroß Moscheh sehr, und er sprach zum Ewigen: Wende dich nicht zu ihrer Opfergabe, nicht einen Esel Eines von ihnen habe ich angenommen, und nicht habe ich Sinen von ihnen beleidigt.

16. Und Moscheh sprach zu Korach: Du und deine ganze Gemeinde seiet vor dem Ewigen, du und sie und Aharon, morgen.

17. Und nehmet Jeder seine Rauchpfanne und gebet auf dieselben Räucherwerk, und bringet vor den Ewigen Jeder seine Rauchpfanne, zwei hundert und fünfzig Rauchpfannen, sowohl du als Aharon, Jeder seine Rauchpfanne.

18. Und sie nahmen Jeder seine Rauchpfanne und sie gaben auf dieselben Feuer und thaten auf dieselben Räucherwerk und traten an den Eingang des Stiftszeltes, auch Moscheh und Aharon.

19. Da versammelte gegen sie Korach die ganze Gemeinde zum Eingange des Stiftszeltes, und es erschien die Herrlichkeit des Ewigen der ganzen Gemeinde.

20. Und der Ewige redete zu Moscheh und Aharon also:

21. Sondert euch ab aus der Mitte dieser Gemeinde, und ich werde sie aufreiben augenblicklich.

22. Und sie fielen auf ihr Angesicht und sprachen: Allmächtiger, Gott der Geister alles Fleisches, der Eine Mann sündigt und über die ganze Gemeinde willst du zürnen!

23. Und es redete der Ewige zu Moscheh also:

24. Rede zu der Gemeinde also: Erhebet euch aus der Umgebung der Wohnung Korach's, Dathan's und Abiram's.

25. Und es stand auf Moscheh und ging zu Dathan und Abiram und es gingen ihm nach die Ältesten Jisraels.

26. Und er redete zu der Gemeinde also: Weichet doch von den Zelten dieser frevelnden Männer, und berührt nichts von Allem, was ihnen gehört, daß ihr nicht hinweggerafft werdet durch alle ihre Sünden.

27. Und sie erhoben sich von der Wohnung Korach's, Dathan's und Abiram's ringsum, und Dathan und Abiram gingen hinaus, sich stellend an den Eingang ihrer Zelte, und ihre Frauen und ihre Söhne und ihre Kinder.

28. Und Moscheh sprach: Daran sollt ihr erkennen, daß der Ewige mich geschickt hat, zu thun alle diese Thaten, daß nichts aus meinem Herzen¹.

29. Wenn gleich dem Tode aller Menschen diese sterben, und das Verhängniß aller Menschen über sie verhängt wird, hat nicht der Ewige mich gesandt.

30. Aber wenn Neues der Ewige erschaffen wird, und aufthut der Erdboden seinen Mund und verschlingt sie und Alles was zu ihnen gehört, und sie fahren hinab lebend in die Gruft, so sollt ihr erkennen, daß geschmähet haben diese Männer den Ewigen.

31. Und es geschah, wie er vollendet hatte zu reden alle diese Worte, da spaltete sich der Erdboden, der unter ihnen.

32. Und es öffnete die Erde ihren Mund und verschlang sie und ihre

¹ daß ich nicht aus eigenem Willen handelte.

- 14 השתרר: * אף לא אל-ארץ וּבַת חֶלֶב וּדְבַשׁ הֵבִיאָתֶנּוּ
וְהִתֵּן לָנוּ נַחֲלַת שְׂדֵה וּכְרִם הָעַיִנִי הָאֲנָשִׁים הַהֵם תִּנְקֹר
15 לֹא נַעֲלָה: וַיַּחַר לְמֹשֶׁה מְאֹד וַיֹּאמֶר אֶל־יְהוָה אֵל־תִּפְּן
אֶל־מִנְחָתָם לֹא חֲמוֹר אֶחָד מֵהֶם נִשְׂאֵתִי וְלֹא הִרְעֵתִי אֶת־
16 אֶחָד מֵהֶם: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־קָרַח אַתָּה וְכָל־עֲדֹתְךָ הָיוּ
17 לִפְנֵי יְהוָה אַתָּה וְהֵם וְאַהֲרֹן מִחֵר: וַיִּקְחוּ אִישׁ מִחֲתָתוֹ
וַנְּתִתֶם עֲלֵיהֶם קְטֹרֶת וְהִקְרַבְתֶּם לִפְנֵי יְהוָה אִישׁ מִחֲתָתוֹ
18 חֲמִשִּׁים וּמֵאֲתָיִם מִחֲתָת וְאַתָּה וְאַהֲרֹן אִישׁ מִחֲתָתוֹ: וַיִּקְחוּ
אִישׁ מִחֲתָתוֹ וַיִּתְּנוּ עֲלֵיהֶם אִשׁ וַיִּשְׂמוּ עֲלֵיהֶם קְטֹרֶת וַיַּעֲמֵדוּ
19 פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וּמֹשֶׁה וְאַהֲרֹן: וַיִּקְהַל עֲלֵיהֶם קָרַח אֶת־
כָּל־הָעֵדָה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וַיֵּרָא כְבוֹד־יְהוָה אֶל־כָּל־
20 הָעֵדָה: ס שְׁלִישִׁי וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
21 וְאֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר: הִבְדִּילוּ מִתּוֹךְ הָעֵדָה הַזֹּאת וְאֹכְלָה אֶתֶם
22 בְּרַגַע: וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ אֵל אֱלֹהֵי הַרְוַחַת לְכָל־
23 בָּשָׂר הָאִישׁ אֶחָד יִחַטָּא וְעַל כָּל־הָעֵדָה תִּקְצָף: ס וַיְדַבֵּר
24 יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־הָעֵדָה לֵאמֹר הֶעֱלוּ
25 מִסִּבִּיב לְמִשְׁבַּן־קָרַח דָּתָן וְאַבִּירָם: וַיִּקָּם מֹשֶׁה וַיֵּלֶךְ אֶל־
26 דָּתָן וְאַבִּירָם וַיִּלְכוּ אַחֲרָיו וַקְּנִי יִשְׂרָאֵל: וַיְדַבֵּר אֶל־הָעֵדָה
לֵאמֹר סוּרוּ נָא מֵעַל אֱהִלֵי הָאֲנָשִׁים הַרְשָׁעִים הָאֵלֶּה וְאֶל־
27 תִּנְעֹזוּ בְּכָל־אֲשֶׁר לָהֶם פֶּן־תִּסְפּוּ בְּכָל־חַטָּאתָם: וַיַּעֲלוּ מֵעַל
מִשְׁבַּן־קָרַח דָּתָן וְאַבִּירָם מִסִּבִּיב וּדָתָן וְאַבִּירָם יֵצְאוּ נֹצְצִים
28 פֶּתַח אֱהִלֵּיהֶם וּגְשֵׁיהֶם וּבְנֵיהֶם וּמִפֶּם: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
בּוֹאֵת תִּדְעוּן כִּי־יְהוָה שְׁלַחְנִי לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל־הַמַּעֲשִׂים
29 הָאֵלֶּה כִּי־לֹא מִלְּבִי: אִם־כַּמּוֹת כָּל־הָאָדָם יִמְתּוּן אֱלֹהֵי
30 וּפְקַדַת כָּל־הָאָדָם יִפְקַד עֲלֵיהֶם לֹא יְהוָה שְׁלַחְנִי: וְאִם־
בְּרִיאָה יִבְרָא יְהוָה וּפְצַתָּה הָאָדָמָה אֶת־פִּיהָ וּבִלְעָה אֶתֶם
וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר לָהֶם וַיִּרְדּוּ חַיִּים שְׂאֵלָה וַיִּדְעוּתָם כִּי נֶאֱצָו
31 הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה אֶת־יְהוָה: וַיְהִי כְּכַלְתּוֹ לְדַבֵּר אֶת כָּל־
32 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַתִּבְקַע הָאָדָמָה אֲשֶׁר תַּחְתֵּיהֶם: וַתִּפְתַּח
הָאָרֶץ אֶת־פִּיהָ וַתִּבְלַע אֹתָם וְאֶת־בִּתְיָהֶם וְאֶת כָּל־הָאָדָם

33 אֲשֶׁר לְקַרְח וְאֵת כָּל־הַרְכוּשׁ: וַיִּרְדּוּ הֵם וְכָל־אֲשֶׁר לָהֶם
 חַיִּים שְׂאֵלָה וַתִּבַּס עֲלֵיהֶם הָאָרֶץ וַיֵּאבְדוּ מִתּוֹךְ הַקְּהָל:
 34 וְכָל־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר סָבִיבֹתֵיהֶם נָסוּ לְקֹלָם כִּי אָמְרוּ פֶן־תִּבְלַעֵנוּ
 35 הָאָרֶץ: וְאִישׁ יֵצֵא מֵאֵת יְהוָה וַתֹּאכַל אֶת הַחֲמִשִּׁים
 וּמֵאֵתִים אִישׁ מִקְרִיבֵי הַקְּטֹרֶת:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: אָמַר אֶל־אַלְעָזָר בֶּן־אַהֲרֹן $\frac{1}{2}$ יו
 כִּפְהֵן וַיִּרַם אֶת־הַמַּחֲתֹת מִבֵּין הַשְּׂרָפָה וְאֶת־הָאִשׁ זֶרֶה־
 הַלְּאֵה כִּי קִדְּשׁוּ: אֵת מַחֲתֹת הַחֲטָאִים הָאֵלֶּה בְּנִפְשָׁתָם 3
 וַעֲשׂוּ אֹתָם רִקְעֵי פָחִים צָפוּי לַמִּזְבֵּחַ כִּי־הִקְרִיבֶם לִפְנֵי־
 יְהוָה וַיִּקְדְּשׁוּ וַיְהִיו לְאוֹת לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיִּקַּח אַלְעָזָר 4
 כִּפְהֵן אֵת מַחֲתֹת הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר הִקְרִיבוּ הַשְּׂרָפִים וַיִּרְקַעֵם
 צָפוּי לַמִּזְבֵּחַ: וּכְרוֹן לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְמַעַן אֲשֶׁר לֹא־יִקְרַב 5
 אִישׁ זֶר אֲשֶׁר לֹא מִזֵּרַע אַהֲרֹן הוּא לְהִקְטִיר קְטֹרֶת לִפְנֵי
 יְהוָה וְלֹא־יְהִי כִקְרַח וּבַעֲדָתוֹ כִּבְאֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה בְּיַד־
 מֹשֶׁה לוֹ:

וַיִּלְנֻוּ כָּל־עֵדֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מִמַּחֲתֹת עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן 6
 לֵאמֹר אַתֶּם הַמֵּתִים אֶת־עַם יְהוָה: וַיְהִי בַהֲקָהֵל הָעֵדָה 7
 עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן וַיָּפְנוּ אֶל־אַהֲל מוֹעֵד וַהֲנֵה כִסְּחוּ הָעֵנָן
 וַיֵּרָא כְבוֹד יְהוָה: וַיָּבֹא מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן אֶל־פְּנֵי אֹהֶל 8
 מוֹעֵד: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה 9
 לֵאמֹר: הֲרַמּוּ מִתּוֹךְ הָעֵדָה הַזֹּאת וַאֲכַלְהָ אַתֶּם בְּרַגְעַ 10
 וַיִּפְּלוּ עַל־פְּנֵיהֶם: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן קַח אֶת־הַמַּחֲתֹתָה 11
 וְתֵן־עֲלֶיהָ אִשׁ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ וְשִׂים קְטֹרֶת וְהוֹלֵךְ מִתְּרֵהָ אֶל־
 הָעֵדָה וּכִפֵּר עֲלֵיהֶם כִּי־יֵצֵא הַקֶּצֶף מִלִּפְנֵי יְהוָה חֲתַל הַנֶּגֶף:
 וַיִּקַּח אַהֲרֹן כִּבְאֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה וַיִּרְץ אֶל־תּוֹךְ הַקְּהָל וַהֲנֵה 12
 חֲתַל הַנֶּגֶף בָּעַם וַיִּתֵּן אֶת־הַקְּטֹרֶת וַיִּכְפֹּר עַל־הָעַם: וַיַּעֲמֵד 13
 בֵּין־הַמֵּתִים וּבֵין־הַחַיִּים וַתַּעֲצֹר הַמִּגֶּפֶה: וַיְהִיו הַמֵּתִים 14
 בַּמִּגֶּפֶה אַרְבַּעַת עָשָׂר אָלֶף וּשְׁבַע מֵאוֹת מִלִּבְד הַמֵּתִים עַל־
 דִּבְרֵי־קַרְח: וַיֵּשֶׁב אַהֲרֹן אֶל־מֹשֶׁה אֶל־פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד 15

וְהַמִּגֶּפֶה נִעְצְרָה: חמישי פ

Häuser und alle Menschen, die Korach gehörten, und all die Habe.

33. Und sie fuhren hinab, sie und Alles was zu ihnen gehörte, lebend in die Gruft, und es bedeckte sie die Erde, und sie gingen verloren aus der Mitte der Versammlung.

34. Und ganz Jisraël, welches rings um sie, flohen vor ihrem Geschrei, denn sie sprachen: Daß uns nicht die Erde verschlinge!

35. Und Feuer ging aus vom Ewigen und verzehrte die zwei hundert fünfzig Mann, die das Räucherwerk darbrachten.

Das 17. Kapitel.

1. Und der Ewige redete zu Moscheh also:

2. Sprich zu Elasar, Sohn Aharon's, des Priesters, daß er aufhebe die Pfannen aus dem Brande und das Feuer streue weithin, denn sie sind geheiligt.

3. Die Rauchpfannen dieser Sünder an ihrem Leben, so mache man dieselben zu Blechplatten als Ueberzug für den Altar; denn sie haben sie dargebracht vor dem Ewigen, so sind sie heilig geworden, und sie bleiben zum Zeichen den Kindern Jisraëls.

4. Da nahm Elasar, der Priester die Rauchpfannen von Kupfer, welche darbrachten die Verbrannten, und sie plätteten sie zum Ueberzug für den Altar.

5. Eine Erinnerung für die Söhne Jisraëls, damit nicht ein fremder Mann nahe, der nicht vom Samen Aharon's ist, zu räuchern Räucherwerk vor dem Ewigen, und nicht werde wie Korach und wie dessen Gemeinde, wie geredet der Ewige durch Moscheh zu ihm.

6. Und es murrte die ganze Gemeinde der Kinder Jisraëls am andern Morgen über Moscheh und über Aharon also: Ihr, ihr habt getödtet das Volk des Ewigen.

7. Und es geschah, indem sich versammelte die Gemeinde über Moscheh und über Aharon, wendeten sie sich zum Stiftszelte, und siehe, es bedeckte es die Wolke, und es erschien die Herrlichkeit des Ewigen.

8. Und es kam Moscheh und Aharon vor das Stiftszelt.

9. Und der Ewige redete zu Moscheh also:

10. Erhebet euch aus der Mitte dieser Gemeinde, und ich werde sie vernichten augenblicklich. Da fielen sie auf ihr Angesicht.

11. Und es sprach Moscheh zu Aharon: Nimm die Rauchpfanne und lege darauf Feuer von dem, was auf dem Altare, und thue Räucherwerk (darauf), und bring es schnell zu der Gemeinde und sühne auf sie, denn ausgegangen ist der Born vom Ewigen, es hat angefangen die Plage.

12. Da nahm Aharon, wie Moscheh gesprochen, und lief mitten unter die Versammlung, und siehe, angefangen hatte die Plage unter dem Volke, und er legte das Räucherwerk (darauf) und sühte auf das Volk.

13. Und er stand zwischen den Todten und zwischen den Lebenden und es wurde gehemmt die Seuche.

14. Und es waren die an der Seuche Gestorbenen: Bierzehn tausend sieben hundert, außer denen, die gestorben waren wegen der Sache Korach's.

15. Und es kehrte Aharon zurück zu Moscheh an den Eingang des

Stiftszeltes, und die Seuche war gehemmt.

16. Und der Ewige redete zu Moscheh also:

17. Rede zu den Kindern Jisraëls, und nimm von ihnen entgegen immer einen Stab von einem Vaterhause, von allen ihren Fürsten nach dem Hause ihrer Väter, zwölf Stäbe; eines jeden Namen sollst du schreiben auf seinen Stab.

18. Und den Namen Aharon's sollst du schreiben auf den Stab Lewi's, denn Ein Stab sei für das Haupt des Hauses ihrer Väter.

19. Und du sollst sie niederlegen im Stiftszelte vor das Zeugniß, wofür ich mich (für euch) offenbaren werde.

20. Und es wird sein, der Mann, den ich erwählen werde, dessen Stab wird blühen, und ich werde stillen um Mich her das Murren der Kinder Jisraëls, welches sie erregen wider euch.

21. Und es redete Moscheh zu den Söhnen Jisraëls, und es gaben ihm alle ihre Fürsten immer einen Stab für Einen Fürsten nach dem Hause ihrer Väter, zwölf Stäbe, und der Stab Aharon's unter ihren Stäben.

22. Und Moscheh legte die Stäbe nieder vor dem Ewigen im Zelte des Zeugnisses.

23. Und es war am andern Morgen und Moscheh kam nach dem Zelte des Zeugnisses, siehe, da hatte geblüht der Stab Aharon's vom Hause Lewi's, er brachte Blüthe hervor, setzte Fruchtknoten an und reifte Mandeln.

24. Und Moscheh brachte heraus all die Stäbe von¹ vor dem Ewigen hinweg zu allen Söhnen Jisraëls; und sie besahen und nahmen jeder seinen Stab.

25. Und der Ewige sprach zu Mo-

scheh: Bringe zurück den Stab Aharon's vor das Zeugniß zur Verwahrung, zum Zeichen den Widerspenstigen, daß aufhöre ihr Murren um Mich her und sie nicht sterben.

26. Und Moscheh that es, wie der Ewige ihm geboten, so that er.

27. Und die Söhne Jisraëls sprachen zu Moscheh, indem sie sagten: Siehe, wir vergehen, wir kommen um, wir Alle kommen um.

28. Jeder, der nahet, der nur nahet¹ der Wohnung des Ewigen, muß sterben; sollen wir ganz und gar vergehen?

Das 18. Kapitel.

1. Und der Ewige sprach zu Aharon: Du und deine Söhne und dein Vaterhaus mit dir, ihr sollt die Verschuldung gegen das Heiligthum tragen², und du und deine Söhne mit dir, ihr sollt tragen die Verschuldung eures Priesterthums³.

2. Und auch deine Brüder, den Stamm Lewi, den Stamm deines Vaters, laß nahen mit dir, daß sie sich dir anschließen und dich bedienen, doch du und deine Söhne mit dir, (ihr seid) vor dem Zelte des Zeugnisses.

3. Jene (nämlich) sollen wahren deine Wacht und die Wacht des ganzen Zeltes, jedoch zu den Geräthen des Heiligthums und zum Altare sollen sie nicht nahen, damit sie nicht sterben, sowohl sie als ihr.

4. Sie sollen sich dir anschließen und wahren die Wacht des Stiftszeltes bei jedem Dienst des Zeltes, aber ein Fremder nahe sich euch nicht.

5. Und ihr sollt wahren die Wacht des Heiligthums und die Wacht des Altars, damit nicht wieder sein möge Zorn über die Söhne Jisraëls.

6. Und Ich, siehe Ich nahm eure

¹ Die Wiederholung bedeutet: auch nur unversehens.

² d. h. ihr habt die Nichtkohanim abzuhalten, daß sie sich nicht am Heiligthum verschulden.

³ d. h. auch die Lewijim sollt ihr von dem Dienste, der euch Kohanim aufgetragen ist, fern halten.

¹ d. h. vom Heiligthum, welches gleichsam als Nähe Gottes bezeichnet wird. Vgl. 5. B. M. 17, 18 und Rambam hilch. Melochim Kap. 1, 3 ומגירה מספר הקזרה. Jona K. 1 S. 3 und Raschi dortselbst.

16 וידבר יהוה אל-משה לאמר: דבר אל-בני ישראל וקח
 17 מאתם מטה מטה לבית אב מאת כל-נשיאיהם לבית אבתם
 18 שנים עשר מטות איש את-שמו תכתב על-מטהו: ואת
 שם אהרן תכתב על-מטה לוי כי מטה אחד לראש בית
 19 אבותם: והנחתם באהל מועד לפני העדות אשר אועד
 20 לכם שמה: והיה האיש אשר אבחר-בו מטהו יפרח
 והשכתי מעלי את-תלנות בני ישראל אשר הם מליגים
 21 עליכם: וידבר משה אל-בני ישראל ויתנו אליו וכל-
 נשיאיהם מטה לנשיא אחד מטה לנשיא אחד לבית אבתם
 22 שנים עשר מטות ומטה אהרן בתוך מטותם: וינח משה
 23 את-המטות לפני יהוה באהל העדה: והיו ממחרת ויבא
 משה אל-אהל העדות והנה פרח מטה-אהרן לבית לוי
 24 ויצא פרח ויצץ ציץ ויגמל שקדים: ויצא משה את-
 כל-המטות מלפני יהוה אל-כל-בני ישראל ויראו ויקחו
 איש מטהו: פ ששי

25 ויאמר יהוה אל-משה השב את-מטה אהרן לפני העדות
 למשמרת לאות לבני-מרי ותכל תלונתם מעלי ולא ימתו:
 26 ויעש משה כאשר צוה יהוה אתו בן עשה: פ
 27 ויאמרו בני ישראל אל-משה לאמר הן גוענו אבדנו כלנו
 28 אבדנו: כל הקרב ו הקרב אל-משכן יהוה ימות האם תמנו
 לגוע: ס

18 ויאמר יהוה אל-אהרן אתה ובניך ובית-אביך אתה תשא
 את-עון המקדש ואתה ובניך אתה תשא את-עון כהנתכם:
 2 וגם את-אחיך מטה לוי שכבט אביך הקרב אתה וילוו עליך
 3 וישרתוך ואתה ובניך אתה לפני אהל העדת: ושמו
 משמרתך ומשמרת כל-האהל אך אל-כלי הקדש ואל-המזבח
 4 לא יקרבו ולא ימתו גם-הם גם-אתם: ונלוו עליך ושמו
 את-משמרת אהל מועד לכל עבדת האהל וזר לא יקרב
 5 אליכם: ושמרתם את משמרת הקדש ואת משמרת המזבח
 6 ולא יהיה עוד קצף על-בני ישראל: ואני הנה לקחתי את-
 ז-כה הנזו רגושה
 אחיכם

אַחֵיכֶם הַלְוִיִּים מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָכֶם מִתְּנָה נְתֻנִים לַיהוָה
 לַעֲבֹד אֶת־עֲבֹדַת אֱהֹל מוֹעֵד: וְאַתָּה וּבְנֵיךָ אִתָּךְ תִּשְׁמְרוּ 7
 אֶת־כְּהֻנַּתְכֶם לְכָל־דְּבַר הַמִּזְבֵּחַ וּלְמִבְּיַת לַפְּרֻכַת וְעַבְדְּתֶם
 עֲבֹדַת מִתְּנָה אִתֶּן אֶת־כְּהֻנַּתְכֶם וְהַזֶּר הַקָּרֵב יוֹמֵת: פ
 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־אַהֲרֹן וְאָנֹכִי הִנֵּה נֹתְתִי לָךְ אֶת־מִשְׁמַרְתּוֹ 8
 תְּרוֹמַתִּי לְכָל־קֹדֶשׁ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לָךְ נְתֻמִּים לְמִשְׁחָה וּלְבִגְיָה
 לְחֶק־עוֹלָם: זֶה יִהְיֶה לָּךְ מִקֹּדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים מִן־הָאֵשׁ כָּל־ 9
 קָרְבָּנִם לְכָל־מִנְחָתָם וּלְכָל־חֲטָאתָם וּלְכָל־אֲשָׁמָם אֲשֶׁר יֵשִׁיבוּ
 לִי קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים לָּךְ הוּא וּלְבִגְיָה: בְּקֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים הֵאֱכַלְנוּ 10
 כָּל־זָכָר יֹאכֵל אֹתוֹ קֹדֶשׁ יִהְיֶה־לָּךְ: וְזֶה־לָּךְ תְּרוֹמַת מִתְּנֵם 11
 לְכָל־חֲנוּפֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָּךְ נְתֻמִּים וּלְבִגְיָה וּלְבִנְיָה אִתָּךְ
 לְחֶק־עוֹלָם כָּל־שְׂהוּר בְּבֵיתְךָ יֹאכֵל אֹתוֹ: כָּל חֵלֶב יִצְהָר 12
 וְכָל־חֵלֶב תִּירוֹשׁ וְדֶגֶן רֵאשִׁיתָם אֲשֶׁר־יִתְּנוּ לַיהוָה לָּךְ נְתֻמִּים:
 בַּבּוֹרֵי כָּל־אֲשֶׁר בְּאַרְצָם אֲשֶׁר־יִבְאוּ לַיהוָה לָּךְ יִהְיֶה כָּל־מְהוּר 13
 בְּבֵיתְךָ יֹאכֵלְנוּ: כָּל־חֶרֶם בְּיִשְׂרָאֵל לָּךְ יִהְיֶה: כָּל־פֶּטֶר 14
 רֶחֶם לְכָל־בָּשָׂר אֲשֶׁר־יִקְרִיבוּ לַיהוָה בְּאָדָם וּבְבְהֵמָה יִהְיֶה־לָּךְ 15
 אֵךְ וּפְדָה תְּפִדֶה אֵת בְּכוֹר הָאָדָם וְאֵת בְּכוֹר־הַבְּהֵמָה הַטְּמֵאָה
 תְּפִדֶה: וּפְדוּיָו מִבֶּן־חֹדֶשׁ תְּפִדֶה בְּעֶרְכָּהּ בְּכֶסֶף חֲמִשָּׁת 16
 שֶׁקֶלִים בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ עֶשְׂרִים גֵּרָה הוּא: אֵךְ בְּכוֹר־שׂוֹר אוֹ־ 17
 בְּכוֹר כְּשֶׁב אוֹ־בְכוֹר עֵז לֹא תְּפִדֶה קֹדֶשׁ הֵם אֶת־דָּמָם תִּזְרֹק
 עַל־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־חֵלְבָם תִּקְטֹר אִשָּׁה לְרִיחַ נִיחַח לַיהוָה:
 וּבָשָׂרָם יִהְיֶה־לָּךְ כְּחֹזֶה תְּחַנּוּפָה וּכְשׂוֹק תִּימִין לָּךְ יִהְיֶה: 18
 כָּל וְתְּרוֹמַת הַקֹּדְשִׁים אֲשֶׁר יָרִימוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לַיהוָה נֹתְתִי 19
 לָּךְ וּלְבִגְיָה וּלְבִנְיָה אִתָּךְ לְחֶק־עוֹלָם בְּרִית מִלַּח עוֹלָם הוּא
 לְפָנַי יִהְיֶה לָּךְ וּלְזִרְעֶךָ אִתָּךְ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־אַהֲרֹן בְּאַרְצָם 20
 לֹא תִגָּחַל וְחָלַק לֹא־יִהְיֶה לָּךְ בְּתוֹכָם אָנֹכִי חֹלֶקֶה וּנְחַלְתֶּךָ
 בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: ס שְׁבִיעִי וּלְבִנְיָ לְוִי 21
 הִנֵּה נֹתְתִי כָּל־מַעֲשֵׂר בְּיִשְׂרָאֵל לְנַחֲלָה חֶלֶף עֲבֹדַתָּם אֲשֶׁר־
 תֵּם עֹבְדִים אֶת־עֲבֹדַת אֱהֹל מוֹעֵד: וְלֹא־יִקְרָבוּ עוֹד בְּנֵי 22

יח. כו קמץ בויק

Brüder, die Lewijim, aus der Mitte der Söhne Jisraëls, euch als ein Geschenk hingegeben dem Ewigen, zu verrichten den Dienst des Stiftszeltes.

7. Und du und deine Söhne mit dir, ihr sollt wahren euer Priesterthum bei jeder Sache des Altars und innerhalb des Vorhanges, und ihr sollt den Dienst verrichten; zum Dienst als Geschenk mache ich euer Priesterthum, aber der Fremde, der nahet, soll getödtet werden.

8. Und der Ewige redete zu Aharon: Und Ich, siehe, dir habe Ich gegeben die Obhut meiner Heben von allen Heiligthümern der Söhne Jisraëls habe ich sie dir gegeben zum Salbungsantheil¹ und deinen Söhnen zur bestimmten Gebühr ewig.

9. Dieses gehöre dir vom Heiligthum der Heiligthümer vom Feuer (hintweg²) alle ihre Opfer an all ihrem Speiseopfer und an all ihrem Sündopfer und an all ihrem Schuldopfer, was sie Mir erstatten; als ein Heiligthum der Heiligthümer gehöre es dir und deinen Söhnen.

10. Im Heiligthum der Heiligthümer sollst du es essen, alles Männliche (nur) soll es essen, heilig sei es dir.

11. Und das sei dein als Hebe ihrer Gabe von allen Schwingungsgaben der Söhne Jisraëls, dir habe ich sie gegeben und deinen Söhnen und deinen Töchtern mit dir zur ewigen Sazung; jeder Keine in deinem Hause darf es essen.

12. Alles Vorzügliche des Deles und alles Vorzügliche des Mostes und des Getreides, die Erstlinge davon, welche sie dem Ewigen weihen werden, dir habe ich sie gegeben.

13. Die Erstlingsfrüchte von Allem, was in ihrem Lande ist, welche sie dem Ewigen bringen werden, sollen dir gehören; jeder Keine in deinem Hause darf sie essen.

14. Alles Banngut in Jisraël soll dir gehören.

¹ d. h. würdevollen Antheil.

² d. h. nachdem bereits im Feuer aufloderte, was dazu bestimmt ist.

15. Alles Erschließende des Mutter-schooßes von allem Fleische, welches sie dem Ewigen darbringen, unter den Menschen und dem Viehe, soll dir gehören; jedoch sollst du lösen den Erstgeborenen des Menschen, und den Erstgeborenen des unreinen Viehes¹ sollst du lösen².

16. Und seine Auszulösenden sollst du vom Alter eines Monats ablösen; in der Schätzung an Silber fünf Scheffel³ im Scheffel des Heiligthums, das ist zwanzig Gera.

17. Jedoch den Erstgeborenen des Ochsen oder den Erstgeborenen des Schafes oder den Erstgeborenen der Ziege sollst du nicht lösen, ein Heiligthum sind sie; ihr Blut sollst du sprengen auf den Altar, und ihr Fett sollst du in Rauch aufgehen lassen, als Feueropfer zum wohlgefälligen Geruch dem Ewigen.

18. Und ihr Fleisch gehöre dir, wie die Brust der Schwingung und wie der rechte Schenkel gehört es dir.

19. Alle Heben der Heiligthümer, welche erheben werden die Söhne Jisraëls dem Ewigen, gebe ich dir und deinen Söhnen und deinen Töchtern mit dir zur ewigen Gebühr. Ein ewiger Bund des Salzes⁴ ist es vor dem Ewigen dir und deinem Samen mit dir.

20. Und der Ewige sprach zu Aharon: In ihrem Lande sollst du keinen Besitz haben, und ein Antheil werde dir nicht unter ihnen⁵; Ich bin dein Antheil und dein Besitzthum unter den Söhnen Jisraëls.

21. Und den Söhnen Lewi's, siehe, gebe Ich allen Zehnten in Jisraël zum Erbgut für ihren Dienst, den sie dienen, den Dienst des Stiftszeltes.

22. Daß nicht ferner nahen die

¹ des Esels.

² Exodus 13, 2. 12. 13. 15.

³ nach unserem Gelde ungefähr fünf Thaler pr. Ert.

⁴ d. h. sich und Andere erhaltend, siehe הכנת והקבלה.

⁵ auch an Kriegsbente. Siehe Raschi.

Söhne Jisraëls zum Stiftszelte, (auf sich) zu nehmen eine Sünde, und (dadurch) sterben.

23. Sondern es verrichte der Lewi selbst den Dienst des Stiftszeltes, und sie (die Lewiten) sollen auf sich nehmen Jener Schuld, eine ewige Satzung für eure Nachkommen; aber unter den Söhnen Jisraëls sollen sie kein Erbgut besitzen.

24. Sondern den Zehnten der Söhne Jisraëls, den sie erheben für den Ewigen als Hebe, gebe Ich den Lewijim zum Erbgut; daher sagte Ich ihnen: Unter den Söhnen Jisraëls sollen sie kein Erbgut besitzen.

25. Und der Ewige redete zu Moscheh also:

26. Und zu den Lewijim sollst du reden und zu ihnen sprechen: Wenn ihr nehmet von den Söhnen Jisraëls den Zehnten, den Ich euch gebe von ihnen als euer Erbgut, so sollt ihr davon erheben eine Hebe des Ewigen, einen Zehnten von dem Zehnten.

27. Und es werde von euch betrachtet eure Hebe wie das Getreide von der Tenne und wie die Fülle von der Kelter.

28. Also sollt auch ihr erheben eine Hebe des Ewigen von allen euren Zehnten, die ihr nehmet von den Söhnen Jisraëls, und davon abgeben die Hebe des Ewigen Aharon, dem Priester.

29. Von allen euren¹ Gaben sollt ihr erheben jegliche Hebe des Ewigen, von allem Vorzüglichsten derselben ihr davon Geheiligtens.

30. Und du sollst zu ihnen sprechen: Nachdem ihr davon erhoben habt das Vorzüglichste derselben, so werde² von den Lewijim betrachtet wie der Ertrag der Tenne und wie der Ertrag der Kelter.

31. Und ihr dürft es essen an jedem Orte, ihr und euer Haus, denn ein Lohn ist es euch für euren Dienst im Stiftszelte.

32. Und ihr werdet darüber keine Sünde auf euch nehmen, nachdem ihr erhoben habt das Vorzüglichste davon, und die Heiligthümer der Söhne Jisraëls werdet ihr nicht entweihen und nicht sterben.

Haftorah: Samuel 1 Kap. 11, 14—12, 22.

רפ"ג

Das 19. Kapitel.

1. Und es redete der Ewige zu Moscheh und zu Aharon also:

2. Dies die Satzung der Lehre, welche der Ewige geboten also: Rede zu den Söhnen Jisraëls, daß sie dir nehmen eine¹ vollkommen rothe Kuh, an der kein Fehler ist, auf welche kein Joch gekommen.

3. Und ihr sollt sie geben Elasar, dem Priester, und man führe sie hinaus nach (einem Orte) außerhalb des Lagers und schlachte sie vor ihm.

4. Und es nehme Elasar der Priester von ihrem Blut mit seinem Finger und sprengt nach der Richtung der Vorderseite des Stiftszeltes von ihrem Blute sieben Mal.

5. Und man verbrenne die Kuh vor seinen Augen, ihre Haut und ihr Fleisch und ihr Blut nebst ihrem Mist soll man verbrennen.

6. Und es nehme der Priester Cedernholz und Josoph und karmesinrothe Wolle und werfe (sie) mitten in den Brand der Kuh.

7. Und es wasche der Priester seine Kleider und bade seinen Leib im Wasser und nachher darf er in das Lager kommen², aber unrein ist der Priester bis zum Abend.

8. Und der sie verbrennt, wasche seine Kleider im Wasser und bade seinen Leib im Wasser und sei unrein bis zum Abend.

9. Und es sammle ein reiner Mann die Asche der Kuh und lege sie au-

¹ Siehe Raschi.

² das Uebrige. Siehe Raschi.

¹ Siehe Mischna 77-B 2, 5.

² Siehe Raschi.

23 יִשְׂרָאֵל אֶל-אֱהֹל מוֹעֵד לְשֹׂאת חֲטָא לָמוֹת: וְעֶבֶד הַלְוִי הוּא
את עֲבַדְתָּ אֱהֹל מוֹעֵד וְהֵם יִשְׂאוּ עֲוֹנֵם חֲקַת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם
24 וּבַתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יִגְחָלוּ גַחְלָה: כִּי אֶת-מַעֲשֵׂר בְּנֵי-
יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יָרִימוּ לַיהוָה תְּרוּמָה נָתַתִּי לְלוֹוִים לְגַחְלָה עַל-
כֵּן אֲמַרְתִּי לָהֶם בַּתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יִגְחָלוּ גַחְלָה: פ
25 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: וְאֶל-הַלְוִיִּם תְּדַבֵּר וְאָמַרְתָּ
26 אֲלֵהֶם כִּי-תִקְחוּ מֵאֵת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל אֶת-הַמַּעֲשֵׂר אֲשֶׁר נָתַתִּי
לָכֶם מֵאֵתֶם בְּגַחְלַתְכֶם וְהִרְמַתֶם מִמֶּנּוּ תְרוּמַת יְהוָה מַעֲשֵׂר
27 מִן-הַמַּעֲשֵׂר: וְנִחַשְׁבַּ לָכֶם תְּרוּמַתְכֶם בַּדָּגָן מִן-הַגֶּרֶן וּבַמִּלֹּאֶה
28 מִן-הַיֶּקֶב: כֵּן תָּרִימוּ גַם-אֶתֶם תְּרוּמַת יְהוָה מִכָּל מַעֲשֵׂרְתֵיכֶם
אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְנָתַתֶּם מִמֶּנּוּ אֶת-תְּרוּמַת יְהוָה
29 לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן: מִכָּל מִתְנַתֵּיכֶם תָּרִימוּ אֵת כָּל-תְּרוּמַת יְהוָה
30 מִכָּל-חֶלְבֹו אֶת-מִקְדָּשׁוֹ מִמֶּנּוּ: * וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם בְּהִרְיַמְכֶם
את חֶלְבֹו מִמֶּנּוּ וְנִחַשְׁבַּ לְלוֹוִים פְּתוּבֹאת גֶּרֶן וּכְתוּבֹאת יֶקֶב:
31 וְאִכְלַתֶּם אֹתוֹ בְּכָל-מָקוֹם אֲתֶם וּבֵיתְכֶם כִּי-שֹׂכֵר הוּא לָכֶם
32 חֶלֶף עֲבַדְתֶּם בְּאֱהֹל מוֹעֵד: וְלֹא תִשְׂאוּ עָלָיו חֲטָא בְּהִרְיַמְכֶם
את חֶלְבֹו מִמֶּנּוּ וְאֶת-קֹדְשׁוֹ בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל לֹא תַחְלָלוּ וְלֹא
הַמּוֹתוּ: פ

למשה

יט 1/2 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה וְאֶל-אַהֲרֹן לֵאמֹר: זֹאת חֲקַת הַתּוֹרָה
אֲשֶׁר-צִוָּה יְהוָה לֵאמֹר דַּבֵּר וְ אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֵיהֶּ
פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין-בָּהּ מוּם אֲשֶׁר לֹא-עָלָה עָלֶיהָ
עַל: וְנָתַתֶּם אֹתָהּ אֶל-אַלְעָזָר הַכֹּהֵן וְהוֹצִיא אֹתָהּ אֶל-מַחֲוֵץ
4 לַמַּחֲנֶה וְשָׂחַט אֹתָהּ לִפְנָיו: וְלָקַח אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן מִדָּמָהּ
בְּאֶצְבָּעוֹ וְהוֹזָה אֶל-נֹכַח פְּנֵי אֱהֹל-מוֹעֵד מִדָּמָה שֶׁבַע פְּעָמִים:
5 וְשָׂרַף אֶת-הַפָּרָה לְעֵינָיו אֶת-עֵרָה וְאֶת-בִּשְׂרָה וְאֶת-דָּמָה עַל-
6 פְּרִשָׁה יִשְׂרָף: וְלָקַח הַכֹּהֵן עֵץ אֶרֶז וְאֶזֶב וְשֵׁנִי תוֹלַעַת
7 וְהִשְׁלִיךְ אֶל-תּוֹךְ שִׂרְפַת הַפָּרָה: וְכִפֶּס בְּגָדָיו הַכֹּהֵן וְרַחֵץ
בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְאַחֵר יָבֹא אֶל-הַמַּחֲנֶה וְטָמֵא הַכֹּהֵן עַד-הָעֶרֶב:
8 וְהִשְׂרַף אֹתָהּ יְכַפֵּס בְּגָדָיו בַּמַּיִם וְרַחֵץ בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְטָמֵא
9 עַד-הָעֶרֶב: וְאָסַף וְאִישׁ טָהוֹר אֵת אֶפֶר הַפָּרָה וְהֵצִיחַ מַחֲוֵץ
למחנה

לַמַּחֲנֶה בַּמָּקוֹם טָהוֹר וְהִיטָה לַעֲדוֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁמֶרֶת
 10 לְמִי נְדָה חֲטָאת הוּא׃ וְכִבֹּס הָאִסָּף אֶת־אֶפֶר הַפָּרָה אֶת־בְּגָדָיו
 וְטָמֵא עַד־הָעֶרֶב וְהִיטָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלִגְר הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם
 11 לְחֻקַּת עוֹלָם׃ הַנִּגְעַת בְּמַת לְכָל־נֶפֶשׁ אָדָם וְטָמֵא שִׁבְעַת
 12 יָמִים׃ הוּא יִתְחַטֵּא־כִּי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִטְהַר
 וְאִם־לֹא יִתְחַטֵּא בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי לֹא יִטְהַר׃
 13 כָּל־הַנִּגְעַת בְּמַת בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם אֲשֶׁר־יָמוּת וְלֹא יִתְחַטֵּא אֶת־
 מִשְׁכַּן יְהוָה טָמֵא וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַזֹּאת מִיִּשְׂרָאֵל כִּי מִי נְדָה
 14 לֹא־זָרַק עָלָיו טָמֵא יְהִי עוֹד טָמֵאתוֹ כִּי׃ זֹאת תְּהוֹרָה אָדָם
 15 כִּי־יָמוּת בְּאֹהֶל כָּל־הַבָּא אֶל־הָאֹהֶל וְכָל־אֲשֶׁר בְּאֹהֶל יִטְמֵא
 שִׁבְעַת יָמִים׃ וְכָל־כְּלִי פְתוּחַ אֲשֶׁר אֵין־צִמִּיד פְּתוּל עָלָיו
 16 טָמֵא הוּא׃ וְכָל־אֲשֶׁר־יָנַע עַל־פְּנֵי הַשָּׂדֶה בַּחֲלָל־חֶרֶב אוֹ
 17 בְּמַת אוֹ־בְעֵצִים אָדָם אוֹ בְּקִבְרֵי יִטְמֵא שִׁבְעַת יָמִים׃ וְלִקְחוּ
 18 לְטָמֵא מֵעֵפֶר שֹׂרֶפֶת הַחֲטָאת וְנָתַן עָלָיו מֵי־מִיִּם חַיִּים אֶל־כְּלֵי׃
 וְלָקַח אֲזוּב וְטָבַל בְּמַיִם אִישׁ טָהוֹר וְהוּזָה עַל־הָאֹהֶל וְעַל־כָּל־
 19 הַכֵּלִים וְעַל־הַנֶּפְשׁוֹת אֲשֶׁר הָיוּ־שָׁם וְעַל־הַנִּגְעַת בְּעֵצִים אוֹ
 בַּחֲלָל אוֹ בְּמַת אוֹ בְּקִבְרֵי׃ וְהוּזָה הַטָּהוֹר עַל־הַטָּמֵא בַיּוֹם
 20 הַשְּׁלִישִׁי וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְחִטָּאוּ בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וְכִבֹּס בְּגָדָיו
 וְרַחֵץ בְּמַיִם וְטָהַר בְּעֶרֶב׃ וְאִישׁ אֲשֶׁר־יִטְמֵא וְלֹא יִתְחַטֵּא
 21 וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַזֹּאת מִתּוֹךְ הַקְּהָל כִּי אֶת־מִקְדָּשׁ יְהוָה טָמֵא
 מִי נְדָה לֹא־זָרַק עָלָיו טָמֵא הוּא׃ וְהִיטָה לָהֶם לְחֻקַּת עוֹלָם
 22 וּמִזֶּה מִי־הַנְּדָה יִכָּבֵס בְּגָדָיו וְהַנִּגְעַת בְּמִי הַנְּדָה יִטְמֵא עַד־
 הָעֶרֶב׃ וְכָל־אֲשֶׁר־יָנַע־כִּי הַטָּמֵא יִטְמֵא וְהַנֶּפֶשׁ הַנִּגְעַת
 טָמֵא עַד־הָעֶרֶב׃

פ
 וַיָּבֹאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל כָּל־הָעֵדָה מִדְּבַר־צִן בַּחֲדָשׁ הָרִאשׁוֹן וַיָּשָׁב 1 כ
 2 הָעָם בְּקֹדֶשׁ וְתַמְתָּ שֵׁם מֵרִים וְהִקְבֵּר שֵׁם׃ וְלֹא־הָיָה מֵיִם
 3 לַעֲדָה וַיִּקְהָלוּ עַל־מֹשֶׁה וְעַל־אַהֲרֹן׃ וַיִּרַב הָעָם עִם־מֹשֶׁה
 4 וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר וְלוֹ גִּוְעָנוּ בְּגִוְעֵנוּ אַחֲזֵנוּ לִפְנֵי יְהוָה׃ וְלָמָּה
 5 הִבֵּאתֶם אֶת־קְהָל יְהוָה אֶל־הַמְּדַבֵּר הַזֶּה לָמוֹת שֵׁם אֲנַחְנוּ
 וּבְעִירָנוּ׃ וְלָמָּה הֵעֲלִיתֵנוּ מִמִּצְרַיִם לְהִבָּיֵא אֲתָנוּ אֶל־הַמָּקוֹם

ferhalb des Lagers an einen reinen Ort, und sie sei der Gemeinde der Söhne Israëls zur Verwahrung zum Sprengwasser, eine Entsündigung ist sie.

10. Und es wasche, wer gesammelt die Asche der Kuh, seine Kleider und sei unrein bis zum Abend; und sie sei den Söhnen Israëls und dem Fremdlinge, welcher unter ihnen weilt, zur ewigen Satzung.

11. Wer anrührt einen Todten von irgend einer menschlichen Person, sei unrein sieben Tage.

12. Derselbe entsündige sich damit am dritten Tage und am siebenten Tage, so soll er rein werden; und wenn er sich nicht entsündigt am dritten Tage und am siebenten Tage, soll er nicht rein werden.

13. Jeder, der anrührt einen Todten, die (entseelte) Person eines Menschen, welcher gestorben ist, und sich nicht entsündigt, die Wohnung des Ewigen hat er verunreinigt, und es werde abgeschnitten dieselbe Person von Israël, denn das Sprengwasser wurde nicht auf ihn gesprengt, unrein sei er, noch ist seine Unreinheit an ihm.

14. Dies die Lehre: Wenn ein Mensch in einem Zelte stirbt, so sei Jeder, der in das Zelt kommt, und Alles, was im Zelte ist, unrein sieben Tage.

15. Und jedes offene (irdene) Gefäß, auf welchem nicht ein festanschließender Deckel ist, ist unrein.

16. Und Jeder, welcher anrührt auf der Fläche des Feldes einen durchs Schwert Erschlagenen oder einen Verstorbenen, oder einen Menschenknochen, oder ein Grab, sei unrein sieben Tage.

17. Und man nehme für den Unreinen von der Asche des verbrannten Entsündigungsofers und gebe darüber gesundes Quellwasser¹ in ein Gefäß.

18. Und nehme Njop und tauche in das Wasser ein reiner Mann, und sprengte auf das Zelt und auf alle Geräthe und auf die Personen,

welche dort waren, und auf den, welcher anrührte einen Knochen oder einen Erschlagenen oder einen Gestorbenen oder ein Grab.

19. Und es sprengte der Reine auf den Unreinen am dritten Tage und am siebenten Tage und entsündige ihn am siebenten Tage, und er wasche seine Kleider und bade sich im Wasser und werde rein am Abend.

20. Und ein Mann, welcher unrein wird und sich nicht entsündigt, abgeschnitten werde dieselbe Person aus der Mitte der Versammlung¹, wenn das Heiligthum des Ewigen er entweiht hat, das Sprengwasser wurde nicht auf ihn gesprengt, unrein ist er.

21. Und es sei ihnen zur ewigen Satzung: Und wer sprengt² das Sprengwasser, wasche seine Kleider; und wer anrührt das Sprengwasser, sei unrein bis zum Abend.

22. Und Alles, was anrührt der Unreine, sei unrein, und die Person³, welche anrührt, sei unrein bis zum Abend.

Das 20. Kapitel.

1. Und es kamen die Kinder Israëls, die ganze Gemeinde in die Wüste Sin im ersten Monate; und das Volk blieb in Kadesch, und daselbst starb Mirjam und wurde daselbst begraben.

2. Und es war kein Wasser da für die Gemeinde, und sie versammelten sich wider Moscheh und wider Aharon.

3. Und das Volk haderte mit Moscheh und sie sagten also: Wären wir doch hingeschieden beim Hinscheiden unserer Brüder vor dem Ewigen.

4. Und warum habt ihr gebracht die Versammlung des Ewigen in diese Wüste, daselbst zu sterben, wir und unser Vieh?

5. Und warum habt ihr uns heraufgeführt aus Mizrajim, uns zu

1 Siehe כִּי־יָרִיד וְשִׁבְעָה 14.

2 d. h. trägt soviel wie zum Sprengen erforderlich, siehe Maschi.

3 Siehe Maschi.

1 Siehe Mischna Para 8, 9.

bringen an diesen bösen Ort, nicht ein Ort der Saat und der Feige und des Weinstockes und des Granatbaumes, und Wasser gibt es nicht zu trinken.

6. Und es begaben sich Moscheh und Aharon hinweg von der Versammlung an den Eingang des Stiftszeltes und fielen auf ihr Angesicht, und die Herrlichkeit des Ewigen erschien ihnen.

7. Und der Ewige redete zu Moscheh also:

8. Nimm den Stab und versammle die Gemeinde, du und Aharon, dein Bruder, und ihr sollt zu dem Felsen sprechen vor ihren Augen, daß er sein Wasser gebe, und du sollst ihnen Wasser aus dem Felsen hervorbringen und sollst tränken die Gemeinde und ihr Vieh.

9. Und Moscheh nahm den Stab von¹ vor dem Ewigen hinweg, wie Er ihm geboten.

10. Und es versammelten Moscheh und Aharon die Gemeinde vor den Felsen und er sprach zu ihnen: Höret doch ihr Widerspenstigen, werden wir aus diesem Felsen euch Wasser hervorbringen?

11. Und Moscheh erhob seine Hand und schlug den Felsen mit seinem Stabe zweimal, und es kam viel Wasser heraus und es trank die Gemeinde und ihr Vieh.

12. Und der Ewige sprach zu Moscheh und zu Aharon: Weil ihr mir nicht vertraut habt, mich zu heiligen vor den Augen der Söhne Israels, darum sollt ihr nicht bringen diese Versammlung in das Land, das Ich ihnen gegeben.

13. Das sind die Haderwasser, wo haderten die Söhne Israels mit dem Ewigen und Er durch sie geheiligt ward².

14. Und Moscheh schickte Boten

von Kadesch an den König Edom's: So spricht dein Bruder Jisraël, du kennst all die Mühseligkeit, die uns betroffen.

15. Und es kamen hinab unsere Väter nach Mizrajim, und wir blieben in Mizrajim eine lange Zeit, und übel handelten an uns die Mizrajim, an uns und an unsern Vätern.

16. Und wir schrieten zum Ewigen, und Er hörte unsere Stimme und schickte einen Boten und führte uns aus Mizrajim, und siehe, wir sind (nun) in Kadesch, einer Stadt, (die) die Grenze deines Gebietes (ist).

17. Laß uns doch durch dein Land ziehen; wir werden nicht über Feld und Weinberg gehen und nicht Wasser aus dem Brunnen trinken; die Straße des Königs wollen wir gehen; wir werden nicht ablenken rechts und links, bis wir durch dein Gebiet gezogen sind.

18. Aber es sprach zu ihm Edom. Du sollst nicht durchziehen bei mir, daß ich dir nicht mit dem Schwerte entgegenkomme.

19. Und es sprachen zu ihm die Söhne Israels: Auf der gebahnten Straße wollen wir hinaufziehen; und wenn wir dein Wasser trinken, ich und meine Heerden, so gebe ich dessen Kaufpreis, nur — nichts weiter — zu Fuße möchte ich hindurchziehen.

20. Und er sprach: Du sollst nicht durchziehen; und Edom zog aus ihm entgegen mit schwerem (gewaltigem) Volke und mit starker Hand¹.

21. Und es weigerte sich Edom, Jisraël zuzugeben, durch sein Gebiet zu ziehen, und Jisraël bog von ihm ab.

22. Und sie brachen von Kadesch auf und es kamen die Kinder Israels, die ganze Gemeinde an den Berg Hor.

23. Und der Ewige sprach zu Moscheh und zu Aharon am Berge Hor an der Grenze des Landes Edom, also:

¹ Siehe Kap. 17, 24 Anmerkung.

² Etwa wie 3 B. M. Kap. 10, 3 בַּקֶּבֶץ שָׁפַק durch die über Moscheh und Aharon verhängte Strafe.

¹ wohlgerüstet.

הרע הוה לא | מקום זרע והאנה וגפן ורפון ומים אין
 6 לשחות: ויבא משה ואהרן מפני הקהל אל-פתח אהל מועד
 ויפלגו על-פניהם וירא כבוד-יהוה אליהם: פ שליש (שני)
 7 וידבר יהוה אל-משה לאמר: קח את-המטה והקהל את-
 8 העדה אתה ואהרן אחיה ודברתם אל-הסלע לעיניהם ונתן
 מימיו והוצאת להם מים מן-הסלע והשקית את-העדה ואת-
 9 בעירם: ויקח משה את-המטה מלפני יהוה כאשר צוהו:
 10 ויקהלו משה ואהרן את-הקהל אל-פני הסלע ויאמר להם
 11 ששמעו-נא המרים המן-הסלע הוה נוציא לכם מים: וירם
 משה את-ידו ויד את-הסלע במטהו פעמים ויצאו מים
 12 רבים ותשת העדה ובעירם: ס ויאמר יהוה
 אל-משה ואל-אהרן יען לא-האמנתם בי להקדישני לעיני
 בני ישראל לכן לא תביאו את-הקהל הוה אל-הארץ אשר-
 13 נתתי להם: הטה מי מריבה אשר-רכבו בני-ישראל את-יהוה
 14 ויקדש בם: ס רביעי וישלח משה מלאכים
 מקדש אל-מלך אדום פה אמר אחיה ישראל אתה ידעת את
 15 כל-התלאה אשר מצאתנו: וירדו אבתינו מצרימה ונשב
 16 במצרים ימים רבים וירעו לנו מצרים ולאבתינו: ונצעק
 אל-יהוה וישמע קלנו וישלח מלאך ויצאנו מצרים והנה
 17 אנחנו בקדש עיר קצה גבולה: נעברה-נא בארצה לא
 נעבר בשדה ובכרם ולא נשתה מי באר דרו המלך גלד לא
 18 נטה ימין ושמאל עד אשר-נעבר גבלה: ויאמר אליו
 19 אדום לא תעבר בי פן-בחרב אצא לקראתך: ויאמרו
 אליו בני-ישראל במסלה נעלה ואם-מימיה נשתה אני ומקני
 20 ונתתי מכרם רק אין-דבר בגללי אעברה: ויאמר לא
 תעבר ויצא אדום לקראתו בעם כבד וכיד חזקה:
 21 וימאן | אדום נתן את-ישראל עבר בגבלו ויט ישראל
 מעליו: פ חמישי (שלישי)
 22 ויסעו מקדש ויבאו בני-ישראל כל-העדה הר ההר: ויאמר
 23 יהוה אל-משה ואל-אהרן בתר ההר על-גבול ארץ-אדום
 לאמר

24 לאמר: יאסף אהרן אל-עמיו כי לא יבא אל-הארץ אשר
 נהתי לבני ישראל על אשר-מריהם את-פי למי מריבה:
 25 קח את-אהרן ואת-אלעזר בנו והעל אתם הר החר: והפשט
 26 את-אהרן את-בגדיו והלבשתם את-אלעזר בנו ואהרן יאסף
 27 ומת שם: ויעש משה כאשר צוה יהוה ויעלו אל-הר
 28 החר לעיני כל-העדה: ויפשט משה את-אהרן את-בגדיו
 וילבש אתם את-אלעזר בנו וימת אהרן שם בראש החר
 29 וירד משה ואלעזר מן-החר: ויראו כל-העדה כי גוע אהרן
 ויכבו את-אהרן שלשים יום כל בית ישראל: ס
 וישמע הכנעני מלך-ערד ישב הנגב כי בא ישראל הרק: כא
 האתרים וילחם בישראל וישב וממנו שבי: וייר ישראל 1
 נדר ליהוה ויאמר אם-נתן תתן את-העם הזה בידי והחרמתי
 את-עריהם: וישמע יהוה בקול ישראל ויתן את-הכנעני 3
 ויחרם אתהם ואת-עריהם ויקרא שם-המקום חרמה: פ
 ויסעו מהר החר הרק ים-סוף לסבב את-ארץ אדום ותקצר 4
 נפש-העם בדרך: וידבר העם באלהים ובמשה למה 5
 העליחנו ממצרים למות במדבר כי אין להם ואין מים
 ונפשנו קצה בלחם הקלל: וישלח יהוה בעם את 6
 הנחשים השרפים וינשכו את-העם וימת עם-רב מישראל:
 ויבא העם אל-משה ויאמרו חטאנו כי דברנו ביהוה ובה: 7
 ותפלל אל-יהוה ויסר מעלינו את-הנחש ותפלל משה
 בעד העם: ויאמר יהוה אל-משה עשה לה שרף ושים 8
 אתו על-נס והיה כל-הנשוף וראה אתו וחי: ויעש משה 9
 נחש נחשת וישמהו על-הנס והיה אם-נשף הנחש את-איש
 והביט אל-נחש הנחשת וחי: * ויסעו בני ישראל ויחנו 10
 באכת: ויסעו מאבת ויחנו בעיי העברים במדבר אשר 11
 על-פני מואב ממזרח השמש: משם נסעו ויחנו בגחל 12
 ורד: משם נסעו ויחנו מעבר ארנון אשר במדבר היצא 13
 מגבל האמרי כי ארנון גבול מואב בין מואב ובין האמרי:

כא. ו. קמץ כסרחא

על-

24. Aufgenommen werde Aharon zu seinen Genossen, denn nicht soll er kommen nach dem Lande, welches Ich gebe den Kindern Jisraëls, darum weil ihr widerstretet habt Meinem Ausspruche beim Haderwasser.

25. Nimm Aharon und Elasar, seinen Sohn, und führe sie hinauf den Berg Hor.

26. Und laß Aharon seine Kleider ausziehen und kleide sie an seinem Sohne Elasar, Aharon aber werde aufgenommen und sterbe daselbst.

27. Und Moscheh that, wie der Ewige geboten, und sie stiegen hinan den Berg Hor vor den Augen der ganzen Gemeinde.

28. Und Moscheh ließ Aharon seine Kleider ausziehen und kleidete sie an seinem Sohne Elasar; Aharon aber starb daselbst auf der Spitze des Berges, und Moscheh und Elasar gingen hinab vom Berge.

29. Und die ganze Gemeinde sah, daß Aharon verschieden war, und sie beweinten Aharon dreißig Tage, das ganze Haus Jisraëls.

Das 21. Kapitel.

1. Als hörte der Kenaani, der König von Arad, Bewohner der Mittagsgegend, daß Jisraël komme den Weg der Kundschafter, so stritt er gegen Jisraël und fing von ihm¹ einen Gefangenen hinweg.

2. Da gelobte Jisraël ein Gelübde dem Ewigen, und sprach: Wenn du geben wirst dieses Volk in meine Hand, so werde ich verbannen ihre Städte².

3. Und der Ewige hörte auf die Stimme Jisraëls und er gab den Kenaani (in ihre Hand³), und es brannte sie und ihre Städte, und man nannte den Namen des Ortes Chormah.

4. Und sie zogen vom Berge Hor den Weg nach dem Schilfmeere, zu

umziehen das Land Edom, und das Volk ward kleinmüthig wegen des Weges.

5. Und das Volk redete gegen Gott und gegen Moscheh: Warum habt ihr uns aus Mizrajim heraufgeführt, um zu sterben in der Wüste, denn es gibt kein Brod und kein Wasser da, und unsere Seele efelt vor dem allzugeringen Brode.

6. Da ließ der Ewige gegen das Volk los die Schlangen, die Seraphim¹, und sie bissen das Volk, und es starb viel Volk von Jisraël.

7. Da kam das Volk zu Moscheh, und sie sprachen: Wir haben gesündigt, daß wir geredet wider den Ewigen und wider dich. Bete zum Ewigen, daß er von uns abwende die Schlange; und Moscheh betete für das Volk.

8. Und der Ewige sprach zu Moscheh: Mache dir einen Saraph und setze ihn auf eine Stange, und es geschehe, daß Jeder, der gebissen worden und ihn ansiehet, am Leben bleibe.

9. Und Moscheh machte eine Schlange aus Kupfer und setzte sie auf eine Stange; und es geschah, wenn die Schlange Jemanden gebissen hatte, und er blickte auf zur kupfernen Schlange, so blieb er am Leben.

10. Und die Kinder Jisraëls brachen auf und lagerten in Oboth.

11. Und sie brachen auf von Oboth und lagerten in Jze Abarim, in der Wüste, welche vor Moab ist, vom Aufgange der Sonne aus.

12. Von dort brachen sie auf und lagerten im Thale Sered.

13. Von dort brachen sie auf und lagerten jenseits des Arnon, der in der Wüste ist, der aus dem Gebiete des Emori kommt, denn der Arnon ist die Grenze Moab's, zwischen Moab und zwischen dem Emori.

¹ Siehe Raschi.

² d. h. die Kriegsbeute dem Ewigen heiligen.

³ Ellipse aus V. 2.

¹ brennenden, giftigen. Die in Form einer Apposition, nicht attributiv, getrennte Uebersetzung läßt die Erklärung auf zwei Gattungen zu.

14. Darum wird¹ besprochen in dem Buche der Kriege des Ewigen: Waheb in Suphah und die Bäche Arnon's.

15. Und der Ausfluß der Bäche, welcher sich neigt zum Bohnsiße Ar, und sich lehnt an die Grenze Moabs.

16. Und von dort an den Brunnen; das ist der Brunnen, von dem der Ewige sprach zu Moscheh: Versammle das Volk und ich will ihnen Wasser geben.

17. Damals sang Jisraël dieses Lied: Komm herauf, Brunnen, stimmet ihm an.

18. Brunnen, ihn gruben Fürsten, ihn höhltlen Edle des Volkes mit (dem) Scepter, mit ihren Stäben; und von der Wüste nach Mattanah.

19. Und von Mattanah nach Nachaliel, und von Nachaliel nach Bamoth.

20. Und von Bamoth in das Thal, welches im Gefilde Moabs, nach der Spitze des Pisgah, und er wird gesehen auf der Fläche der Wüste.

21. Und Jisraël schickte Boten zu Sichon, dem Könige von Emori, also:

22. Ich möchte durch dein Land ziehen, wir werden nicht in Feld oder in Weinberg lenken, wir werden nicht Wasser aus dem Brunnen trinken, auf dem Wege des Königs werden wir gehen, bis wir durch dein Gebiet gezogen sein werden.

23. Aber Sichon gab Jisraël nicht zu, durch sein Gebiet zu ziehen, und Sichon versammelte sein ganzes Volk und zog Jisraël entgegen nach der Wüste und kam nach² Jahaz und stritt gegen Jisraël.

24. Und Jisraël schlug ihn mit der Schärfe des Schwertes und nahm sein

Land in Besitz vom Arnon bis zum Jabbof bis zu den Söhnen Ammons, denn stark war¹ die Grenze der Söhne Ammons.

25. Und es nahm Jisraël all diese Städte, und Jisraël wohnte in allen Städten des Emori, in Cheschbon und in all seinen Töchterstädten.

26. Denn Cheschbon, eine Stadt Sichon's, des Königs von Emori, ist sie, und derselbe² stritt mit dem frühern Könige Moabs und hatte sein ganzes Land ihm abgenommen bis zum Arnon.

27. Darum sagen die Gleichnißredner: Kommet nach Cheschbon, gebaut und befestigt werde die Stadt Sichon's.

28. Denn Feuer ging aus von Cheschbon, Flamme von der Burg Sichon's, verzehrte Or Moabs, die Herren der Höhen Arnon's.

29. Weh dir, Moab, du bist verloren, Volk Kemosch's! Er gab hin seine Söhne als Flüchtlinge und seine Töchter in die Gefangenschaft dem König Emori's, Sichon.

30. Wir warfen sie nieder, verloren ist Cheschbon bis Dibon, wir verheerten bis Nophach, das bis Med'bha (reicht).

31. Und Jisraël wohnte im Lande des Emori.

32. Und Moscheh schickte auszufundschäften Jaser, und sie eroberten seine Töchterstädte, und er vertrieb den Emori, welcher dort war.

33. Und sie wandten sich und zogen hinauf den Weg nach Baschan; da zog Og, König von Baschan, aus, ihnen entgegen, er und sein ganzes Volk zum Kriege nach Edräi.

34. Und der Ewige sprach zu Moscheh: Fürchte ihn nicht, denn in deine Gewalt gebe ich ihn und sein ganzes Volk und sein Land, und thue ihm wie du gethan Sichon, dem

¹ Siehe Raschi.

² Nach Onkelos, Jonathan und Aben Ezra, nach der Regel כל מקום שצ"ה כס"ד בתורה ה"א כס"ד ה"ה. Siehe auch Jes. 15, 4; es könnte übrigens auch mit Jahzab überfetzt werden, nach Jos. 13, 18.

¹ Siehe Raschi.

² Siehe Raschi.

14 על-בן יאמר בספר מלחמת יהוה את-והב בסופה ואת-
 15 הנחלים ארנון: ואישל הנחלים אשר נטה לשבת ער וגשען
 16 לגבול מואב: ומשם בארה הוא הבאר אשר אמר יהוה
 17 למשה אסף את-העם ואתנה להם מים: ס
 18 ישיר ישראל את-השירה הזאת עלי באר ענו-לה: באר
 חפרוה שרים פרוה גדיבי העם במחקק במשענתם וממדבר
 19 מתנה: וממתנה נחליאל ומנחליאל במות: ומבמות
 20 הגיא אשר בשדה מואב ראש הפסגה וגשקפה על-פני
 הישימן: פ שביעו (רביעי)

21 וישלח ישראל מלאכים אל-סיון מלך-האמרי לאמר:
 22 אעברה בארצה לא נטה בשדה ובכרם לא נשתה מי באר
 23 בדרך המלך גלך עד אשר-נעבר גבלך: ולא-נתן סיון
 את-ישראל עבר בגבולו ויאסף סיון את-כל-עמו ויצא
 לקראת ישראל המדברה ויבא יהצה וילחם בישראל:
 24 ויפחו ישראל לפי-חרב ויירש את-ארצו מארנון עד-יבק
 25 עד-בני עמון כי עז גבול בני עמון: ויקח ישראל את-כל-
 הערים האלה וישב ישראל בכל-ערי האמרי בהשבון ובכל-
 26 בנתיה: כי חשבון עיר סיון מלך האמרי הוא והוא נלחם
 במלך מואב הראשון ויקח את-כל-ארצו מידו עד-ארנון:
 27 על-בן ואמרו המשלים באו חשבון הבנה והבונן עיר סיון:
 28 כי-אש יצאה מחשבון להבה מקרית סיון אכלה ער מואב
 29 בעלי במות ארנון: אוי-לה מואב אבדה עם-כמוש נתן בניו
 30 פליטם ובנתיו בשבית למלך אמרי סיון: ונירם אבד
 31 חשבון עד-דיבן ונשים עד-נפח אשר עד-מידבא: וישב
 32 ישראל בארץ האמרי: וישלח משה לרגל את-יעזר וילכדו
 33 בנתיה ויירש את-האמרי אשר-שם: ויפנו ויעלו דרך
 34 הבשן ויצא עוז מלך-הבשן לקראתם הוא וכל-עמו למלחמה
 אדרעי: * ויאמר יהוה אל-משה אל-תירא אתו כי בידך
 נתתי אתו ואת-כל-עמו ואת-ארצו ועשית לו כאשר עשית

ל

שם. ל, נקוד על ר' שם. לב, ויורש קי כט
29

לסיון

35 לְסִיחֵן מֶלֶךְ הָאֲמֹרִי אֲשֶׁר יוֹשֵׁב בְּחֻשְׁבּוֹן: וַיְכּוּ אֹתוֹ וְאֶת־
 בָּנָיו וְאֶת־כָּל־עַמּוֹ עַד־בְּלַתִּי הַשְּׂאִיר־לוֹ שְׂרִיד וַיִּירָשׁוּ אֶת־אֶרֶצּוֹ:
 וַיִּסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּחֲנוּ בְּעַרְבוֹת מוֹאָב מֵעֵבֶר לַיַּרְדֵּן כִּב
 יָרְחוֹ: ס וַיֵּרָא בְּלָק בֶּן־צִפּוֹר אֶת־כָּל־אֲשֶׁר־¹/₂
 עָשָׂה יִשְׂרָאֵל לְאֲמֹרֵי: וַיָּגֵר מוֹאָב מִפְּנֵי הָעָם מְאֹד כִּי רַב־
 הוּא וַיִּקַּץ מוֹאָב מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר מוֹאָב אֶל־זִקְנֵי
 מְדִיָּן עֲתָה יִלְחֲכוּ הַקְּהָל אֶת־כָּל־סִבִּיחֵינוּ בְּלַחֵף הַשּׁוֹר אֶת־
 יָרֵק הַשָּׂדֶה וּבְלָק בֶּן־צִפּוֹר מֶלֶךְ לְמוֹאָב בְּעֵת הַהוּא:
 5 וַיִּשְׁלַח מְלָאכִים אֶל־בַּלְעָם בֶּן־בְּעוֹר פְּתוּרָה אֲשֶׁר עַל־הַנְּהַר
 אֶרֶץ בְּנֵי־עַמּוֹ לִקְרֹא־לוֹ לֵאמֹר הִנֵּה עִם יֵצֵא מִמִּצְרַיִם הַנְּהַ
 6 כְּסֵה אֶת־עֵינַי הָאָרֶץ וְהוּא יֵשֵׁב מִמְּלִי: וְעַתָּה לְכֵה־נָא אֶרְחֵ־
 לִי אֶת־הָעָם הַזֶּה כִּי־עֲצוּם הוּא מִפְּנֵי אוֹלֵי אוֹכְלֵי נֶפֶחַ־בּוֹ
 וְאֲגַרְשֶׁנּוּ מִן־הָאָרֶץ כִּי יִדְעֹתִי אֶת אֲשֶׁר־תִּכְרַף מְכַרְף וְאֲשֶׁר־
 7 תֵּאָר יֵאָר: וַיֵּלְכוּ זִקְנֵי מוֹאָב וְזִקְנֵי מְדִיָּן וְקִסְמִים בְּיָדָם
 8 וַיָּבֹאוּ אֶל־בַּלְעָם וַיְדַבְּרוּ אֵלָיו דְּבַר־כָּלֶק: וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם
 לֵינּוּ פֹה הַלַּיְלָה וְהִשְׁבַּתִּי אִתְּכֶם דְּבַר כַּאֲשֶׁר יִדְבַר יְהוָה אֵלַי
 וַיֵּשְׁבוּ שְׂרֵי־מוֹאָב עִם־בַּלְעָם: וַיָּבֹאוּ אֱלֹהִים אֶל־בַּלְעָם
 9 וַיֹּאמֶר מִי הָאֲנָשִׁים הָאֵלֶּה עִמָּךְ: וַיֹּאמֶר בַּלְעָם אֶל־הָאֱלֹהִים
 10 בְּלָק בֶּן־צִפּוֹר מֶלֶךְ מוֹאָב שְׁלַח אֵלָי: הִנֵּה הָעָם הֵיצֵא
 11 מִמִּצְרַיִם וַיִּכַּס אֶת־עֵינַי הָאָרֶץ עֲתָה לְכֵה קְבֵה־לִי אֹתוֹ אוֹלֵי
 12 אוֹכְלֵי לֶחֶלֶם בּוֹ וְגִרְשֵׁתָיו: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־בַּלְעָם לֹא
 13 תִלְךָ עִמָּהֶם לֹא תֵאָר אֶת־הָעָם כִּי בְרוּךְ הוּא: * וַיִּקַּם בַּלְעָם
 14 בַּבֶּקֶר וַיֹּאמֶר אֶל־שְׂרֵי כָלֶק לְכוּ אֶל־אֶרְצְכֶם כִּי מֵאֵן יְהוָה
 15 לְחַתִּי לְחֶלֶף עִמְכֶם: וַיִּקְוֹמוּ שְׂרֵי מוֹאָב וַיָּבֹאוּ אֶל־בְּלָק
 16 וַיֹּאמְרוּ מֵאֵן בַּלְעָם הֵלֶךְ עִמָּנוּ: וַיִּסַּף עוֹד בְּלָק שְׁלַח שְׂרֵים
 17 רַבִּים וְנִכְבְּדִים מֵאֵלֶּה: וַיָּבֹאוּ אֶל־בַּלְעָם וַיֹּאמְרוּ לוֹ פֹה
 18 אָמַר בְּלָק בֶּן־צִפּוֹר אֶל־נָא תִמְנַע מִחֶלְךָ אֵלָי: כִּי־כִבֵּד
 אֶכְבְּדֶךָ מְאֹד וְכֹל אֲשֶׁר־תֹּאמַר אֵלַי אֶעֱשֶׂה וְלִכְה־נָא קְבֵה
 לִי אֶת הָעָם הַזֶּה: וַיַּעַן בַּלְעָם וַיֹּאמֶר אֶל־עַבְדֵי בְּלָק אִם־
 יִתְּן־לִי בְּלָק מְלֵא בֵיתוֹ בַּסֶּף וְנִהְבַּ לֹא אוֹכְלֵי לַעֲבֹד אֶת־פִּי־

Rönige von Emori, der in Cheschbon wohnte.

35. Und sie schlugen ihn und seine Söhne und sein ganzes Volk, bis daß man ihm keinen Rest übrig ließ, und sie nahmen sein Land in Besitz.

Das 22. Kapitel.

1. Und die Söhne Jisraëls brachen auf und lagerten in der Ebene Moabs diesseits des Jardens gegen Jerecho.

Haftorah: Richter Kap. 11, 1—33.

פזז

2. Und es sah Balak, Sohn Zippor's, Alles, was gethan Jisraël dem Emori.

3. Und es fürchtete sich Moab vor dem Volke sehr, weil es viel war, und es graute Moab vor den Kindern Jisraëls.

4. Und es sprach Moab vor den Ältesten Midjan's: Nun wird diese Schaar weggleiten Alles um uns her, wie weggleit der Doh die Grüne des Feldes, und Balak, Sohn Zippor's, war König über Moab zu selbiger Zeit.

5. Und er schickte Boten an Bil'am, Sohn Beor's, nach Pethor, welches am Strome (liegt), in das Land der Söhne seines Volkes, ihn zu rufen, also: Siehe, ein Volk ist aus Mizrajim gezogen, siehe, es bedeckt den Schein des Landes und es sitzt mir gegenüber.

6. Und nun komme doch, verfluche mir dieses Volk, denn es ist mächtiger als ich, vielleicht kann ich es¹ vermindern und aus dem Lande treiben, denn ich weiß: wen du segnest, der ist gesegnet, und wem du fluchst, der wird verflucht.

7. Und es gingen die Ältesten Moabs und die Ältesten Midjans und Zaubergeräthe in ihrer Hand,

und sie kamen zu Bil'am und redeten zu ihm die Worte Balak's.

8. Und er sprach zu ihnen: Uebernachtet hier die Nacht und ich werde euch Antwort bringen, wie der Ewige zu mir sprechen wird, und es blieben die Fürsten Moabs bei Bil'am.

9. Und Gott kam zu Bil'am und sprach: Wer sind diese Männer bei dir?

10. Und es sprach Bil'am zu Gott: Balak, Sohn Zippor's, König Moabs, sandte zu mir:

11. Siehe, das Volk, das aus Mizrajim gezogen, und bedeckt den Schein des Landes, nun komme, erwünsche mir es, vielleicht kann ich es bekämpfen und es austreiben.

12. Und es sprach Gott zu Bil'am: Nicht sollst du mit ihnen gehen, nicht verfluchen sollst du das Volk, denn gesegnet ist es.

13. Und Bil'am stand auf am Morgen und sprach zu den Fürsten Balak's: Gehet in euer Land, denn es verweigert der Ewige mir zuzugehen mit euch zu gehen.

14. Und die Fürsten Moabs standen auf und kamen zu Balak und sprachen: Es verweigert Bil'am mit uns zu gehen.

15. Und abermals sandte Balak Fürsten, mehr und geehrter als diese.

16. Und sie kamen zu Bil'am und sprachen zu ihm: So spricht Balak, Sohn Zippor's: Laß dich doch nicht abhalten, zu mir zu kommen.

17. Denn ehren, sehr ehren werde ich dich, und Alles, was du zu mir sagen wirst, werde ich thun, aber komm doch, erwünsche mir dieses Volk.

18. Und es antwortete Bil'am und sprach zu den Dienern Balak's: Wenn mir Balak geben würde sein Haus voll Silber und Gold, vermag ich nicht zu übertreten den Ausspruch

¹ Siehe Raschi.

¹ Siehe Raschi.

des Ewigen, meines Gottes, zu thun geringes oder Großes.

19. Und nun bleibet doch auch ihr die Nacht hier, und ich will erfahren, was ferner der Ewige mit mir sprechen wird.

20. Und es kam Gott zu Bil'am in der Nacht und sagte ihm: Wenn dich zu rufen die Männer gekommen sind, auf, geh¹ mit ihnen, doch nur das Wort, welches ich zu dir reden werde, dieses darfst du thun.

21. Und Bil'am stand auf am Morgen und sattelte seine Eselin und ging¹ mit den Fürsten Moabs.

22. Und es entbrannte der Zorn Gottes, daß er ging, und es stellte sich ein Engel des Ewigen auf den Weg, ihm zum Hinderniß, und er ritt auf seiner Eselin und seine zwei Knaben waren bei ihm.

23. Und die Eselin sah den Engel des Ewigen, stehend auf dem Wege und sein Schwert gezückt in seiner Hand, und es wich die Eselin vom Wege ab und ging auf das Feld, aber Bil'am schlug die Eselin, sie auf den Weg zu leiten.

24. Und es trat der Engel des Ewigen in einen Pfad zwischen Weinbergen, ein Zaun von hier und ein Zaun von dort.

25. Als die Eselin den Engel des Ewigen sah, drängte sie sich an die Wand und drückte den Fuß Bil'am's an die Wand, und abermals schlug er sie.

26. Und wiederum ging der Engel des Ewigen voran und trat an einen engen Ort, daß kein Weg war auszuweichen rechts oder links.

27. Und es sah die Eselin den Engel des Ewigen und sie streckte sich nieder unter Bil'am, und es entbrannte der Zorn Bil'am's und er schlug die Eselin mit dem Stode.

28. Und es that auf der Ewige den Mund der Eselin und sie sprach zu Bil'am: Was hab' ich dir gethan, daß du mich geschlagen schon dreimal?

29. Und Bil'am sprach zur Eselin: Weil du mich verhöhnt hast; wäre ein Schwert in meiner Hand, gewiß, nun hätte ich dich erschlagen.

30. Und es sprach die Eselin zu Bil'am: Bin ich nicht deine Eselin, auf der du rittest, seitdem du bist bis auf diesen Tag, war ich je gewohnt, dir so zu thun? Und er sprach: Nein!

31. Und es enthüllte der Ewige die Augen Bil'am's, daß er sah den Engel des Ewigen auf dem Wege stehend und sein Schwert gezückt in seiner Hand, da neigte und warf er sich nieder auf sein Angesicht.

32. Und es sprach zu ihm der Engel des Ewigen: Worüber schlugst du deine Eselin schon dreimal? Siehe, ich bin ausgezogen zur Verhinderung, denn der Weg läuft mir zuwider.

33. Und es sah mich die Eselin, und sie wich aus vor mir schon dreimal, wäre sie nicht vor mir ausgewichen, gewiß, ich hätte dich sogar¹ erschlagen, sie aber leben lassen.

34. Und Bil'am sprach zum Engel des Ewigen: Ich habe gefehlt, daß ich nicht merkte, daß du mir entgegenstehest auf dem Wege, und nun, wenn es mißfällig ist in deinen Augen, will ich mich zurückwenden.

35. Und es sprach der Engel des Ewigen zu Bil'am: Geh mit den Männern, aber nur das Wort, welches ich zu dir reden werde, dasselbe sollst du reden. Und Bil'am ging mit den Fürsten Balak's.

¹ Der Unterschied zwischen וַיֵּלֶךְ und וַיֵּצֵא läßt sich in der Uebersetzung nicht genau wiedergeben. Gott sagte zu Bil'am: אֵלֶיךָ אֵלֶיךָ , gehe mit ihnen, aber theile ihre Gesinnungen nicht; gehe nicht אֵלֶיךָ , wie er ihm bereits oben Vers 12 ausdrücklich gesagt. Die heilige Schrift sagt aber von Bil'am וַיֵּלֶךְ עִמָּם er ging mit den Fürsten, er hatte dieselben Gesinnungen wie sie, seine Absicht war also eine schlechte, und hierin liegt das Sträfliche seiner Handlung. Siehe hierüber ausführlich $\text{הַחֲבֵרָה וְהַקְּבֵלָה}$ Vers 12.

¹ Siehe Raschl.

19 יהוה אליה לעשות קמנה או גדולה : ועתה שבו נא בנה
 20 גם אתם הלילה ואדעה מה יסוף יהוה בדבר עמי : ויבא
 אלהים אל בלעם לילה ויאמר לו אם לקרא לך באו
 האנשים קום לך אתם ואך את הדבר אשר אדבר אליה אתו
 21 תעשה : * ויקם בלעם בפקר ויתכש את אתנו וילך עם
 22 שרי מואב : ויחר אף אלהים כי הולך הוא ויתיצב מלאך
 יהוה בדרך לשטן לו והוא רכב על אתנו ושני נערו עמו :
 23 ותרא האתון את מלאך יהוה נצב בדרך וחרפו שלופה בידו
 והט האתון מן הדרך ותלך בשדה ויה בלעם את האתון
 24 להפתה הדרך : ויעמד מלאך יהוה במשעול הכרמים גדר
 25 מזה וגדר מזה : ותרא האתון את מלאך יהוה ותלחץ אל
 26 הקיר ותלחץ את רגל בלעם אל הקיר ויסף להפתה : ויזסוף
 מלאך יהוה עבוד ויעמד במקום צר אשר אין דרך לנסות
 27 ימין ושמאל : ותרא האתון את מלאך יהוה ותרפץ תחת
 28 בלעם ויחר אף בלעם ויה את האתון במקל : ויפתח יהוה
 את פי האתון ותאמר לבלעם מה עשיתי לך כי הכיתני זה
 29 שלש רגלים : ויאמר בלעם לאתון כי התעללת בי לו יש
 30 חרב בידי כי עתה הרגתיך : ותאמר האתון אל בלעם הלא
 אנכי אתנה אשר רכבת עלי מעודך עד היום הנה ההסבן
 31 הסבנתי לעשות לך פה ויאמר לא : ויגל יהוה את עיני
 בלעם וירא את מלאך יהוה נצב בדרך וחרפו שלפה בידו
 32 ויקד וישתחו לאפיו : ויאמר אליו מלאך יהוה על מה
 הכית את אתנה זה שלוש רגלים הנה אנכי יצאתי לשמן
 33 כיי רט הדרך לנגדי : ותראני האתון ותט לפני זה שלוש
 רגלים אולי נטתה מפני כי עתה גם אתכה הרגתי ואותה
 34 החייתי : ויאמר בלעם אל מלאך יהוה חטאתי כי לא
 ידעתי כי אתה נצב לקראתי בדרך ועתה אם רע בעיניך
 35 אשובה לי : ויאמר מלאך יהוה אל בלעם לך עם האנשים
 ואפס את הדבר אשר אדבר אליה אתו הדבר וילך בלעם

וילחץ

כב. יה, קמץ בוי"ק שם. כו, קמץ בוי"ק שם. כח, קמץ בוי"ק שם.
 עם-

36 עם־שרי בלק: וישמע בלק כִּי־בא בלעם ויצא לקראתו
 אל־עיר מואב אשר על־גבול ארנן אשר בקצה הנגבול:
 37 ויאמר בלק אל־בלעם הלא שלח שלחתי אליך לקרא־לך
 38 למה לא־הלכת אלי האמנם לא אוכל כבדה: ויאמר
 בלעם אל־בלק הנה־באתי אליך עתה היכל אוכל דבר מאומה
 39 הדבר אשר ישים אלהים בפִּי אתו אדבר: * וילך בלעם
 40 עם־בלק ויבאו קרית־חצות: ויזבח בלק בקר וצאן וישלח
 41 לבלעם ולשרים אשר אתו: ויהי כפקדן ויקח בלק את־

הביע (שש)

בלעם ויעלו במות בעל וירא משם קצה העם:
 ויאמר בלעם אל־בלק בנה־לי בזה שבעה מזבחת והכן כנ
 לי בזה שבעה פרים ושבעה אילים: ויעש בלק כאשר
 2 דבר בלעם ויעל בלק ובלעם פָּר ואיל במזבח: ויאמר
 3 בלעם לבלק התיצב על־עלתך ואלכה אולי יקרה יהוה
 4 לקראתי ודבר מה־יראני והגדתי לך וילך שפִּי: ויקר
 אלהים אל־בלעם ויאמר אליו את־שבעת המזבחת ערכתי
 5 ואעל פָּר ואיל במזבח: וישם יהוה דבר בפִּי בלעם ויאמר
 6 שוב אל־בלק וכה־תדבר: וישב אליו והנה נצב על־עלתו
 7 הוא וכל־שרי מואב: וישא משלו ויאמר מן־אֲרָם ינחני
 בלק מלך־מואב מהררי־קדם לכה ארה־לי יעקב ולכה
 8 ועמה ישראל: מה אקב לא קפה אל ומה אועם לא ועם
 9 יהוה: כִּי־מראש צרים אראנו ומנבעות אשורנו הן־עם
 10 לבדד ישכון ובגוים לא יתחשב: מי מנה עפר יעקב
 ומספר את־רבע ישראל תמת נפשי מות ישרים ותהי
 11 אחריתי במהו: ויאמר בלק אל־בלעם מה עשית לי לקב
 12 איבי לקחתך והנה ברכת כרה: ויען ויאמר הלא את
 13 לך־נא אתי אל־מקום אחר אשר תראנו משם אפס קצחו
 14 תראה וכלו לא תראה וקבנו־לי משם: ויקחו־ו שדה
 צפים אל־ראש הפסגה ויבן שבעה מזבחת ויעל פָּר ואיל
 15 במזבח: ויאמר אל־בלק התיצב פה על־עלתך ואנכי אקרה

מישי

36. Und Balak hörte, daß Bil'am komme, und er zog ihm entgegen nach der Stadt Moabs, die an der Grenze des Arnon, der an der äußersten Grenze.

37. Und Balak sprach zu Bil'am: Mußte ich nicht wiederholt zu dir schicken, dich zu berufen? Warum bist du nicht (gleich anfangs) zu mir gekommen? Sollte ich dich wirklich nicht ehren können?

38. Und es sprach Bil'am zu Balak: Siehe, ich bin gekommen zu dir, nun, könnte ich wohl irgend Etwas reden? Das Wort, das Gott in meinen Mund legen wird, dasselbe muß ich reden.

39. Und es ging Bil'am mit Balak und sie kamen nach Kirjath Chuzoth.

40. Und es schlachtete Balak Kinder und Schafe und sandte an Bil'am und an die Fürsten, welche bei ihm waren.

41. Und es geschah am Morgen, da nahm Balak den Bil'am und führte ihn die Höhen Baals hinan, und er sah von dort aus einen Theil des Volkes.

Das 23. Kapitel.

1. Und Bil'am sprach zu Balak: Baue mir hier sieben Altäre und bereite mir hier sieben Farren und sieben Widder.

2. Und es that Balak wie Bil'am geredet, und es opferte Balak und Bil'am einen Farren und einen Widder auf jedem Altare.

3. Und es sprach Bil'am zu Balak: Stelle dich neben dein Ganzopfer und ich will gehen, vielleicht begegnet mir der Ewige, und das, was Er mich wird sehen lassen, werde ich dir kund thun, und er ging einsam¹.

4. Und es begegnete Gott dem Bil'am und er sprach zu ihm: Die sieben Altäre habe ich errichtet, und dargebracht Farren und Widder auf jedem Altare.

5. Und es legte der Ewige ein Wort in den Mund Bil'am's und sprach: Kehre zurück zu Balak und so sollst du reden.

6. Und er lehrte zurück zu ihm und siehe, er stand bei seinem Ganzopfer, er und alle Fürsten Moabs.

7. Und er erhob seinen Spruch und sprach: Von Aram ließ mich holen Balak, König von Moab, von den Gebirgen des Ostens, komm, verfluche mir Jaakob, und komm, verwünsche Jisraël.

8. Wie soll ich fluchen, dem Gott nicht flucht, und wie soll ich verwünschen, den der Ewige nicht verwünscht!

9. Denn vom Gipfel der Felsen sehe ich es und von Hügeln schau ich es, siehe, ein Volk, gesondert wird es wohnen und unter die Völker sich nicht rechnen lassen.

10. Wer vermag zu zählen den Staub Jaakobs und die Zahl der Nachkommenschaft Jisraëls! möchte ich selbst den Tod der Redlichen sterben und mein Ende sein wie das feineige.

11. Und Balak sprach zu Bil'am: Was hast du mir gethan? zu fluchen meinen Feinden habe ich dich genommen, und siehe, du segnetest gar.

12. Und er antwortete und sprach: Fürwahr, das, was der Ewige in meinen Mund legt, das muß ich bewahren, um es zu reden.

13. Und es sprach Balak zu ihm: Gehe doch mit mir an einen andern Ort, von wo aus du es sehen wirst, jedoch (nur) einen Theil von ihm wirst du sehen, aber ganz wirst du es nicht sehen, und fluche es mir von dort aus.

14. Und er nahm ihn auf das Feld der Wächter auf den Gipfel des Pisgah und baute sieben Altäre und opferte einen Farren und einen Widder auf jedem Altare.

15. Und er sprach zu Balak: Stelle dich hierhin zu deinem Ganzopfer, und ich, ich will dort entgegengehen.

¹ N. A. hinkend, siehe Esai fol. 10.

16. Und der Ewige begegnete dem Bil'am und legte ein Wort in seinen Mund und sprach: Kehre zurück zu Balak und so sollst du reden.

17. Und er kam zu ihm und siehe, er stand bei seinem Ganzopfer und die Fürsten Moabs neben ihm, und Balak sprach zu ihm: Was hat geredet der Ewige?

18. Und er erhob seinen Spruch und sprach: Auf, Balak, und höre; merk auf mich, Sohn Zippor's.

19. Nicht ein Mensch ist Gott, daß Er täusche, oder ein Menschensohn, daß Er sich bedenke; sollte Er sprechen und nicht thun, Er verheißt und nicht erfüllen?

20. Siehe, das Segnen habe ich empfangen, und Er hat gesegnet, und ich (kann) es nicht rückgängig machen.

21. Er schaut nicht Falsches in Jaakob und siehet nicht Belastendes in Jisraël; der Ewige sein Gott ist mit ihm und Freundschaft des Königs bei ihm.

22. Gott führte sie aus Mizrajim mit der Macht und Erhabenheit, die sein ist.

23. Denn nicht Zauberkunst ist in Jaakob und nicht Wahrsagerei in Jisraël; zur Zeit wird Jaakob verkündigt und Jisraël, was Gott gewirkt.

24. Siehe ein Volk, wie eine Löwin steht es auf und wie ein Löwe erhebt es sich, es legt sich nicht, bis es Raub verzehrt und Blut der Erschlagenen trinkt.

25. Da sprach Balak zu Bil'am: Kannst du es auch nicht verwünschen, so sollst du es auch nicht segnen.

26. Und Bil'am antwortete und sprach zu Balak: Habe ich nicht zu dir geredet also: Alles, was der Ewige reden wird, dasselbe muß ich thun?

27. Und Balak sprach zu Bil'am: Komm doch, ich will dich an einen

andern Ort führen, vielleicht wird es in den Augen Gottes recht sein, daß du es mir verwünschest von dort aus.

28. Und Balak nahm den Bil'am auf den Gipfel des Peor, der geschaut wird auf der Fläche der Wüste.

29. Und Bil'am sprach zu Balak: Baue mir allhier sieben Altäre und bereite mir hier sieben Farren und sieben Widder.

30. Und Balak that wie Bil'am gesprochen, und brachte einen Farnen und einen Widder auf jedem Altare dar.

Das 24. Kapitel.

1. Und es sah Bil'am, daß es gut war in den Augen des Ewigen, Jisraël zu segnen, und er ging nicht wie jedesmal nach Zauberkünsten aus, und richtete nach der Wüste sein Angesicht.

2. Und Bil'am erhob seine Augen und sah Jisraël lagernd nach seinen Stämmen, und es kam über ihn der Geist¹ Gottes.

3. Und er erhob seinen Spruch und sprach: Ausspruch Bil'am's, Sohnes Beor's, und Ausspruch des Mannes geöffneten Auges.

4. Ausspruch dessen, der hört die Worte Gottes, der Gesichte des Allmächtigen erschaut hinfallend und enthüllter Augen.

5. Wie schön sind deine Zelte, Jaakob, deine Wohnungen, Jisraël.

6. Wie Bäche sich hinziehen, wie Gärten am Strome, wie Zelte,² die der Ewige gepflanzt, wie Zedern am Wasser.

7. Es rieselt Wasser aus seinen Simern und sein Samen an vielen Gewässern und höher als Agag wird sein König und erhaben wird sein Königreich.

8. Gott führte es aus Mizrajim, mit der Macht und Erhabenheit, die

¹ Siehe Onkelos und Raschi.

¹ Siehe Raschi.

² Siehe Raschi.

16 כֹּה׃ וַיִּקַּר יְהוָה אֶל-בִּלְעָם וַיִּשֶׁם דָּבָר בְּפִיו וַיֹּאמֶר שׁוּב
 17 אֶל-בָּלַק וְכֹה תִדְבֹר׃ וַיָּבֹא אֵלָיו וְהָנֹוּ נֹצֵב עַל-עַלְתּוֹ וְשָׂרֵי
 18 מוֹאָב אִתּוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ בָּלַק מַה-דְּבַר יְהוָה׃ וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ
 19 וַיֹּאמֶר קוּם בָּלַק וּשְׁמַע הָאִזְנָה עֲדֵי בְנֵי צֹפֵר׃ לֹא אִישׁ אֶל
 20 וַיִּבְזֹב וּבְנֵי-אָדָם וַיִּתְּנֶם הֵהוּא אָמַר וְלֹא יַעֲשֶׂה וְדָבָר וְלֹא
 21 יִקְמָנָה׃ הִנֵּה בָרָךְ לְקַחְתִּי וּבָרָךְ וְלֹא אֲשִׁיבָנָה׃ לֹא-הִבִּיט
 22 אֶוֶן בְּיַעֲקֹב וְלֹא-רָאָה עֲמַל בְּיִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵיו עֲפָו וְחָרוּעַת
 23 מִלָּד בּוֹ׃ אֵל מוֹצִיאֵם מִמִּצְרַיִם פְּתוּעַפֶּת רֹאם לוֹ׃ כִּי לֹא-
 24 נִחַשׁ בְּיַעֲקֹב וְלֹא-קָסַם בְּיִשְׂרָאֵל בַּעַת יֹאמֶר לְיַעֲקֹב וּלְיִשְׂרָאֵל
 25 מַה-פֶּעַל אֵל׃ הֵן-עַם בְּלָבִיא יָקוּם וּכְאֹרֵי יִתְנַשֵּׂא לֹא יִשָּׁב
 26 עַד-יֵאָבֵל טָרַף וְדַם-חַלְלִים יִשְׁתֶּה׃ וַיֹּאמֶר בָּלַק אֶל-בִּלְעָם
 27 נִס-קֹב לֹא תִשְׁכַּנּוּ נִס-בָּרָךְ לֹא תִבְרַכְנּוּ׃ וַיַּעַן בִּלְעָם וַיֹּאמֶר
 28 אֶל-בָּלַק הֲלֹא דִבַּרְתִּי אֵלֶיךָ לֵאמֹר כֹּל אֲשֶׁר-יִדְבֹר יְהוָה אִתּוֹ
 29 אֶעֱשֶׂה׃ * וַיֹּאמֶר בָּלַק אֶל-בִּלְעָם לְכֹה-נָא אֶקְחֶךָ אֶל-מְקוֹם
 30 אַחֵר אוּלַי יִישַׁר בְּעֵינַי הָאֱלֹהִים וּקְבַחְתּוּ לִי מִשָּׁם׃ וַיִּקַּח
 31 בָּלַק אֶת-בִּלְעָם רֹאשׁ הַפְּעוּר הַנִּשְׁקָף עַל-פְּנֵי הַיְשִׁימֹן׃ וַיֹּאמֶר
 32 בִּלְעָם אֶל-בָּלַק בְּנֵה-לִי בֹזֵה שְׂבַעָה מִזִּבְחֹת וְהִכְנֵן לִי בֹזֵה
 33 שְׂבַעָה פָרִים וְשְׂבַעָה אֵילִם׃ וַיַּעַשׂ בָּלַק כַּאֲשֶׁר אָמַר בִּלְעָם
 34 וַיַּעַל פָּר וְאֵיל בַּמִּזְבֵּחַ׃

(למחנה)
ממ

כד

1 וַיֵּרָא בִלְעָם כִּי טוֹב בְּעֵינַי יְהוָה לְכַרְךָ אֶת-יִשְׂרָאֵל וְלֹא-הֲלִיךְ
 2 בְּפַעַם-בְּפַעַם לְקִרְאֹת נְחָשִׁים וַיִּשֶׂת אֶל-הַמְדַבֵּר פָּנָיו׃
 3 וַיִּשָּׂא בִלְעָם אֶת-עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת-יִשְׂרָאֵל שֹׁכֵן לְשִׁבְמוֹ וְתַחֲתֵי
 4 עַלְיוֹ רוּחַ אֱלֹהִים׃ וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר נָאם בִּלְעָם בְּנֹו בַעַר
 5 וְנָאם הַנֶּבֶר שְׁתֵּם הָעֵינַן׃ נָאם שָׁמַע אִמְרֵי-אֵל אֲשֶׁר מִחֹזֵה
 6 שְׂדֵי יַחֲזֵה נִפְל וְגִלּוֹי עֵינַיִם׃ מַה-טָּבוּ אֶהְלִיךָ יַעֲקֹב
 7 מִשְׁבַּנְתֶּיךָ יִשְׂרָאֵל׃ כְּנַחֲלִים נִשְׂוֹי בְּגִנַּת עַלִי נָהַר כְּאֶהְלִים
 8 נָטַע יְהוָה כְּאֶרְזִים עַלִי-מִים׃ יוֹל-מִים מִדְּלִי וְזָרְעוּ בְּמִים
 9 רַבִּים וְיָרֹם מֵאֲנַג מִלְכּוֹ וְתִנְשָׂא מִלְכְּתּוֹ׃ אֵל מוֹצִיאֹ מִמִּצְרַיִם

כג. יהו קמץ בויק שם. כד. קמץ בקרמא

כד. ה. בראש עמור סי' ב"ה שמ"ו

כזועפת

שבע

בְּהוֹעֵפֶת רֹאם לוֹ יֹאכַל גּוֹיִם צְרוּי וְעֲצַמְתֵיהֶם יִגְרֹם וְחֲצִיו
 9 יִמְחֶץ: כָּרַע שָׁכַב בְּאָרִי וּכְלָבִיא מִי יִקְיִמְנוּ מִבְּרִכָּה בְרוּךְ
 10 וְאֶרְרֶה אֲרוּר: וַיִּחַר-אַף בְּלֹק אֶל-בָּלַעַם וַיִּסְפֹּק אֶת-כַּפְּיוֹ
 וַיֹּאמֶר בְּלֹק אֶל-בָּלַעַם לֵקֵב אֵיכִי קִרְאתֶהּ וְהִנֵּה בִּרְכַת בְּרוּךְ
 11 זֶה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים: וְעַתָּה בִּרְחֹלֶהָ אֶל-מְקוֹמָהּ אֲמַרְתִּי כִּבְד
 12 אֲכַבְדָּהּ וְהִנֵּה מִנְעָה יְהוּה מִכָּבוֹד: וַיֹּאמֶר בָּלַעַם אֶל-בְּלֹק
 הֲלֹא נָם אֶל-מִלְאכָהּ אֲשֶׁר-שָׁלַחְתָּ אֵלַי וְדִבַּרְתִּי לֵאמֹר:
 13 אִם-יִתֵּן-לִי בְלֹק מְלֹא בֵיתוֹ בְּכֶסֶף וְזָהָב לֹא אוֹכַל לַעֲבֹר אֶת-
 פִּי יְהוּה לַעֲשׂוֹת מִוְבָּה אוֹ רָעָה מִלִּבִּי אֲשֶׁר-יִדְבֵר יְהוּה אִתּוֹ
 14 אֲדַבֵּר: * וְעַתָּה הִנְנִי הוֹלֵךְ לְעִמִּי לָכֵה אֵינְעָהּ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה
 15 הָעַם הַזֶּה לְעַמֶּה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים: וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר נָאִם
 16 בָּלַעַם בְּנֹו כְעַר וְנָאִם הַגִּבֹּר שְׁתָּם הָעַיִן: נָאִם שָׁמַע אֲמַר־
 17 אֵל וַיִּדַע דַּעַת עֲלִיּוֹן מִחֲזוֹה שְׂדֵי יַחֲזֶה נִפְל וְגִלְוֵי עֵינָיִם:
 18 אֶרְאֶנּוּ וְלֹא עֲתָה אֲשׁוּרְנֹו וְלֹא קָרוֹב דְּרָהּ כּוֹכַב מִיַּעֲקֹב וְקָם
 19 שָׁכַט מִיִּשְׂרָאֵל וּמְחֶץ פְּאֵתִי מוֹאָב וּמְרַקֵר כָּל-בְּנֵי-שֵׁת: וְהָיָה
 20 אֲדוֹם יִרְשָׁה וְהָיָה יִרְשָׁה שְׁעִיר אֵיכִיו וַיִּשְׂרָאֵל עֲשֶׂה חֵיל:
 21 וַיִּרְדֵּ מִיַּעֲקֹב וְהֶאֱכִיד שְׂרִיד מַעִיר: וַיִּרְא אֶת-עַמְלֹק וַיִּשָּׂא
 22 מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר רֵאשִׁית גּוֹיִם עַמְלֹק וְאַחֲרֵיתוֹ עַדִּי אֲבַד: וַיִּרְא
 23 אֶת-הַקִּינִי וַיִּשָּׂא מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר אֵיתָן מוֹשֶׁבֶה וְשִׁים בְּסַלַע
 24 קָנָה: כִּי אִם-יְהִיָּה לְכַעַר קִין עַד-מָה אֲשׁוּר תִּשְׁבֶּה: וַיִּשָּׂא
 25 מִשְׁלוֹ וַיֹּאמֶר אֹי מִי יְחִיָּה מִשְׁמוֹ אֵל: וְצִים מִיַּד כְּתִים וְעַנּוּ
 אֲשׁוּר וְעַנּוּ-עֶבֶר וְגַם-הוּא עַדִּי אֲבַד: וַיִּקָּם בָּלַעַם וַיִּלֶּךְ
 וַיֵּשֶׁב לְמַקְוֹ וְגַם-בְּלֹק הִלֵּךְ לְדַרְכּוֹ: פ
 וַיֵּשֶׁב יִשְׂרָאֵל בְּשֹׁטִים וַיַּחַל הָעַם לְזַנּוֹת אֶל-בָּנוֹת מוֹאָב: כה
 1 וַתִּקְרְאוּן לָעַם לְזִבְחֵי אֱלֹהֵיהֶן וַיֹּאכַל הָעַם וַיִּשְׁתַּחֲווּ לֵאלֹהֵיהֶן: 1
 2 וַיִּצְמַד יִשְׂרָאֵל לְבַעַל פְּעוֹר וַיִּחַר-אַף יְהוּה בְּיִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר 3
 4 יְהוּה אֶל-מֹשֶׁה קַח אֶת-כָּל-רֵאשֵׁי הָעַם וְהוֹקַע אוֹתָם לַיהוּה
 5 נֶגֶד הַשָּׁמַיִם וַיֵּשֶׁב חֲרוֹן אַף-יְהוּה מִיִּשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה
 אֶל-שַׁפְטֵי יִשְׂרָאֵל הֲרַגוּ אִישׁ אֲנָשָׁיו הַנִּצְמָדִים לְבַעַל פְּעוֹר:

שם. יו' מלרע שם. כב, מלעיל

והנה

sein ist, es verzehrt Völker, seine Dränger, und ihre Gebeine zermalmt es und mit seinen Pfeilen verwundet es.

9. Es kniet, legt sich nieder wie ein Löwe und wie eine Löwin, wer kann es aufreizen; die dich segnen, — gesegnet, die dir fluchen, — verflucht.

10. Und es entbrannte der Zorn Balak's gegen Bil'am und er schlug seine Hände zusammen, und es sprach Balak zu Bil'am: Zu verwünschen meine Feinde habe ich dich berufen, und siehe, gesegnet hast du, gesegnet nun schon dreimal.

11. Nun aber flüchte dich nach deinem Orte; ich dachte, ehren, ehren werde ich dich, aber siehe, der Ewige hat dich abgehalten von Ehre.

12. Und Bil'am sprach zu Balak: Habe ich nicht auch (schon) zu deinen Boten, die du zu mir gesandt hast, geredet also:

13. Wenn mir Balak geben würde sein Haus voll Silber und Gold, so werde ich nicht übertreten den Ausspruch des Ewigen, Gutes oder Böses zu thun aus meinem Herzen; was der Ewige reden wird, dasselbe muß ich reden.

14. Und nun, siehe, ich gehe zu meinem Volke, komm, ich will dir rathend' verkünden, was dieses Volk deinem Volke thun wird in der Folge der Tage.

15. Und er erhob seinen Spruch und sprach: Ausspruch Bil'am's, Sohnes Beor's, und Ausspruch des Mannes geöffneten Auges.

16. Ausspruch dessen, der hört die Worte Gottes und die Kunde des Höchsten kennt, die Erscheinung des

1 מַדְבָּר bedeutet erstens: der Rath, den man gibt oder empfängt, wie Sam. 16 u. 20, ferner Ps. 119, 24, zweitens: Anschlag, wie Jes. 19, 3. 30, 1 und 46, 11. Bil'am hatte hier Zweifaches im Auge, erstens wollte er Balak einen Rath erteilen, wodurch er Israel eine Niederlage bereiten könnte, und dazu erjann er das verwerfliche Mittel, die Töchter Moabs zur Verführung hinzugeben, wie weiter Kap. 31, 16 erwähnt ist (siehe Untenlos daselbst), zweitens wollte er dem Balak den göttlichen Anschlag gegen Moab, den Gott am Ende der Tage ausführen wird, mittheilen, wie ihm Gott geoffenbart und wie solcher unten im Vers 17 ausgesprochen ist.

Allmächtigen schaut er hinfallend und enthüllten Auges.

17. Ich sehe ihn, doch nicht jetzt, ich schaue ihn, doch nicht nahe; es tritt hervor ein Stern von Jaakob und ersteht ein Scepter von Israel und zerschlägt die Häupter Moabs und vertilgt alle Söhne Seth's.

18. Und es wird Edom Eroberung und Seir Eroberung seiner Feinde (Israel's) sein, und Israel übt Heldenthät.

19. Und es herrscht Einer aus Jaakob und richtet zu Grunde was aus der Stadt entrinnt.

20. Und er sah den Amalek und erhob seinen Spruch und sprach: Erstling der Völker ist Amalek, und sein Ende zum Untergang.

21. Und er sah den Keni und erhob seinen Spruch und sprach: Fest ist dein Wohnsitz und leg an auf Felsen dein Nest.

22. Denn wenn zur Verheerung Kain sein wird, wie weit wird Aschur dich gefangen wegführen!

23. Und er erhob seinen Spruch und sprach: Wehe, wer wird leben, wenn Gott dieses thut?

24. Und Schiffe von der Küste Kithim bedrängen Aschur, bedrängen Eber, und auch er zum ewigen Untergange.

25. Und Bil'am machte sich auf und ging und lehrte nach seinem Orte zurück, und auch Balak ging seines Weges.

Das 25. Kapitel.

1. Und Israel wohnte in Schittim, und das Volk begann nach den Töchtern Moabs zu buhlen.

2. Und sie luden das Volk ein zu den Opfernahlen ihrer Götter und das Volk aß und bückten sich vor deren Göttern.

3. Und es schloß sich Israel an dem Baal Peor, und es entbrannte der Zorn des Ewigen wider Israel.

4. Und der Ewige sprach zu Mosesch: Nimm alle Häupter des Volkes und laß jene' (Gözendienner) aufhängen vor dem Ewigen gegen die Sonne,

1 Siehe Raschi.

daß sich abwende der entbrannte Zorn des Ewigen von Israel.

5. Und Moscheh sprach zu den Richtern Israels: Erschlaget Jeder seine Leute, die sich angeschlossen dem Baal Peor.

6. Und siehe, ein Mann von den Söhnen Israels kam und führte zu seinen Brüdern die Midjanithin vor den Augen Moscheh's und vor den Augen der ganzen Gemeinde der Kinder Israels und diese weinten am Eingange des Stiftszeltes.

7. Und es sah Pinchas, Sohn Elasar's, Sohnes Aharon's, des Priesters, und er stand auf aus der Mitte der Gemeinde und nahm einen Spieß in seine Hand.

8. Und er kam hinter dem Manne von Israel in das Gemach und durchbohrte diese beiden, den Mann von Israel und die Frau durch ihren Leib, und es ward Einhalt gethan der Pest von den Kindern Israels.

9. Und es waren die an der Pest Gestorbenen vier und zwanzig Tausend.

Hastorah: Micha Kap. 5, 6—8, 8.

וַיִּשְׁמַע

10. Und der Ewige redete zu Moscheh also:

11. Pinchas, Sohn Elasar's, Sohnes Aharon's, des Priesters, hat abgewendet meinen Grimm von den Kindern Israels, indem er eiferte meinen Eifer' in ihrer Mitte, daß ich nicht aufrieb die Kinder Israels in meinem Eifer.

12. Darum sprich: Siehe, ich gebe ihm meinen Bund, den Frieden.

13. Und er sei ihm und seinem Samen nach ihm ein Bund des ewigen Priesterthums, dafür, daß er eiferte für seinen Gott und fühlte für die Kinder Israels.

14. Und der Name des erschlagenen Mannes aus Israel, der mit

der Midjanithin erschlagen wurde, war Simri, Sohn Salu's, Fürst eines Stammhauses aus Schimeon.

15. Und der Name der erschlagenen Frau, der Midjanithin, war Kosbi, Tochter Zur's, das Haupt von Völkerschaften eines Stammhauses in Midjan war er.

16. Und der Ewige redete zu Moscheh also:

17. Befeindet die Midjaniten und schlaget sie.

18. Denn sie befeindeten euch durch ihre Arglist, welche sie gegen euch erlistet bei der Sache Peor's und bei der Sache Kosbi's, der Tochter des Fürsten Midjans, ihrer Schwester, die erschlagen wurde am Tage der Pest über die Sache Peor's.

Das 26. Kapitel.

1. Und es war nach der Pest — da sprach der Ewige zu Moscheh und zu Elasar, Sohn Aharon's, des Priesters, also:

2. Nehmet auf die Hauptzahl der ganzen Gemeinde der Söhne Israels vom Alter von zwanzig Jahren an und darüber nach ihrem Vaterhause, Jeder der im Heere ausziehet in Israel.

3. Und es sprach Moscheh und Elasar, der Priester, mit ihnen in den Ebenen Moabs, am Jarden gegen Jerecho, also:

4. Vom zwanzigsten Jahre an und darüber, wie geboten hat der Ewige dem Moscheh und den Söhnen Israels, welche auszogen aus dem Lande Mizrajim.

5. Reuben, der Erstgeborne Israels. Die Söhne Reuben's: Chanoch, die Familie der Chanochiten, von Pallu die Familie der Palluiten.

6. Von Chezron die Familie der Chezroniten, von Karmi die Familie der Karmiten.

7. Diese die Familien der Reubeniten, und es waren ihre Gemuster-

1 b. 5. für mich.

6 וְהָיָה אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל בָּא וַיִּקְרַב אֶל-אָחִיו אֶת-הַמִּדְיָנִית
 לְעֵינֵי מֹשֶׁה וּלְעֵינֵי כָּל-עֵדֹת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל וְהָמָּה בָלִים פָּתַח
 7 אֶהְל מוֹעֵד: * וַיֵּרָא פִּינְחָס בֶּן-אֶלְעָזָר בֶּן-אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן וַיִּקָּם
 8 מִתּוֹךְ הָעֵדָה וַיִּקַּח רֶמֶחַ בְּיָדוֹ: וַיָּבֹא אַחֵר אִישׁ-יִשְׂרָאֵל אֶל-
 הַקִּבְּהָ וַיִּדְקַר אֶת-שְׁנֵיהֶם אֶת אִישׁ יִשְׂרָאֵל וְאֶת-הָאִשָּׁה אֶל-
 9 קִבְּתָהּ וְהִתְעַצֵּר הַמַּגִּפָּה מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיְהִיו הַמִּתִּים
 בַּמַּגִּפָּה אַרְבָּעָה וְעֶשְׂרִים אָלֶף: פ
 10 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: פִּינְחָס בֶּן-אֶלְעָזָר בֶּן-אֶהֱרֹן
 11 הַכֹּהֵן הַשֵּׁיב אֶת-חַמְתִּי מֵעַל בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בַּקְנָאוֹ אֶת-קִנְאָתִי
 12 בְּתוֹכְכֶם וְלֹא-כָלִיתִי אֶת-בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל בַּקְנָאָתִי: לָכֵן אֹמַר
 13 הַנְּנִי נָתַן לּוֹ אֶת-בְּרִיתִי שְׁלוֹם: וְהָיְתָה לוֹ וּלְזֵרְעוֹ אַחֲרָיו
 בְּרִית כְּהֵנָּה עוֹלָם תַּחַת אֲשֶׁר קָנָא לְאֱלֹהֵיו וַיִּכַּפֵּר עַל-בְּנֵי
 14 יִשְׂרָאֵל: וְשֵׁם אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַמָּכָה אֲשֶׁר הִכָּה אֶת-הַמִּדְיָנִית
 15 זַמְרִי בֶן-סִלּוּא נְשִׂיא בֵּית-אָב לְשִׁמְעוֹנִי: וְשֵׁם הָאִשָּׁה
 הַמָּכָה הַמִּדְיָנִית כְּזָבִי בַת-צֹר רְאֵשׁ אֲמוֹת בֵּית-אָב בְּמִדְיָן
 הוּא: פ

16 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: צֹרֹר אֶת-הַמִּדְיָנִים וְהַכֹּיֹתֶם
 17 אוֹתָם: כִּי-צֹרְרִים הֵם לָכֶם בְּנִגְלִיהֶם אֲשֶׁר-נָבְלוּ לָכֶם עַל-
 18 דְבַר פְּעוֹר וְעַל-דְבַר כְּזָבִי בַת-נְשִׂיא מִדְיָן אֲחֵתָם הַמָּכָה
 כו בְּיוֹם-הַמַּגִּפָּה עַל-דְבַר פְּעוֹר: וַיְהִי אַחֲרֵי הַמַּגִּפָּה פ
 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה וְאֵל אֶלְעָזָר בֶּן-אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן לֵאמֹר:
 2 שְׂאוּ אֶת-רֹאשׁ כָּל-עֵדֹת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מִבְּנֵי עֶשְׂרִים שָׁנָה
 3 וּמַעְלָה לְבֵית אֲבֹתָם כָּל-יֵצֵא צָבָא בְּיִשְׂרָאֵל: וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה
 וְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֲתָם בְּעֶרְכַּת מוֹאָב עַל-יְרֵכָן יְרֵחוֹ לֵאמֹר:
 4 מִבְּנֵי עֶשְׂרִים שָׁנָה וּמַעְלָה כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה וּבְנֵי
 5 יִשְׂרָאֵל הֵיבְיָאִים מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: * רְאוּבֵן בְּכוֹר יִשְׂרָאֵל בְּנֵי
 6 רְאוּבֵן חֲנוּךְ מִשְׁפַּחַת הַחֲנֹכִי לְפִלּוֹא מִשְׁפַּחַת הַפְּלֹאִי: לְחֻצְרֹן
 7 מִשְׁפַּחַת הַחֻצְרוֹנִי לְכַרְמִי מִשְׁפַּחַת הַכַּרְמִי: אֶלֶּה מִשְׁפַּחַת
 הָרְאוּבֵנִי וַיְהִיו פְּקֻדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וְאַרְבָּעִים אָלֶף וְשִׁבְעַת מֵאוֹת

כה. יא, ו' ועירא שם. יב, ו' קמיעא כו. א, פסקא באמצע פסוק
 ושלשים

- 8 ושלשים: ובני פלוא אליאב: ובני אליאב נמואל ודתן
 ואבירם הוא דתן ואבירם קרואי העדה אשר הצו על-משה
 10 ועל-אהרן בעדת-קרח בהצתם על-יהוה: ותפתח הארץ
 את-פיה ותבלע אתם ואת-קרח במות העדה באכל האש
 11 את חמשים ומאתים איש ויהיו לגם: ובני-קרח לא-
 12 מתו: ס בני שמעון למשפחתם לגמואל
 משפחת הנמואלי לימין משפחת הימיני ליבין משפחת
 13 היכני: לזרח משפחת הזרחי לשאול משפחת השאולי:
 14 אלה משפחת השמעני שנים ועשרים אלף ומאתים: ס
 בני גד למשפחתם לצפון משפחת הצפוני לחגי משפחת
 15 החגי לשוני משפחת השוני: לאזני משפחת האזני לערי
 16 משפחת הערי: לארוד משפחת הארודי לאראלי משפחת
 17 האראלי: אלה משפחת בני-גד לפקדיהם ארבעים אלף
 18 וחמש מאות: ס בני יהודה ער ואונן וימת
 20 ער ואונן בארץ כנען: ויהיו בני-יהודה למשפחתם לשלה
 משפחת השלני לפרץ משפחת הפרצי לזרח משפחת הזרחי:
 21 ויהיו בני-פרץ לחצרן משפחת החצרני לחמול משפחת
 22 החמולי: אלה משפחת יהודה לפקדיהם ששה ושבעים
 23 אלף וחמש מאות: ס בני יששכר למשפחתם
 24 תולע משפחת התולעי לפוה משפחת הפוני: לישוב
 25 משפחת הישבי לשמרן משפחת השמרני: אלה משפחת
 26 יששכר לפקדיהם ארבעה ושלשים אלף ושלש מאות: ס
 בני זבולון למשפחתם לסרד משפחת הסרדי לאלון משפחת
 27 האלני ליחלאל משפחת היחלאלי: אלה משפחת הזבולני
 28 לפקדיהם ששים אלף וחמש מאות: ס בני
 29 יוסף למשפחתם מנשה ואפרים: בני מנשה למכיר משפחת
 המכירי ומכיר הוליד את-גלעד לגלעד משפחת הגלעדי:
 30 אלה בני גלעד איעזר משפחת האיעזרי לחלק משפחת
 31 החלקי: ואשריאל משפחת האשראלי ושכם משפחת

שם. ט. קריא ק

ten drei und vierzig tausend, sieben hundert und dreißig.

8. Und die Söhne Passu's: Eliab.

9. Und die Söhne Eliab's: Nemuel und Dathan und Abiram. Das waren Dathan und Abiram, Berufene der Gemeinde, welche aufreizten gegen Moscheh und gegen Aharon in der Gemeinde Korach's, indem sie aufreizten gegen den Ewigen.

10. Und es that die Erde ihren Mund auf und verschlang sie und Korach, als die Gemeinde (Korach's) hinstarb, indem das Feuer die zwei hundert und fünfzig Mann verzehrte und sie zum Warnungszeichen wurden.

11. Aber die Söhne Korach's starben nicht¹.

12. Die Söhne Schimeon's nach ihren Familien: Von Nemuel die Familie der Nemueliten, von Jamin die Familie der Jaminiten, von Jachin, die Familie der Jachiniten.

13. Von Serach die Familie der Sarchiten, von Scha'ul die Familie der Scha'uliten.

14. Diese waren die Familien der Schimeoniten zwei und zwanzig tausend und zwei hundert.

15. Die Söhne Gad's nach ihren Familien: Von Zephon die Familie der Zephoniten, von Chaggi die Familie der Chaggiten, von Schuni die Familie der Schuniten.

16. Von Osni die Familie der Osniten, von Eri die Familie der Eriten.

17. Von Arod die Familie der Aroditen, von Areli die Familie der Areliten.

18. Dieses die Familien der Söhne Gad's nach ihren Gemusterten vierzig tausend und fünf hundert.

19. Die Söhne Jehudah's: Er

und Onan, und es starben Er und Onan im Lande Kenaan.

20. Und es waren die Söhne Jehudah's nach ihren Familien: Von Schela die Familie der Schelaniten, von Perez die Familie der Parziten, von Serach die Familie der Sarchiten.

21. Und es waren die Söhne Perez': Von Chezron die Familie der Chezroniten, von Chamul die Familie der Chamuliten.

22. Dieses sind die Familien Jehudas nach ihren Gemusterten sechs und siebenzig tausend und fünf hundert.

23. Die Söhne Jisaschar's nach ihren Familien: Zola, die Familie der Zolaiten, von Buwah die Familie der Buniten.

24. Von Jaschub die Familie der Jaschubiten, von Schimron die Familie der Schimroniten.

25. Dieses sind die Familien Jisaschar's nach ihren Gemusterten vier und sechszig tausend und drei hundert.

26. Die Söhne Sebulun's nach ihren Familien: Von Sered die Familie der Sarditen, von Elon die Familie der Eloniten, von Jachleel die Familie der Jachleliten.

27. Dieses sind die Familien der Sebuloniten nach ihren Gemusterten sechszig tausend und fünf hundert.

28. Die Söhne Joseph's nach ihren Familien: Menascheh und Ephrajim.

29. Die Söhne Menascheh's: Von Machir die Familie der Machiriten, und Machir zeugte den Gil'ad, von Gil'ad die Familie der Gil'aditen.

30. Dieses sind die Söhne Gil'ad's: Jeser, die Familie der Jesriten, von Chelel die Familie der Chelkiten.

31. Und Asriel, die Familie der Asrieliten, und Schechem, die Familie der Schichemiten.

¹ Siehe Nafchi.

32. Und Schemida, die Familie der Schmidaiten, und Chepher, die Familie der Chephriten.

33. Und Zelophchad, Sohn Chepher's, hatte keine Söhne, sondern Töchter, und die Namen der Töchter Zelophchad's: Nachla und Noah, Choglah, Milkah und Tirzah.

34. Dieses sind die Familien Menascheh's und ihre Gemusterten zwei und fünfzig tausend und sieben hundert.

35. Dieses sind die Söhne Ephraim's nach ihren Familien: Von Schuthelach die Familie der Schuthalchiten, von Becher die Familie der Bachriten, von Lachan die Familie der Lachniten.

36. Und dieses die Söhne Schuthelach's: Von Gran die Familie der Graniten.

37. Dieses sind die Familien der Söhne Ephraim's nach ihren Gemusterten zwei und dreißig tausend und fünf hundert, dieses die Söhne Joseph's nach ihren Familien.

38. Die Söhne Benjamin's nach ihren Familien: Von Bela die Familie der Baliten, von Aschbel die Familie der Aschbeliten, von Achiram die Familie der Achiramiten.

39. Von Schephupham die Familie der Schuphamiten, von Chupham die Familie der Chuphamiten.

40. Und es waren die Söhne Bela's: Ard und Naaman, die Familie der Arditen, von Naaman die Familie der Naamiten.

41. Dieses sind die Söhne Benjamin's nach ihren Familien, und ihre Gemusterten fünf und vierzig tausend und sechs hundert.

42. Dieses sind die Söhne Dan's nach ihren Familien: von Schucham die Familie der Schuchamiten; dieses sind die Familien Dan's nach ihren Familien.

43. Alle Familien der Schucha-

miten nach ihren Gemusterten vier und sechszig tausend und vier hundert.

44. Die Söhne Ascher's nach ihren Familien: Von Zinnah die Familie des Zinnah, von Zischwi die Familie des Zischwi, von Briah die Familie der Briiten.

45. Von den Söhnen Briah's: Von Cheber die Familie der Chebriten, von Malkiel die Familie der Malkieliten.

46. Und der Name der Tochter Ascher's war Serach.

47. Dieses sind die Familien der Söhne Ascher's nach ihren Gemusterten drei und fünfzig tausend und vier hundert.

48. Die Söhne Naphtali's nach ihren Familien: Von Zachzel die Familie der Zachzeliten, von Guni die Familie der Guniten.

49. Von Jezer die Familie der Jizriten, von Schillem die Familie der Schillemiten.

50. Dieses sind die Familien Naphtali's nach ihren Familien, und ihre Gemusterten fünf und vierzig tausend und vier hundert.

51. Dieses sind die Gemusterten der Söhne Jisraels sechsmal hundert und ein tausend, sieben hundert und dreißig.

52. Und der Ewige redete zu Mosesch also:

53. Diesen soll das Land vertheilt werden zum Erbbesitz nach der Zahl der Namen.

54. Dem Mehrzähligen¹ sollst du mehren seinen Erbbesitz und dem Minderzähligen sollst du mindern seinen Erbbesitz; Jedem nach Verhältniß seiner Gemusterten werde gegeben sein Erbbesitz.

55. Jedoch nach dem Loose werde das Land vertheilt, nach den Namen

¹ Siehe Naschi, Namban והכחב והקבלה.

- 32 הַשְּׂכָמִי: וְשִׁמְדָּע מִשִּׁפְחַת הַשְּׂמִידָעִי וְחֹפֵר מִשִּׁפְחַת הַחֹפְרִי:
 33 וְצִלְפָּחַד בֶּן־חֹפֵר לֹא־הָיוּ לוֹ בָּנִים כִּי אִם־בָּנוֹת וְשֵׁם בָּנוֹת
 34 צִלְפָּחַד מַחֲלָה וְנָעָה חַגְלָה מִלֶּכָּה וְתַרְצָה: אֵלֶּה מִשִּׁפְחַת
 מִנְּשֵׁה וּפְקֻדֵיהֶם שְׁנַיִם וְחַמְשִׁים אָלֶף וְשִׁבְעַת מֵאוֹת: ס
 35 אֵלֶּה בְנֵי־אֶפְרַיִם לְמִשְׁפַּחְתָּם לְשׁוֹתֵלַח מִשִּׁפְחַת הַשְּׁתִּלְחִי
 36 לְבָכָר מִשִּׁפְחַת הַבְּכָרִי לְתַחַן מִשִּׁפְחַת הַתַּחְנִי: וְאֵלֶּה בְנֵי
 37 שׁוֹתֵלַח לְעֶרְן מִשִּׁפְחַת הָעֵרְנִי: אֵלֶּה מִשִּׁפְחַת בְּנֵי־אֶפְרַיִם
 לְפְקֻדֵיהֶם שְׁנַיִם וְשָׁלֹשִׁים אָלֶף וְחַמֶּשׁ מֵאוֹת אֵלֶּה בְנֵי־יוֹסֵף
 38 לְמִשְׁפַּחְתָּם: ס בְּנֵי בְנִימֵן לְמִשְׁפַּחְתָּם לְבָלַע
 מִשִּׁפְחַת הַבְּלָעִי לְאִשְׁבֵּל מִשִּׁפְחַת הָאִשְׁבֵּלִי לְאֲחִירָם מִשִּׁפְחַת
 39 הָאֲחִירָמִי: לְשׁוּפָם מִשִּׁפְחַת הַשׁוּפָמִי לְחֹפֶם מִשִּׁפְחַת
 40 הַחֹפְמִי: נִיהוֹי בְנֵי־כָלֶע אֲרָד וְנַעֲמָן מִשִּׁפְחַת הָאֲרָדִי לְנַעֲמָן
 41 מִשִּׁפְחַת הַנַּעֲמִי: אֵלֶּה בְנֵי־בְנִימֵן לְמִשְׁפַּחְתָּם וּפְקֻדֵיהֶם
 42 חֲמִשָּׁה וָאַרְבָּעִים אָלֶף וְשֵׁשׁ מֵאוֹת: ס אֵלֶּה
 בְּנֵי־דָן לְמִשְׁפַּחְתָּם לְשׁוּחָם מִשִּׁפְחַת הַשׁוּחָמִי אֵלֶּה מִשִּׁפְחַת
 43 דָּן לְמִשְׁפַּחְתָּם: כָּל־מִשְׁפַּחַת הַשׁוּחָמִי לְפְקֻדֵיהֶם אַרְבַּעַת
 44 וְשָׁשִׁים אָלֶף וָאַרְבַּע מֵאוֹת: ס בְּנֵי אֲשֵׁר
 לְמִשְׁפַּחְתָּם לְיִמְנָה מִשִּׁפְחַת הַיִּמְנָה לְיִשׁוּי מִשִּׁפְחַת הַיִּשׁוּי
 45 לְבְרִיעָה מִשִּׁפְחַת הַבְּרִיעִי: לְבְנֵי בְרִיעָה לְחֹבָר מִשִּׁפְחַת
 46 הַחֹבָרִי לְמַלְכִּיאֵל מִשִּׁפְחַת הַמַּלְכִּיאֵלִי: וְשֵׁם בֵּת־אֲשֵׁר
 47 שָׂרָח: אֵלֶּה מִשְׁפַּחַת בְּנֵי־אֲשֵׁר לְפְקֻדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה וְחַמְשִׁים
 48 אָלֶף וָאַרְבַּע מֵאוֹת: ס בְּנֵי נַפְתָּלִי לְמִשְׁפַּחְתָּם
 49 לְיַחֲזָאֵל מִשִּׁפְחַת הַיַּחֲזָאֵלִי לְגֹנִי מִשִּׁפְחַת הַגֹּנִי: לְלִצְר
 50 מִשִּׁפְחַת הַיִּצְרִי לְשֵׁלֶם מִשִּׁפְחַת הַשְּׁלֵמִי: אֵלֶּה מִשִּׁפְחַת
 נַפְתָּלִי לְמִשְׁפַּחְתָּם וּפְקֻדֵיהֶם חֲמִשָּׁה וָאַרְבָּעִים אָלֶף וָאַרְבַּע
 51 מֵאוֹת: אֵלֶּה פְּקוּדֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל שֵׁשׁ־מֵאוֹת אָלֶף וָאַלֶּף
 שִׁבְעַת מֵאוֹת וְשָׁלֹשִׁים: פ שְׁלִישִׁי
 52 וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: לְאֵלֶּה תַחֲלֹק הָאָרֶץ בְּנַחֲלָה
 53 בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת: לְרֹב תְּרַבֶּה נַחֲלָתוֹ וְלַמְעַט תִּמְעַט נַחֲלָתוֹ
 54 אִישׁ לְפִי פְקֻדוֹ יִתֵּן נַחֲלָתוֹ: אֲדֹבְגוּרָל יַחֲלֹק אֶת־הָאָרֶץ
 55 לְשִׁמּוֹת

56 לְשֵׁמוֹת מִטּוֹת אֲבֹתָם יִנָּחְלוּ: עַל־פִּי הַגּוֹרֵל תִּחְלַק נַחֲלָתוֹ
 57 בֵּין רֹב לְמַעַט: ׀ וְאֵלֶּה פְּקוּדֵי הַלְוִי לְמִשְׁפַּחְתָּם
 לְגֵרְשׁוֹן מִשְׁפַּחַת הַגֵּרְשֹׁנִי לְקַרְתִּי מִשְׁפַּחַת הַקְּהָתִי לְמִרְרֵי
 58 מִשְׁפַּחַת הַמְרָרִי: אֵלֶּה ׀ מִשְׁפַּחַת לְוִי מִשְׁפַּחַת הַלֵּבְנִי
 מִשְׁפַּחַת הַחִבְרֹנִי מִשְׁפַּחַת הַמַּחֲלִי מִשְׁפַּחַת הַמּוֹשֵׁי מִשְׁפַּחַת
 59 הַקְּרָחִי וְקַרְתִּי הוֹלֵד אֶת־עַמְרָם: וְשֵׁם ׀ אִשְׁתֵּי עַמְרָם יוֹכְבָד
 בֵּת־לְוִי אֲשֶׁר יֵלְדָה אֹתָהּ לְלְוִי בְּמִצְרַיִם וְתֵלֵד לְעַמְרָם אֶת־
 60 אֶהֱרֹן וְאֶת־מֹשֶׁה וְאֶת מְרִים אֶחָתָם: וַיֵּלֶד לְאֶהֱרֹן אֶת־נָדָב
 61 וְאֶת־אֲבִיהוּא אֶת־אֶלְעָזָר וְאֶת־אִיתָמָר: וַיָּמָת נָדָב וְאֲבִיהוּא
 62 בְּהַקְרִיבֵם אִשְׁ־זָרָה לִפְנֵי יְהוָה: וַיְהִיו פְּקֻדֵיהֶם שְׁלֹשָׁה
 וְעֶשְׂרִים אָלֶף כָּל־זָכָר מִבֶּן־חֹדֶשׁ וּמַעְלָה כִּי ׀ לֹא הִתְפַּקְּדוּ
 בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כִּי לֹא־נָתַן לָהֶם נַחֲלָה בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
 63 אֵלֶּה פְּקוּדֵי מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֲשֶׁר פָּקְדוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 64 בְּעֶרְבַת מוֹאָב עַל יַרְדֵּן יְרֵחוֹ: וּבְאֵלֶּה לֹא־הָיָה אִישׁ מִפְּקוּדֵי
 מֹשֶׁה וְאֶהֱרֹן הַכֹּהֵן אֲשֶׁר פָּקְדוּ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבַר סִינַי:
 65 כִּי־אָמַר יְהוָה לָהֶם מוֹת יָמָתוֹ בְּמִדְבַר וְלֹא־נֹתַר מֵהֶם אִישׁ
 כִּי אִם־כָּלֵב בֶּן־יִפְנֶה וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן־נּוּן: ׀

וְהַקְרָבָנָה בְּנוֹת צִלְפַּחֵד בֶּן־חֹפֵר בֶּן־גִּלְעָד בֶּן־מְכִיר בֶּן־מְנַשֶּׁה 1 כו
 לְמִשְׁפַּחַת מְנַשֶּׁה בֶּן־יֹסֵף וְאֵלֶּה שְׁמוֹת בְּנֹתָיו מִחֲלָה נֶעֱה
 וְחִגְלָה וּמִלְכָּה וְתַרְצֵה: וְהַעֲמֻדָּנָה לִפְנֵי מֹשֶׁה וּלִפְנֵי אֶלְעָזָר 2
 הַכֹּהֵן וּלִפְנֵי הַנְּשִׂאִים וְכָל־הָעֵדָה פָּתַח אֶהֱל־מוֹעֵד לֵאמֹר:
 3 אֲבִינוֹ מֵת בְּמִדְבַר וְהוּא לֹא־הָיָה בְּתוֹךְ הָעֵדָה הַזֹּעֲדִים עַל־
 4 יְהוָה בְּעֵדַת־קָרַח כִּי־בִחָטְאוֹ מֵת וּבָנָיִם לֹא־הָיוּ לוֹ: לָמָּה
 יִגְרַע שֵׁם־אֲבִינוֹ מִתּוֹךְ מִשְׁפַּחְתּוֹ כִּי אֵין לוֹ בֶּן תְּנֶה־לָּנוּ
 5 אַחֲזָה בְּתוֹךְ אֲחֵי אֲבִינוֹ: וַיִּקְרַב מֹשֶׁה אֶת־מִשְׁפָּטָן לִפְנֵי
 יְהוָה: פ רביעי

6 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: כִּן בְּנוֹת צִלְפַּחֵד דְּכָרְתִּי נָתַן 7
 תִּתֵּן לָהֶם אַחֲזֹת נַחֲלָה בְּתוֹךְ אֲחֵי אֲבִיהֶם וְהִעֲבַרְתָּ אֶת־
 8 נַחֲלַת אֲבִיהֶן לָהֶן: וְאֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לֵאמֹר אִישׁ

כו. ה. נו"ן רכתי

der Stämme ihrer Väter sollen sie Erbbesitz erhalten.

56. Nach Ausfall des Looses werde (Jedem) sein Erbbesitz zugetheilt, sowohl dem Mehrzähligen als dem Minderzähligen.

57. Und dieses die Gemusterten der Leviten nach ihren Familien: Von Gerschon die Familie der Gerschuniten, von Kehath die Familie der Kehathiten, von Merari die Familie der Merariten.

58. Diese die Familien Lewi's: die Familie der Libniten, die Familie der Chebroniten, die Familie der Nachliten, die Familie der Muschiten, die Familie der Korchiten, und Kehath zeugte den Amram.

59. Und der Name des Weibes Amram's: Jochebed, Tochter Lewi's, welche sie dem Lewi in Mizrajim geboren; und sie gebar dem Amram: Aharon und Moscheh und Mirjam, deren Schwester.

60. Und es wurde geboren dem Aharon: Nadab und Abihu, Elasar und Ithamar.

61. Und es starb Nadab und Abihu, als sie fremdes Feuer darbrachten vor dem Ewigen.

62. Und es waren ihre Gemusterten drei und zwanzig tausend, alles Männliche von Alter eines Monats und darüber; denn sie wurden nicht gemustert unter den Söhnen Jisraëls, weil ihnen kein Erbbesitz gegeben wurde unter den Söhnen Jisraëls.

63. Diese die Gemusterten durch Moscheh und Elasar, den Priester, welche die Söhne Jisraëls musterten in den Ebenen Moabs am Jarden bei Jerecho.

64. Und unter diesen war Nie-

mand von den Gemusterten Moscheh's und Aharon's, des Priesters, welche die Söhne Jisraëls musterten in der Wüste Sinai.

65. Denn es hatte über sie ausgesprochen der Ewige, sie sollen hinsterben in der Wüste; und es blieb nicht übrig von ihnen ein Mann außer Kaleb, Sohn Jephuneh's, und Jehoschuah, Sohn Nun's.

Das 27. Kapitel.

1. Und es traten vor die Töchter Zelophchad's, Sohnes Chefer's, Sohnes Gil'ad's, Sohnes Machir's, Sohnes Menasche's von den Familien Menascheh's, Sohnes Joseph's, und dies sind die Namen seiner Töchter: Machlah, Noah und Choglah und Milkah und Tirzah.

2. Und sie standen vor Moscheh und vor Elasar, dem Priester, und vor den Fürsten und der ganzen Gemeinde am Eingange des Stiftszeltes, sprechend:

3. Unser Vater ist gestorben in der Wüste, und er war nicht in der Gemeinde, die sich zusammenrotteten gegen den Ewigen in der Rotte Korach's, sondern in seiner eigenen Sünde starb er, und Söhne hatte er nicht.

4. Warum soll ausgeschieden werden der Name unseres Vaters aus seiner Familie, weil er keinen Sohn hatte? Gib uns doch einen Besitz unter den Brüdern unseres Vaters.

5. Und es brachte Moscheh ihren Rechtsanspruch vor den Ewigen.

6. Und es sprach der Ewige zu Moscheh also:

7. Recht sprechen die Töchter Zelophchad's, geben, geben sollst du ihnen Erbbesitz unter den Brüdern ihres Vaters, und übergeben lassen ihr väterliches Erbtheil auf sie.

8. Und zu den Kindern Jisraële sollst du sprechen also: Wenn Jemand

1 Lewi's Frau. Die Bemerkung des הכהן הדבור über אהרן als n. p. und Subject dieses Relativsatzes verdient Beachtung. Nach ihr wäre die Annahme einer Ellipse, welche nicht leicht zu erklären ist, nicht erforderlich.

sterben wird und hat keinen Sohn, so sollt ihr sein Erbtheil auf seine Tochter übergehen lassen.

9. Und wenn er keine Tochter hat, so sollt ihr geben sein Erbtheil seinen Brüdern.

10. Und wenn er keine Brüder hat, so sollt ihr geben sein Erbtheil den Brüdern seines Vaters.

11. Und wenn sein Vater keine Brüder hat, so sollt ihr geben sein Erbtheil seinem Verwandten, der ihm nahe ist aus seiner Familie, daß er es erbe¹, und das sei den Kindern Jisraëls zur Rechtsatzung, wie der Ewige dem Moscheh geboten.

12. Und es sprach der Ewige zu Moscheh: Steig auf diesen Berg Abarim und sieh das Land, welches ich gebe den Söhnen Jisraëls.

13. Und du sollst es sehen, und aufgenommen werden zu deinen Genossen, auch du, wie aufgenommen wurde Aharon, dein Bruder.

14. Weil ihr meinem Befehle widerstrebtet in der Wüste Zin beim Haderu der Gemeinde, mich zu heiligen durch das Wasser vor ihren Augen; dies sind die Haderwasser von Kadesch in der Wüste Zin.

15. Und Moscheh redete zum Ewigen also:

16. Es bestelle der Ewige, Gott der Geister alles Fleisches, einen Mann über die Gemeinde.

17. Der ausziehe vor ihnen, und der einziehe vor ihnen, und der sie ausführe, und der sie einführe, daß nicht sei die Gemeinde des Ewigen wie Schafe, die keinen Hirten haben.

18. Und der Ewige sprach zu Moscheh: Nimm dir Jehoschua, Sohn Nun's, einen Mann, in welchem Geist ist, und stütze deine Hand auf ihn.

19. Und stelle ihn vor Elasar, den Priester, und vor die ganze Gemeinde, und bestelle² ihn vor ihren Augen.

20. Und lege von deiner Hoheit auf ihn, damit ihm gehorche die ganze Gemeinde der Kinder Jisraëls.

21. Und vor Elasar, den Priester, trete er, daß er für ihn¹ frage nach dem Rechtsausprüche der Urim vor dem Ewigen, auf dessen Ausspruch sollen sie ausziehen und auf dessen Ausspruch einziehen; er und alle Söhne Jisraëls mit ihm und die ganze Gemeinde².

22. Und es that Moscheh wie der Ewige ihm geboten, und er nahm³ den Jehoschua und ließ ihn hintreten vor Elasar, den Priester, und vor die ganze Gemeinde.

23. Und er stützte seine Hände auf ihn und bestellte ihn, wie geredet der Ewige durch Moscheh.

Das 28. Kapitel.

1. Und der Ewige redete zu Moscheh also:

2. Gebiete den Söhnen Jisraëls und sage ihnen: Mein Opfer, Meine Speise für Meine Altarfeuer, den Duft zu Meinem Wohlgefallen sollt ihr bewahren, Mir darzubringen zu seiner bestimmten Zeit.

3. Und du sollst ihnen sagen: Dies ist das Feueropfer, welches ihr darbringen sollt für den Ewigen: Einjährige, fehlerfreie Lämmer, zwei für den Tag, als beständiges Ganzopfer.

4. Das eine Lamm sollst du bereiten am Morgen und das zweite Lamm sollst du bereiten zwischen den beiden Abenden.

5. Und ein Zehntel Ephah seines Mehl zum Speiseopfer, eingerührt mit gestoßenem Del, ein Viertel Hin.

6. Ein beständiges Ganzopfer, das (so) bereitet wurde am Berge Sinai⁴, zum Duft des Wohlgefallens, ein Feueropfer dem Ewigen.

1 Siehe נחמיה י"ג כ"ב.

2 Siehe Dntelos und Raschi.

1 vergleiche Sam. 1, 22, 10.

2 Siehe Raschi.

3 Siehe Raschi.

4 Siehe Raschi.

9 כִּי־יָמוּת וּבֶן אֵין לוֹ וְהֵעֲבַרְתֶּם אֶת־נַחֲלָתוֹ לְבֵתוֹ: וְאִם־אֵין
 10 לוֹ בֵּת וּנְתַתֶּם אֶת־נַחֲלָתוֹ לְאָחָיו: וְאִם־אֵין לוֹ אָחִים וּנְתַתֶּם
 11 אֶת־נַחֲלָתוֹ לְאִתֵּי אָבִיו: וְאִם־אֵין אָחִים לְאָבִיו וּנְתַתֶּם אֶת־
 נַחֲלָתוֹ לְשֹׂארוֹ הַקָּרֵב אֵלָיו מִמִּשְׁפַּחְתּוֹ וַיִּרֶשׁ אֹתָהּ וְהָיְתָה
 לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לְחֶקֶת מִשְׁפַּט בְּאִשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: פ
 12 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה עֲלֶה אֶל־הַר הָעֵבְרִים הַזֶּה וּרְאֵה אֶת־
 13 הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: וּרְאִיתָה אֹתָהּ וּנְאֻסַּפְתָּ אֶל־
 14 עַמִּי גַם־אֹתָהּ בְּאִשֶׁר נְאֻסַּף אֶהְרֹן אָחִיד: בְּאִשֶׁר מְרִיתֶם
 פִּי בַמִּדְבָר־צֶן בְּמְרִיבַת הָעֵדָה לְהַקְדִּישְׁנִי בַמַּיִם לְעֵינֵיהֶם הֵם
 15 מִי־מְרִיבַת קֹדֶשׁ מִדְבַר־צֶן: ס וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה
 16 אֶל־יְהוָה לֵאמֹר: יִפְקֹד יְהוָה אֱלֹהֵי הַרוּחַת לְכָל־בֶּשֶׂר אִישׁ
 17 עַל־הָעֵדָה: אֲשֶׁר־יֵצֵא לְפָנֵיהֶם וְאֲשֶׁר יָבֹא לְפָנֵיהֶם וְאֲשֶׁר
 יוֹצִיאֵם וְאֲשֶׁר יָבִיאֵם וְלֹא תִהְיֶה עֵדוּת יְהוָה בְּצִאֵן אֲשֶׁר אֵין־
 18 לָהֶם רַעַה: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה קַח־לְךָ אֶת־יְהוֹשֻׁעַ בֶּן־
 19 נֹון אִישׁ אֲשֶׁר־רוּחַ בּוֹ וְסִמַּכְתָּ אֶת־יָדְךָ עָלָיו: וְהֶעַמְדַת אֹתוֹ
 לְפָנַי אֶלְעֶזֶר הַכֹּהֵן וּלְפָנַי כָּל־הָעֵדָה וְצִוִּיתָה אֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם:
 20 וּנְתַתָּה מִהוֹדָךְ עָלָיו לְמַעַן יִשְׁמְעוּ כָּל־עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:
 21 וּלְפָנַי אֶלְעֶזֶר הַכֹּהֵן יַעֲמֵד וְשָׂאֵל לוֹ בְּמִשְׁפַּט הָאוּרִים לְפָנַי
 יְהוָה עַל־פִּיו יֵצֵאוּ וְעַל־פִּיו יָבֹאוּ הוּא וְכָל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֹתוֹ
 22 וְכָל־הָעֵדָה: וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה בְּאִשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ וַיִּקַּח אֶת־
 יְהוֹשֻׁעַ וַיַּעֲמֵדְהוּ לְפָנַי אֶלְעֶזֶר הַכֹּהֵן וּלְפָנַי כָּל־הָעֵדָה:
 23 וַיִּסַּמְךָ אֶת־יָדְךָ עָלָיו וַיֵּצֵאוּ בְּאִשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה בְּיַד־
 מֹשֶׁה: פ חמישי

כה וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: צֹו אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
 1 אֲלֵהֶם אֶת־קְרָבְנֵי לַחֲמֵי לַאֲשֵׁי רִיחַ נִיחָחֵי תִשְׁמְרוּ לְהַקְרִיב
 2 לִי בְמוֹעֵדוֹ: וְאָמַרְתָּ לָהֶם זֶה הָאֵשֶׁה אֲשֶׁר תִּקְרִיבוּ לַיהוָה
 3 כְּבָשִׂים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם שְׁנַיִם לְיוֹם עֲלֶה תְּמִיד: אֶת־
 4 הַכֶּבֶשׂ אֶחָד תַּעֲשֶׂה כְּבָקָר וְאֵת הַכֶּבֶשׂ הַשֵּׁנִי תַעֲשֶׂה בֶּן
 5 הָעֲרָבִים: וְעִשְׂרִית הָאֵיפָה סֹלֶת לְמִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן
 6 כֶּתִיב רְבִיעֵת הַקֵּיץ: עֲלֵת תְּמִיד הַעֲשֶׂה בְּהַר סִינַי לְרִיחַ
 נִיחָח

- 7 נִיחַח אִשָּׁה לַיהוָה: וְנִסְכּוֹ רְבִיעֵת הַהֵיחַ לִכְבֹּשׁ הָאֶחָד
- 8 בַּקֹּדֶשׁ הַסֶּף גִּסְף שֹׁכֵר לַיהוָה: וְאֵת הַכֹּבֶשׂ הַשְּׁנִי תַעֲשֶׂה
- בֵּין הָעֲרֻבִים כַּמִּנְחַת הַבֶּקָר וְכַנְסֻכּוֹ תַעֲשֶׂה אִשָּׁה רֵיחַ נִיחַח
לַיהוָה: פ
- 9 וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׁנַיִם כֹּבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה תְּמִימִם וְשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים
- 10 סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן וְנִסְכּוֹ: עֲלֵת שַׁבָּת בְּשַׁבְּתוֹ עַל־
עֲלֵת הַתְּמִיד וְנִסְכָּה: פ
- 11 וּבְרֵאשֵׁי חֲדָשֵׁיכֶם תִּקְרִיבוּ עֹלָה לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם
- 12 וְאֵיל אֶחָד כֹּבְשִׁים בְּנֵי־שָׁנָה שֹׁבְעָה תְּמִימִם: וְשֹׁלֶשֶׁה
- עֶשְׂרֹנִים סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לֶפָר הָאֶחָד וְשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים
- 13 סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לְאֵיל הָאֶחָד: וְעֶשְׂרֹן עֶשְׂרֹן
- סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן לִכְבֹּשׁ הָאֶחָד עֹלָה רֵיחַ נִיחַח
- 14 אִשָּׁה לַיהוָה: וְנִסְכֵיהֶם חֲצִי הַהֵיחַ יִהְיֶה לֶפָר וְשְׁלִישֵׁת הַהֵיחַ
- לְאֵיל וּרְבִיעֵת הַהֵיחַ לִכְבֹּשׁ יֵין זֹאת עֲלֵת חֲדָשׁ בַּחֲדָשׁ לְחֲדָשֵׁי
- 15 הַשָּׁנָה: וְשֹׁעִיר עֲזִים אֶחָד לְחַטָּאת לַיהוָה עַל־עֲלֵת הַתְּמִיד
- 16 יַעֲשֶׂה וְנִסְכּוֹ: ש ש ש וּבַחֲדָשׁ הָרֵאשֹׁן
- 17 בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר יוֹם לְחֲדָשׁ פֶּסַח לַיהוָה: וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר
- 18 יוֹם לְחֲדָשׁ הַזֶּה חֹג שִׁבְעַת יָמִים מִצּוֹת יֶאֱכַל: בַּיּוֹם הָרֵאשֹׁן
- 19 מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלֹאכֶת עֲבָדָה לֹא תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם
- אִשָּׁה עֹלָה לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי־בָקָר שְׁנַיִם וְאֵיל אֶחָד וְשִׁבְעָה
- 20 כֹּבְשִׁים בְּנֵי שָׁנָה תְּמִימִם יִהְיוּ לָכֶם: וּמִנְחָתָם סֹלֶת בְּלוּלָה
- בְּשֶׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים לֶפָר וְשְׁנֵי עֶשְׂרֹנִים לְאֵיל תַעֲשׂוּ:
- 21 עֶשְׂרֹן עֶשְׂרֹן תַעֲשֶׂה לִכְבֹּשׁ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכֹּבְשִׁים:
- 22 וְשֹׁעִיר חַטָּאת אֶחָד לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: מִלֶּבֶד עֲלֵת הַבֶּקָר אֲשֶׁר
- 23 לְעֲלֵת הַתְּמִיד תַעֲשׂוּ אֶת־אֱלֹהֵיכֶם: כֹּאֲלֵה תַעֲשׂוּ לַיּוֹם שִׁבְעַת
- 24 יָמִים לָחֵם אִשָּׁה רֵיחַ־נִיחַח לַיהוָה עַל־עוֹלֵת הַתְּמִיד יַעֲשֶׂה
- 25 וְנִסְכּוֹ: וּבְיוֹם הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלֹאכֶת
- 26 עֲבָדָה לֹא תַעֲשׂוּ: ש וּבְיוֹם הַכַּבּוּרִים בְּהִקְרִיבְכֶם
- מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיהוָה בְּשִׁבְעַת־יָמֵיכֶם מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם

7. Und dessen Gufopfer ein Viertel Hin für das eine Lamm; im Heiligthume gieße das Gufopfer alten Weines aus, dem Ewigen.

8. Und das zweite Lamm bereite zwischen beiden Abenden, wie das Speiseopfer des Morgens und dessen Gufopfer sollst du es bereiten wie Feueropfer, ein Duft des Wohlgefallens dem Ewigen.

9. Und am Sabbathtage zwei einjährige Lämmer, fehlerlos, und zwei Zehntel feines Mehl als Speiseopfer eingerührt mit Del und dessen Gufopfer.

10. Das Ganzopfer eines jeglichen Sabbaths, außer dem beständigen Ganzopfer und dessen Gufopfer.

11. Und an euren Neumonden sollt ihr darbringen ein Ganzopfer dem Ewigen, junge Farren, zwei, und Einen Widder, einjährige Schafe sieben, fehlerlos.

12. Und drei Zehntel feines Mehl als Speiseopfer, eingerührt mit Del zu Einem Farnen und zwei Zehntel feines Mehl als Speiseopfer eingerührt in Del zu Einem Widder.

13. Und immer ein Zehntel feines Mehl als Speiseopfer, eingerührt mit Del zu Einem Lamme, ein Ganzopfer zum wohlgefälligen Duft, ein Feueropfer dem Ewigen.

14. Und deren Gufopfer ein halbes Hin sei zu jedem Farnen und ein Drittel Hin zu jedem Widder und ein Viertel Hin zu jedem Lamme, an Wein, dies das Ganzopfer für jeden Neumond von den Monaten des Jahres.

15. Und ein Ziegenbock zum Sündopfer, dem Ewigen, außer dem beständigen Ganzopfer werde es bereitet und dessen Gufopfer.

16. Und im ersten Monat am vierzehnten Tage des Monats ist Pehach dem Ewigen.

17. Und am fünfzehnten Tage

dieses Monats ist ein Fest, sieben Tage soll Ungefäuertes gegessen werden.

18. Am ersten Tage heilige Verkündigung, jede Dienstarbeit¹ sollt ihr nicht thun.

19. Und ihr sollt dem Ewigen darbringen ein Feueropfer, ein Ganzopfer, zwei junge Farren und einen Widder und sieben einjährige Lämmer, fehlerlos müssen sie euch sein.

20. Und ihr Speiseopfer, feines Mehl eingerührt in Del, drei Zehntel zu jedem Farnen und zwei Zehntel zu jedem Widder sollt ihr bereiten.

21. Immer ein Zehntel sollst du bereiten zu Einem Lamme, zu den sieben Lämmern.

22. Und Einen Bock als Sündopfer, auf euch zu sühnen.

23. Außer dem Ganzopfer des Morgens, welches zum beständigen Ganzopfer, sollt ihr diese bereiten.

24. Wie diese, so sollt ihr für jeden Tag, sieben Tage (lang) bereiten eine Speise, ein Feueropfer, als wohlgefälligen Duft vor dem Ewigen nebst dem beständigen Ganzopfer werde es bereitet und sein Gufopfer.

25. Und am siebenten Tage soll euch eine heilige Verkündigung sein, keine Dienstarbeit sollt ihr thun.

26. Und am Tage der Erstlinge, indem ihr darbringet ein neues Speiseopfer vor dem Ewigen, an eurem Wochenfeste soll euch eine

1 מלאכה איכל נפש כול מלאכה 1
ein, מלאכה איכל נפש כול מלאכה עבודה, Da-
her bei שלש ימים ו"ה und ר"ה findet sich
מלאכה עבודה, bei שבה ו"כ und מלאכה
מלאכה כל מלאכה welches letzteres das unbedingte
Arbeitsverbot ausdrückt. Nur im 3 B. M.
12, 16 findet sich bei פסח auch מלאכה, gleich
dagegen die Ausnahme אשר יאכל daneben. Vgl. מלאכה
מלאכה in אמר מלאכה. Siehe auch לבנין קפו.

heilige Vertündigung sein, keine Dienstarbeit soll ihr thun.

27. Und ihr sollt ein Anopfer darbringen zum wohlgefälligen Duft vor dem Ewigen, zwei junge Garen, einen Widder, sieben einjährige Lam-

mer.

28. Und ihr Speiseopfer, feines Mehl eingerührt mit Del, drei Geh-

tel zu einem Garen, zwei Gehntel zu einem Widder.

29. Immer ein Gehntel zu einem Garen, zu den sieben Kammern.

30. Einen Ziegenbock, auf euch zu führen.

31. Außer dem beständigen Anopfer und seinem Speiseopfer sollt ihr (dieselben) bereiten; fehlerlos müssen sie euch sein, und ihre Guss-

opfer.

Das 29. Kapitel.

1. Und im lebenten Monate am ersten des Monats sollt auch eine

heilige Vertündigung sein, keine Dienstarbeit sollt ihr thun. Ein Tag

des Spornfalles soll er euch sein.

2. Und ihr sollt bereiten ein Anopfer zum wohlgefälligen Geruch vor dem Ewigen, einen jungen Garen, einen Widder, einjährige Kammern,

leben, fehlerlos.

3. Und deren Speiseopfer, feines Mehl eingerührt mit Del, drei Geh-

tel zu dem Garen, zwei Gehntel zu dem Widder.

4. Ein Gehntel zu einem Garm, zu den sieben Kammern.

5. Und einen Ziegenbock als Sündopfer, auf euch zu führen.

6. Außer dem Anopfer des Monats und dessen Speiseopfer, und dem beständigen Anopfer und dessen

Speiseopfer, und deren Gussopfer nach ihrer Vorschrift, zum wohlgefälligen Duft, ein Geroopfer vor dem Ewigen.

7. Und am sehten dieses lebenten Monats sollt auch eine heilige Vertündigung sein, und ihr sollt eure

Seelen fassen, feinerlei Arbeit sollt ihr thun.

8. Und ihr sollt ein Anopfer darbringen dem Ewigen, einen wohlgefälligen Duft, einen jungen Garen, einen Widder, einjährige Kammern,

leben, fehlerlos müssen sie euch sein.

9. Und ihr Speiseopfer: feines Mehl, eingerührt mit Del, drei Geh-

tel zu dem Garen, zwei Gehntel zu dem einen Widder.

10. Immer ein Gehntel zu einem Garm, zu den sieben Kammern.

11. Einen Ziegenbock als Sündopfer außer dem Sündopfer der Versöhnung und dem beständigen Anopfer und dessen Speiseopfer und deren Gussopfer.

12. Und am fünfzehnten Tage des lebenten Monats sollt auch heilige Vertündigung sein, feinerlei Dienst-

arbeit dürft ihr thun, und ihr sollt ein Fest dem Ewigen feiern. Leben

ein Garm, drei Gehntel, zwei Widder, einjährige Kammern vierzehn, fehlerlos müssen sie sein.

14. Und ihr Speiseopfer: feines Mehl, eingerührt mit Del, drei Geh-

tel zu einem Garen, zu den dreizehn Garen, zwei Gehntel zu einem Wid-

der, zu den zwei Widder.

15. Und immer ein Gehntel zu einem Garm, zu den vierzehn Kammern.

- 16 וְשַׁעֲרֵי-עֵינַי אֶחָד חֲטָאת מִלְּבַד עֲלֵת הַתָּמִיד מִנְחָתָהּ
 17 וְנִסְכָּהּ: ׀ וּבַיּוֹם הַשְּׁנִי פָרִים בְּנֵי-בָקָר שְׁנַיִם
 עֶשֶׂר אֵילִם שְׁנַיִם כִּבְשִׂים בְּנֵי-שָׁנָה אַרְבַּעַה עֶשֶׂר הַמִּימָם:
 18 וּמִנְחָתָם וְנִסְפִיהֶם לְפָרִים לְאֵילִם וּלְכִבְשִׂים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט:
 19 וְשַׁעֲרֵי-עֵינַי אֶחָד חֲטָאת מִלְּבַד עֲלֵת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ
 20 וְנִסְפִיהֶם: ׀ וּבַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי פָרִים עֶשְׂתֵּי-עֶשֶׂר
 אֵילִם שְׁנַיִם כִּבְשִׂים בְּנֵי-שָׁנָה אַרְבַּעַה עֶשֶׂר הַמִּימָם:
 21 וּמִנְחָתָם וְנִסְפִיהֶם לְפָרִים לְאֵילִם וּלְכִבְשִׂים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט:
 22 וְשַׁעֲרֵי חֲטָאת אֶחָד מִלְּבַד עֲלֵת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ: ׀
 23 וּבַיּוֹם הַרְבִּיעִי פָרִים עֶשְׂרֵה אֵילִם שְׁנַיִם כִּבְשִׂים בְּנֵי-שָׁנָה
 24 אַרְבַּעַה עֶשֶׂר הַמִּימָם: מִנְחָתָם וְנִסְפִיהֶם לְפָרִים לְאֵילִם
 25 וּלְכִבְשִׂים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט: וְשַׁעֲרֵי-עֵינַי אֶחָד חֲטָאת
 26 מִלְּבַד עֲלֵת הַתָּמִיד מִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ: ׀ וּבַיּוֹם
 הַחֲמִישִׁי פָרִים הַשְּׁעָה אֵילִם שְׁנַיִם כִּבְשִׂים בְּנֵי-שָׁנָה אַרְבַּעַה
 27 עֶשֶׂר הַמִּימָם: וּמִנְחָתָם וְנִסְפִיהֶם לְפָרִים לְאֵילִם וּלְכִבְשִׂים
 28 בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט: וְשַׁעֲרֵי חֲטָאת אֶחָד מִלְּבַד עֲלֵת הַתָּמִיד
 29 וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ: ׀ וּבַיּוֹם הַשִּׁשִּׁי פָרִים שְׁמֹנֶה
 30 אֵילִם שְׁנַיִם כִּבְשִׂים בְּנֵי-שָׁנָה אַרְבַּעַה עֶשֶׂר הַמִּימָם: וּמִנְחָתָם
 31 וְנִסְפִיהֶם לְפָרִים לְאֵילִם וּלְכִבְשִׂים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט: וְשַׁעֲרֵי
 חֲטָאת אֶחָד מִלְּבַד עֲלֵת הַתָּמִיד מִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ: ׀
 32 וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי פָרִים שִׁבְעָה אֵילִם שְׁנַיִם כִּבְשִׂים בְּנֵי-שָׁנָה
 33 אַרְבַּעַה עֶשֶׂר הַמִּימָם: וּמִנְחָתָם וְנִסְפִיהֶם לְפָרִים לְאֵילִם
 34 וּלְכִבְשִׂים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּטָם: וְשַׁעֲרֵי חֲטָאת אֶחָד מִלְּבַד
 35 עֲלֵת הַתָּמִיד מִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ: ׀ מִפְּטוֹר בַּיּוֹם
 הַשְּׁמִינִי עֲצֵרֶת תְּהִיָּה לָכֶם כֹּל-מִלְּאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ:
 36 וְהִקְרַבְתֶּם עֲלֶיהָ אִשָּׁה רִיחַ נִיחַח לַיהוָה פֶּר אֶחָד אֵיל אֶחָד
 37 כִּבְשִׂים בְּנֵי-שָׁנָה שִׁבְעָה הַמִּימָם: מִנְחָתָם וְנִסְפִיהֶם לְפָר
 38 לְאֵיל וּלְכִבְשִׂים בְּמִסְפָּרָם כַּמִּשְׁפָּט: וְשַׁעֲרֵי חֲטָאת אֶחָד
 39 מִלְּבַד עֲלֵת הַתָּמִיד וּמִנְחָתָהּ וְנִסְכָּהּ: אֱלֹהֵי תַעֲשׂוּ לַיהוָה

כט. לג. חסר י"ז

16. Und einen Ziegenbock als Sündopfer, außer dem beständigen Ganzopfer, dessen Speiseopfer und dessen Gufopfer.

17. Und am zweiten Tage zwölf junge Farren, zwei Widder, vierzehn einjährige Lämmer, fehlerlos.

18. Und deren Speiseopfer und deren Gufopfer zu den Farren, zu den Widdern und zu den Lämmern in ihrer Zahl nach der Vorschrift.

19. Und einen Ziegenbock als Sündopfer außer dem beständigen Ganzopfer und dessen Speiseopfer und deren Gufopfer.

20. Und am dritten Tage elf Farren, zwei Widder, vierzehn einjährige Lämmer, fehlerlos.

21. Und deren Speiseopfer und deren Gufopfer zu den Farren, zu den Widdern und zu den Lämmern in ihrer Zahl nach der Vorschrift.

22. Und einen Bock als Sündopfer außer dem beständigen Ganzopfer und dessen Speiseopfer und dessen Gufopfer.

23. Und am vierten Tage zehn Farren, zwei Widder, vierzehn einjährige Lämmer, fehlerlos.

24. Deren Speiseopfer und deren Gufopfer zu den Farren, zu den Widdern und zu den Lämmern in ihrer Zahl nach Vorschrift.

25. Und Einen Ziegenbock als Sündopfer außer dem beständigen Ganzopfer, dessen Speiseopfer und dessen Gufopfer.

26. Und am fünften Tage neun Farren, zwei Widder, vierzehn einjährige Lämmer, fehlerlos.

27. Und deren Speiseopfer und deren Gufopfer zu den Farren, zu den Widdern und zu den Lämmern in ihrer Zahl nach der Vorschrift.

28. Und Einen Bock als Sündopfer außer dem beständigen Ganzopfer und dessen Speiseopfer und dessen Gufopfer.

29. Und am sechsten Tage acht Farren, zwei Widder, vierzehn einjährige Lämmer, fehlerlos.

30. Und deren Speiseopfer und deren Gufopfer zu den Farren, zu den Widdern und zu den Lämmern in ihrer Zahl nach der Vorschrift.

31. Und Einen Bock als Sündopfer außer dem beständigen Ganzopfer, dessen Speiseopfer und dessen Gufopfer.

32. Und am siebenten Tage sieben Farren, zwei Widder, vierzehn einjährige Lämmer, fehlerlos.

33. Und deren Speiseopfer und deren Gufopfer zu den Farren, zu den Widdern und zu den Lämmern in ihrer Zahl nach ihrer Vorschrift.

34. Und einen Bock als Sündopfer außer dem beständigen Ganzopfer, dessen Speiseopfer und dessen Gufopfer.

35. Am achten Tage soll euch eine¹ Schlussfeier sein, keinerlei Dienstarbeit dürft ihr thun.

36. Und ihr sollt darbringen ein Ganzopfer, ein Feueropfer als wohlgefälligen Duft dem Ewigen: Einen Farren, Einen Widder, sieben einjährige Lämmer, fehlerlos.

37. Ihr Speiseopfer und ihre Gufopfer zu dem Farren, zu dem Widder, und zu den Lämmern, in ihrer Zahl nach der Vorschrift.

38. Und Einen Bock als Sündopfer außer dem beständigen Ganzopfer und dessen Speiseopfer und dessen Gufopfer.

39. Diese sollt ihr dem Ewigen

¹ Siehe hierüber הכהן והקבלה.

bereiten an euren Festzeiten außer euren Gelübden und euren freiwilligen Gaben an euren Ganzopfern und an euren Speiseopfern und an euren Gußopfern und an euren Friedopfern.

Das 30. Kapitel.

1. Und Moscheh sprach zu den Söhnen Israels gemäß Allem, was der Ewige dem Moscheh geboten.

Gastorah: Könige 1. Kap. 18, 46—19, 21.
מִשְׁוֹרָה

2. Und es redete Moscheh zu den Häuptern der Stämme der Kinder Israels also: Dies ist das Wort, das der Ewige geboten.

3. Ein Mann, der ein Gelübde gelobt dem Ewigen, oder er schwört einen Schwur durch eine Entfagung zu binden seine Seele, so entweihe er nicht sein Wort; ganz so, wie aus seinem Munde gegangen, soll er thun.

4. Und wenn eine Frau ein Gelübde gelobt dem Ewigen, oder sich durch eine Entfagung bindet im Hause ihres Vaters in ihrem Mädchenalter.

5. Und es hört ihr Vater ihr Gelübde und ihre Entfagung, womit sie gebunden ihre Seele und es schweigt gegen sie ihr Vater, so bestehen alle ihre Gelübde und jede Entfagung, womit sie gebunden ihre Seele, soll bestehen.

6. Wenn aber ihr Vater ihr gewehrt hat, am Tage, da er es hört, alle ihre Gelübde, und ihre Entfagungen, womit sie ihre Seele gebunden, sollen nicht bestehen, und der Ewige wird ihr verzeihen¹, denn gewehrt hat es ihr ihr Vater.

7. Und wenn sie eines Mannes wird² und hat ihre Gelübde auf sich, oder den Ausspruch ihrer Lippen, womit sie ihre Seele gebunden.

8. Und es hört ihr Mann am Tage, da er es hört³ und schweigt dazu, so bestehen ihre Gelübde und ihre Entfagungen, womit sie gebun-

den ihre Seele, sollen bestehen.

9. Und wenn am Tage des Hörens ihres Mannes er ihr wehret, so hat er gebrochen ihr Gelübde, das auf ihr und den Ausspruch ihrer Lippen, womit sie ihre Seele gebunden, und der Ewige wird ihr verzeihen.

10. Und das Gelübde einer Wittve und einer Geschiedenen, Alles, womit sie ihre Seele gebunden, soll bestehen für sie.

11. Und wenn im Hause ihres Mannes sie gelobt, oder durch eine Entfagung gebunden hat ihre Seele durch einen Schwur.

12. Und es hört es ihr Mann und schweigt gegen sie, er hat ihr nicht gewehrt, so sollen bestehen alle ihre Gelübde und jede Entfagung, womit sie gebunden ihre Seele, soll bestehen.

13. Wenn sie aber bricht ihr Mann am Tage, da er es hört, alles was herausgegangen aus ihren Lippen an ihren Gelübden und an Entfagung ihrer Seele soll nicht bestehen, ihr Mann hat sie gebrochen und der Ewige wird ihr verzeihen.

14. Jedes Gelübde und jeder Schwur einer Entfagung zur Kastung der Seele, ihr Mann kann es bestätigen und ihr Mann kann es brechen.

15. Wenn aber gegen sie schweigt ihr Mann von einem Tage bis zum andern Tage¹, so hat er bestätigt alle ihre Gelübde, oder alle ihre Entfagungen, die sie auf sich hat; bestätigt hat er sie, denn geschwiegen hat er gegen sie, am Tage, da er es hört.

16. Wenn er sie aber bricht, nachdem er es gehört² (und gebilligt) hat, so trägt er ihre Schuld.

17. Dies sind die Satzungen, die der Ewige dem Moscheh geboten, zwischen einem Manne und seiner Frau, zwischen einem Vater und seiner Tochter, in ihrem Mädchenalter im Hause ihres Vaters.

¹ Siehe Raschi.

² Siehe Raschi und הכתב והקבלה.

³ Siehe הכתב והקבלה.

¹ Siehe Raschi.

² Siehe Raschi.

בְּמוֹעֲדֵיכֶם לְדַבַּר מִנְדְרֵיכֶם וְנִדְבַתֵיכֶם לְעֹלְתֵיכֶם וּלְמִנְחֹתֵיכֶם
וּלְנִסְכֵיכֶם וּלְשִׁלְמֵיכֶם:

1 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כָּכֵל אֲשֶׁר־צִוָּה יְהוָה אֶת־
מֹשֶׁה:

2 וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־רָאשֵׁי הַמַּטּוֹת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֶה הַדְּבָר

3 אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה: אִישׁ כִּי־יָדַר נָדַר לַיהוָה אוֹ־הַשְּׁבַע שְׁבַעַה

לְאָסֵר אָסֵר עַל־נַפְשׁוֹ לֹא יַחַל דְּבָרוֹ כָּכֵל־הוֹצֵא מִפִּי יַעֲשֶׂה:

4 וְאִשָּׁה כִּי־תָדַר נָדַר לַיהוָה וְאָסְרָהּ אָסֵר בְּבֵית אָבִיהָ בְּנַעֲרֶיהָ:

5 וּשְׁמַע אָבִיהָ אֶת־נְדָרָהּ וְאָסְרָהּ אֲשֶׁר אָסְרָהּ עַל־נַפְשָׁהּ

וְהַחֲרִישׁ לָהּ אָבִיהָ וְקָמוּ כָל־נְדָרֶיהָ וְכָל־אָסֵר אֲשֶׁר־אָסְרָהּ

6 עַל־נַפְשָׁהּ יָקוּם: וְאִם־הִנִּיא אָבִיהָ אֹתָהּ בַּיּוֹם שָׁמְעוּ כָל־

נְדָרֶיהָ וְאָסְרֶיהָ אֲשֶׁר־אָסְרָהּ עַל־נַפְשָׁהּ לֹא יָקוּם וַיְהוֶה יִסְלַח־

7 לָהּ כִּי־הִנִּיא אָבִיהָ אֹתָהּ: וְאִם־הִיוּ תְהִיָּה לְאִישׁ וְנִדְרֶיהָ

8 עָלֶיהָ אוֹ מִבְּטָא שְׁפָתֶיהָ אֲשֶׁר אָסְרָהּ עַל־נַפְשָׁהּ: וּשְׁמַע

9 אִשָּׁה בַּיּוֹם שָׁמְעוּ וְהַחֲרִישׁ לָהּ וְקָמוּ נְדָרֶיהָ וְאָסְרָהּ אֲשֶׁר־

10 וְהִפֵּר אֶת־נְדָרָהּ אֲשֶׁר עָלֶיהָ וְאֵת מִבְּטָא שְׁפָתֶיהָ אֲשֶׁר אָסְרָהּ

עַל־נַפְשָׁהּ וַיְהוֶה יִסְלַח־לָהּ: וְנָדַר אֶלְמִנָּה וְגִרוּשָׁה כָּל־

11 אֲשֶׁר־אָסְרָהּ עַל־נַפְשָׁהּ יָקוּם עָלֶיהָ: וְאִם־בֵּית אִשָּׁה נְדָרָהּ

12 אוֹ־אָסְרָהּ אָסֵר עַל־נַפְשָׁהּ בְּשְׁבַעַה: וּשְׁמַע אִשָּׁה וְהַחֲרִישׁ

13 לָהּ לֹא הִנִּיא אֹתָהּ וְקָמוּ כָל־נְדָרֶיהָ וְכָל־אָסֵר אֲשֶׁר־אָסְרָהּ

עַל־נַפְשָׁהּ יָקוּם: וְאִם־הִפֵּר יִפֵּר אֹתָם וְאִשָּׁה בַּיּוֹם שָׁמְעוּ

14 כָּל־מוֹצֵא שְׁפָתֶיהָ לְנְדָרֶיהָ וּלְאָסֵר נַפְשָׁהּ לֹא יָקוּם אִשָּׁה

15 הַפְּרֹם וַיְהוֶה יִסְלַח־לָהּ: כָּל־נָדַר וְכָל־שְׁבַעַת אָסֵר לְעֵנַת

16 נַפְשׁ אִשָּׁה יְקִימוּ וְאִשָּׁה יִפְרְנוּ: וְאִם־הַחֲרִישׁ יַחֲרִישׁ לָהּ

17 אִשָּׁה מַיּוֹם אֶל־יוֹם וְחֻקִּים אֶת־כָּל־נְדָרֶיהָ אוֹ אֶת־כָּל־אָסְרֶיהָ

אֲשֶׁר עָלֶיהָ חֻקִּים אֹתָם כִּי־הַחֲרִישׁ לָהּ בַּיּוֹם שָׁמְעוּ: וְאִם־

18 הִפֵּר יִפֵּר אֹתָם אַחֲרַי שָׁמְעוּ וְנִשְׂאָ אֶת־עֹנָהּ: אֵלֶּה חֻקֵּי

אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה בֵּין אִישׁ לְאִשְׁתּוֹ בֵּין־אָב לְכַתָּו

בְּנַעֲרֶיהָ בֵּית אָבִיהָ: פ שְׁנֵי

וידבר יהוה אל משה לאמר: נקם נקמת בני ישראל מאת לא
 המדינים אחר תאסף אל עמיה: וידבר משה אל העם ¹
 לאמר החלצו מאתכם אנשים לצבא ויהיו על מדין לתת ²
 נקמת יהוה במדין: אלה למטה אלה למטה לכל מטות ³
 ישראל תשלחו לצבא: וימסרו מאלפי ישראל אלה ⁴
 למטה שנים עשר אלה חלוצי צבא: וישלח אתם משה ⁵
 אלה למטה לצבא אתם ואת פינחס בן אלעזר הכהן לצבא ⁶
 וכלי הקדש וחזצרות התרועה בידו: ויצבאו על מדין ⁷
 כאשר צוה יהוה את משה ויהרגו כל זכר: ואת מלכי ⁸
 מדין הרגו על חלליהם את אוי ואת רקם ואת צור ואת ⁹
 חור ואת רבע חמשת מלכי מדין ואת בלעם בן בעור הרגו ¹⁰
 בהרב: וישבו בני ישראל את נשי מדין ואת טפם ואת ¹¹
 כל בהמתם ואת כל מקניהם ואת כל חילם בזו: ואת ¹²
 כל עריהם במושבבתם ואת כל שירתם שרפו באש: ויקחו ¹³
 את כל השלל ואת כל המלקוח באדם ובבהמה: ויבאו ¹⁴
 אל משה ואל אלעזר הכהן ואל עדת בני ישראל את השבי ¹⁵
 ואת המלקוח ואת השלל אל המחנה אל ערכת מואב אשר ¹⁶
 על ירדן ירחו: ¹⁷ ס שלישי (שני) ¹⁸ ויצאו ¹⁹
 משה ואלעזר הכהן וכל נשיאי העדה לקראתם אל מחוץ ²⁰
 למחנה: ויקצף משה על פקודי החיל שרי האלפים ושרי ²¹
 המאות הבאים מצבא המחמה: ויאמר אליהם משה ²²
 החייתם כל נקבה: הן הנה היו לבני ישראל בדבר בלעם ²³
 למסר מעל ביהוה על דבר פעור ויהי המגפה בעדת יהוה: ²⁴
 ועתה הרגו כל זכר בטהר וכל אישה ידעת איש למשכב זכר ²⁵
 הרגו: וכל הטהר בנשים אשר לא ידעו משכב זכר החיו ²⁶
 לכם: ואתם חנו מחוץ למחנה שבעת ימים כל הרג נפש ²⁷
 וכל נגע בחלל התחטאו ביום השלישי וביום השביעי ²⁸
 אתם ושביכם: וכל בנגד וכל כלי עזר וכל מעשה עזים ²⁹
 וכל כלי עץ התחטאו: ³⁰ ס ³¹ ויאמר אלעזר ³²
 הכהן אל אנשי הצבא הבאים למלחמה ואת תקת התורה

Das 31. Kapitel.

1. Und es redete der Ewige zu Moscheh also:
2. Uebe die Rache der Kinder Jisraels an den Midjanim, nachher wirst du versammelt zu deinen Genossen.
3. Und es redete Moscheh zum Volke also: Rüstet von euch Männer zum Heere, und sie seien gegen Midjan, um zu nehmen die Rache des Ewigen an Midjan.
4. Tausend aus einem Stamme, tausend aus einem Stamme, aus allen Stämmen Jisraels sollt ihr schicken zu dem Heere.
5. Und es wurden ausgehoben von den Tausenden Jisraels, tausend aus dem Stamme, zwölf tausend Gerüstete zum Heere.
6. Und es schickte sie Moscheh, tausend aus dem Stamme, zum Heere, sie und Pinchas, den Sohn Elasar's, des Priesters, zum Heere und die heiligen Geräthe und die Trompeten zum Lärmblasen in seiner Hand.
7. Und sie bildeten Heereszüge gegen Midjan, wie der Ewige dem Moscheh geboten, und sie erschlugen alles Männliche.
8. Und die Könige Midjan's erschlugen sie über ihren Erschlagenen, den Ewi und den Akem und den Zur und den Chur und den Reba, fünf Könige Midjan's, und auch den Bil'am, Sohn Beor's, erschlugen sie mit dem Schwerte.
9. Und es nahmen die Kinder Jisraels gefangen die Frauen Midjan's und ihre Kinder, und all ihr Vieh und alle ihre Heerden und all ihr Vermögen erbeuteten sie.
10. Und alle ihre Städte mit ihren Wohnsitzen und alle¹ ihre Tempel verbrannten sie im Feuer.
11. Und sie nahmen alles Erbeutete

¹ Siehe Dunkelos und Raschi.

und alles Wegführbare an Menschen und an Vieh.

12. Und sie brachten zu Moscheh und zu Elasar, dem Priester, und zur Gemeinde der Kinder Jisraels die Gefangenen und das Wegführbare und das Erbeutete in das Lager, in den Ebenen Moabs, welche am Jarden gegen Jerecho.

13. Und es gingen Moscheh und Elasar, der Priester, und alle Fürsten der Gemeinde ihnen entgegen hinaus vor das Lager.

14. Und es zürnte Moscheh über die Vorgesetzten des Heeres, die Obersten über Tausend und die Obersten über Hundert, welche kamen vom Kriegsheere.

15. Und es sprach zu ihnen Moscheh: Habt ihr leben lassen alles Weibliche?

16. Siehe! sie sind geworden den Kindern Jisraels auf das Wort Bileam's zur Begehung der Untreue gegen den Ewigen wegen Peor und es kam die Pest über die Gemeinde des Ewigen.

17. Und nun erschlaget alles Männliche unter den Kindern und jedes Weib, das erkannt einen Mann durch Beischlaf eines Männlichen, erschlaget.

18. Und alle Kinder unter den Weibern, die nicht erkannten den Beischlaf eines Männlichen, lasset leben für euch.

19. Und ihr lagert außerhalb des Lagers sieben Tage, jeder, der erschlagen hat eine Person, und jeder, der berührt hat einen Erschlagenen; entsündigen sollt ihr euch am dritten Tag und am siebenten Tag, ihr und eure Gefangenen.

20. Und jedes Kleid und jedes Geräth von Fell und jedes von Ziegen¹ Verfertigte und jedes hölzerne Geräth sollt ihr entsündigen.

21. Und es sprach Elasar, der Priester, zu den Männern des Heeres, die in den Krieg kamen: Dies ist

¹ Siehe Raschi.

die Satzung der Lehre, die geboten der Ewige dem Moscheh.

22. Nur das Gold und das Silber, das Kupfer, das Eisen, das Zinn und das Blei.

23. Jede Sache, die in das Feuer kommt, sollt ihr durch das Feuer gehen lassen, und sie ist rein, jedoch in dem Reinigungswasser werde sie entzündigt, und Alles, was nicht in das Feuer kommt, sollt ihr durch das Wasser gehen lassen.

24. Und waschet eure Kleider am siebenten Tag, und ihr seid rein, und hernach könnt ihr kommen in das Lager.

25. Und es sprach der Ewige zu Moscheh also:

26. Nimm auf die Hauptzahl des Weggeführten der Gefangenen an Menschen und an Vieh, du und Elasar, der Priester, und die Stammhäupter der Gemeinde.

27. Und theile das Weggeführte zwischen den Kriegführenden, die zum Heere auszogen, und zwischen der ganzen Gemeinde.

28. Und erhebe einen Zoll dem Ewigen von den Kriegsmännern, die zum Heere auszogen, eine Seele von fünfhundert, von Menschen und von Kindern und von Eseln und von Schafen.

29. Von ihrer Hälfte sollt ihr nehmen und du sollst geben dem Elasar, dem Priester, die Hebe des Ewigen.

30. Und von der Hälfte der Kinder Jisraëls sollst du nehmen eines, herausgegriffen aus den fünfzig von Menschen, von Kindern, von Eseln und von Schafen, von allem Vieh, und du sollst sie geben den Lewijim, die Wache halten bei der Wohnung des Ewigen.

31. Und es that Moscheh und

Elasar, der Priester, wie der Ewige dem Moscheh geboten.

32. Und es war das Weggeführte, das Uebrige der Beute, welche erbeutet hatte des Kriegsvolk: Schafe, sechs hundert fünf und siebenzig tausend.

33. Und Rinder zwei und siebenzig tausend.

34. Und Esel ein und sechszig tausend.

35. Und Menschenseelen, von den Weibern, die nicht erkannt hatten den Beischlaf eines Männlichen, alle Seelen zwei und dreißig tausend.

36. Und es war die Hälfte, der Antheil der Ausgezogenen zum Heere: die Zahl der Schafe dreihundert sieben und dreißig tausend und fünf hundert.

37. Und es war der Zoll für den Ewigen von den Schafen sechs hundert fünf und siebenzig.

38. Und die Rinder sechs und dreißig tausend, und ihr Zoll für den Ewigen zwei und siebenzig.

39. Und Esel dreißig tausend und fünf hundert, und ihr Zoll für den Ewigen ein und sechszig.

40. Und Menschenseelen sechszehn tausend, und ihr Zoll für den Ewigen zwei und dreißig Seelen.

41. Und es gab Moscheh den Zoll, als Hebe des Ewigen, Elasar, dem Priester, wie der Ewige dem Moscheh geboten.

42. Und von der Hälfte der Kinder Jisraëls, die Moscheh abgetheilt von den Männern, die beim Heere waren.

43. Und es war die Hälfte für die Gemeinde von den Schafen dreihundert sieben und dreißig tausend und fünf hundert.

44. Und Rinder sechs und dreißig tausend.

22 אֲשֶׁר-צִוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה: אַךְ אֶת-תְּהֵב וְאֶת-הַכֶּסֶף אֶת-

23 הַנְּחֹשֶׁת אֶת-הַבְּרֹזֶל אֶת-הַקְּבִדִיל וְאֶת-הָעֹפֶרֶת: כָּל-דָּבָר

אֲשֶׁר-יָבֵא בָאֵשׁ תִּעְבְּרוּ בָאֵשׁ וְיָחַר אַךְ בְּמֵי גֵדֵה יִתְחַטֵּא

24 וְכָל אֲשֶׁר לֹא-יָבֵא בָאֵשׁ תִּעְבְּרוּ בַמַּיִם: וּכְבַּסְתֶּם בְּגֵדֵיכֶם

בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי וְיָחַרְתֶּם וְאַחַר תָּבֹאוּ אֶל-הַמַּחֲנֶה: ס רביעי

25 וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר: שָׂא אֶת רֹאשׁ מַלְקוֹחַ הַשְּׂבִי

26 בָאָדָם וּבְבַהֲמָה אֹתָהּ וְאַלְעוֹר הַכֶּהֱן וּרְאִשֵׁי אֲבוֹת הָעֵדָה:

27 וְחִצִּית אֶת-הַמַּלְקוֹחַ בֵּין תַּפְשֵׁי הַמַּלְחָמָה הַיִּצְאִים לְצַבָּא וּבֵין

28 כָּל-הָעֵדָה: וְהִרְמַת מִכֶּסֶם לִיהוָה מֵאֵת אֲנָשֵׁי הַמַּלְחָמָה

29 הַיִּצְאִים לְצַבָּא אֶחָד נַפֶּשׁ מִחֲמֵשׁ הַמֵּאוֹת מִן-הָאָדָם וּמִן-הַבְּקָר

וּמִן-הַחֲמֹרִים וּמִן-הַצֹּאן: מִמַּחְצִיתָם תִּקְחוּ וּנְתַתֶּה לְאַלְעוֹר

30 הַכֶּהֱן תְּרוּמַת יְהוָה: וּמִמַּחְצֵת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל תִּקַּח וְאֶחָד

אֶחָד מִן-הַחֲמִשִּׁים מִן-הָאָדָם מִן-הַבְּקָר מִן-הַחֲמֹרִים וּמִן-הַצֹּאן

מִכָּל-הַבַּהֲמָה וּנְתַתֶּה אֹתָם לְלוֹיִם שְׂמֵרֵי מִשְׁמֶרֶת מִשְׁפַּחַת

יְהוָה: וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה וְאַלְעוֹר הַכֶּהֱן בְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת-

31 מֹשֶׁה: וַיְהִי הַמַּלְקוֹחַ יֵתֵר הַבּוֹ אֲשֶׁר בּוֹזוּ עִם הַצַּבָּא צֹאן

32 שְׁשֵׁי-מֵאוֹת אֵלֶף וְשִׁבְעִים אֵלֶף וְחֲמִשָּׁת אֲלָפִים: וּבְקָר שְׁנַיִם

33 וְשִׁבְעִים אֵלֶף: וְחֲמֹרִים אֶחָד וְשָׁשִׁים אֵלֶף: וּנְפֶשׁ אָדָם

34 מִן-תְּנָשִׁים אֲשֶׁר לֹא-יָדְעוּ מִשְׁכָּב זָכָר כָּל-נַפֶּשׁ שְׁנַיִם וְשָׁלֹשִׁים

35 אֵלֶף: וְתֵהִי הַמַּחְצָה חֶלֶק הַיִּצְאִים בְּצַבָּא מִסְפַּר הַצֹּאן

36 שְׁלֹשׁ-מֵאוֹת אֵלֶף וְשָׁלֹשִׁים אֵלֶף וְשִׁבְעַת אֲלָפִים וְחֲמִשׁ

37 מֵאוֹת: וַיְהִי הַמִּכָּס לִיהוָה מִן-הַצֹּאן שֵׁשׁ מֵאוֹת חֲמִשׁ

38 וְשִׁבְעִים: וְהַבְּקָר שֵׁשָׁה וְשָׁלֹשִׁים אֵלֶף וּמִכָּסָם לִיהוָה שְׁנַיִם

39 וְשִׁבְעִים: וְחֲמֹרִים שְׁלֹשִׁים אֵלֶף וְחֲמִשׁ מֵאוֹת וּמִכָּסָם

40 לִיהוָה אֶחָד וְשָׁשִׁים: וּנְפֶשׁ אָדָם שֵׁשָׁה עֶשְׂרֵה אֵלֶף וּמִכָּסָם

41 לִיהוָה שְׁנַיִם וְשָׁלֹשִׁים נַפְשׁ: וַיִּתֵּן מֹשֶׁה אֶת-מִכָּס תְּרוּמַת

42 יְהוָה לְאַלְעוֹר הַכֶּהֱן בְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה: * וּמִמַּחְצִית

43 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר תָּצַח מֹשֶׁה מִן-הָאֲנָשִׁים הַצַּבָּאִים: וְתֵהִי

מַחְצֵת הָעֵדָה מִן-הַצֹּאן שְׁלֹשׁ-מֵאוֹת אֵלֶף וְשָׁלֹשִׁים אֵלֶף

44 שִׁבְעַת אֲלָפִים וְחֲמֵשׁ מֵאוֹת: וּבְקָר שֵׁשָׁה וְשָׁלֹשִׁים אֵלֶף:

והמרים

45 וְחַמְשֵׁי שְׁלֹשִׁים אֶלֶף וַחֲמֵשׁ מֵאוֹת׃ וּנְפֹשׁ אָדָם שְׁשֵׁה
 46 עֶשְׂרֵי אֶלֶף׃ וַיִּקַּח מֹשֶׁה מִמִּחְצַת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־הָאֶחָד
 47 אֶחָד מִן־הַחֲמִשִּׁים מִן־הָאָדָם וּמִן־הַבְּהֵמָה וַיִּתֵּן אֹתָם לְלוּיִם
 48 שְׁמֵרֵי מִשְׁמֶרֶת מִשְׁכַּן יְהוָה כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה׃
 49 וַיִּקְרְבוּ אֶל־מֹשֶׁה הַפְּקָדִים אֲשֶׁר לְאֶלְפֵי הַצֹּבָא שְׂרֵי הָאֲלָפִים
 50 וַיֹּאמְרוּ אֶל־מֹשֶׁה עֲבַדְיָה נִשְׂאוּ אֶת־רֹאשׁ
 51 אֲנָשֵׁי הַמִּלְחָמָה אֲשֶׁר בִּידְנֵנו וְלֹא־נִפְקַד מִמֶּנּוּ אִישׁ׃ וַנִּקְרַב
 52 אֶת־קֶרְבֵּן יְהוָה אִישׁ אֲשֶׁר מִצָּא כְּלִי־זָהָב אֲצַעְדָּה וְצִמִּיד
 53 טַבַּעַת עֲגִיל וְכוּמָז לְכַפֵּר עַל־נַפְשֹׁתֵינוּ לִפְנֵי יְהוָה׃ וַיִּקַּח
 54 מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֶת־הַזָּהָב מֵאֹתָם כֹּל כְּלֵי מַעֲשֵׂה׃
 55 וַיְהִי ׀ כֹּל־זָהָב הַתְּרוּמָה אֲשֶׁר תְּרִימוּ לַיהוָה שְׁשֵׁה עֶשְׂרֵי אֶלֶף
 56 שֶׁבַע־מֵאוֹת וַחֲמִשִּׁים שֶׁקֶל מֵאֵת שְׂרֵי הָאֲלָפִים וּמֵאֵת שְׂרֵי
 57 הַמֵּאוֹת׃ אֲנָשֵׁי הַצֹּבָא בְּזוּז אִישׁ לוֹ׃ וַיִּקַּח מֹשֶׁה וְאֶלְעָזָר
 58 הַכֹּהֵן אֶת־הַזָּהָב מֵאֵת שְׂרֵי הָאֲלָפִים וְהַמֵּאוֹת וַיָּבֵאוּ אֹתוֹ אֶל־
 59 אֹהֶל מוֹעֵד וּפְרוֹן לְבְנֵי־יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי יְהוָה׃ פ שֵׁשׁ (שְׁלִישִׁי)
 60 וּמִקְנֵה ׀ רֹב הָיָה לְבְנֵי רְאוּבֵן וּלְבְנֵי־גַד עֲצוּם מְאֹד וַיִּרְאוּ לִב
 61 אֶת־אֶרֶץ יַעֲזֵר וְאֶת־אֶרֶץ גִּלְעָד וְהִגִּיהָ הַמָּקוֹם מְקוֹם מִקְנֵה׃
 62 וַיָּבֵאוּ בְנֵי־גַד וּבְנֵי רְאוּבֵן וַיֹּאמְרוּ אֶל־מֹשֶׁה וְאֶל־אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן
 63 וְאֶל־נְשֵׂי־הָעֵדָה לֵאמֹר׃ עֲטֹרוֹת וְדִיבֵן וַיַּעֲזֵר וְנִמְרָה
 64 וְחִשְׁבֹּן וְאֶלְעֵלָה וְשֹׁבֵם וְנָבו וְזַבְעֹן׃ הָאֶרֶץ אֲשֶׁר הִבֵּה יְהוָה
 65 לִפְנֵי עַדְתֵּי יִשְׂרָאֵל אֶרֶץ מִקְנֵה הוּא וְלַעֲבַדְיָה מִקְנֵה׃ ס
 66 וַיֹּאמְרוּ אִם־מִצְאָנוּ חַן בְּעֵינֶיךָ יִתֵּן אֶת־הָאֶרֶץ הַזֹּאת לַעֲבַדְיָה
 67 לְאַחֲזָה אֶל־תַּעֲבֵרְנוּ אֶת־הַיַּרְדֵּן׃ וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְבְנֵי־גַד
 68 וּלְבְנֵי רְאוּבֵן הֲאֶחֱיִיכֶם יָבֹאוּ לְמִלְחָמָה וְאַתֶּם תֵּשְׁבוּ פֹה׃
 69 וְלָמָּה תִגְּזְאוּן אֶת־לֵב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵעֵבֶר אֶל־הָאֶרֶץ אֲשֶׁר־
 70 נָתַן לָהֶם יְהוָה׃ פֹּה עָשׂוּ אֲכַחֲיִיכֶם בְּשִׁלְתִּי אֹתָם מִקְדָּשׁ
 71 בְּרַנֵּעַ לְרֵאוֹת אֶת־הָאֶרֶץ׃ וַיַּעֲלוּ עַד־נַחַל אֲשַׁכּוּל וַיִּרְאוּ
 72 אֶת־הָאֶרֶץ וַיָּבֵאוּ אֶת־לֵב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְבַלְתִּי־בֹא אֶל־הָאֶרֶץ
 73 אֲשֶׁר־נָתַן לָהֶם יְהוָה׃ וַיַּחֲרֹ־אֵף יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא וַיִּשְׁבַּע

לב. ז. תניאון ק'

45. Und Esel dreißig tausend und fünf hundert.

46. Und Menschenseelen sechszehn tausend.

47. Und es nahm Moscheh von der Hälfte der Kinder Jisraëls das Herausgegriffene, eines von fünfzig von den Menschen und von dem Vieh und gab sie den Lewijim, die die Wache halten bei der Wohnung des Ewigen, wie der Ewige dem Moscheh geboten.

48. Und es traten hin zu Moscheh die Vorgesetzten, welche über die Tausende des Heeres, die Obersten über tausend und die Obersten über hundert.

49. Und sie sprachen zu Moscheh: Deine Knechte haben aufgenommen die Hauptzahl der Kriegsmänner, die unter unserer Hand, und es wurde nicht ein Mann von uns vermißt.

50. Und so bringen wir dar das Opfer des Ewigen. Ein Jeder, welcher gefunden Goldgeräthe, Fußketten und Armspangen, Fingerringe, Ohringe und¹ Busenknöpfe um zu sühnen für unsere Seelen vor dem Ewigen.

51. Und es nahm Moscheh und Elasar, der Priester, das Gold von ihnen, alle verfertigten Geräthe.

52. Und es war alles Gold der Hebe, das sie erhoben hatten für den Ewigen, sechszehn tausend sieben hundert und fünfzig Schekel, von den Obersten der Tausende und von den Obersten der Hunderte.

53. Die Männer des Heeres erbeuteten jeder für sich.

54. Und es nahm Moscheh und Elasar, der Priester, das Gold von den Obersten der Tausende und der Hunderte und brachten es in das Stiftszelt zum Andenken für die Kinder Jisraëls vor dem Ewigen.

¹ Siehe Nacht.

Das 32. Kapitel.

1. Und viele Heerden hatten die Söhne Reuben's und die Söhne Gad's, sehr starke, und sie sahen das Land Jaser und das Land Gilead und siehe der Ort war ein Ort für Heerden.

2. Und es kamen die Söhne Gad's und die Söhne Reuben's und sprachen zu Moscheh und zu Elasar, dem Priester, und zu den Fürsten der Gemeinde also:

3. Ataroth und Dibon und Jaser und Nimrah und Cheschon und Elaleh und Sebam und Nebo und Beon.

4. Das Land, das der Ewige geschlagen vor der Gemeinde Jisraëls, ist ein Land für Heerden und deine Knechte haben Heerden.

5. Und sie sprachen: Wenn wir Gunst gefunden in deinen Augen, so werde dieses Land deinen Knechten zum Besitz gegeben, führe uns nicht über den Jordan.

6. Da sprach Moscheh zu den Söhnen Gad's und zu den Söhnen Reuben's: Sollen eure Brüder in den Krieg gehen und ihr wollt hier bleiben?

7. Und warum wollt ihr abwendig machen das Herz der Kinder Jisraëls vom Hinüberziehen in das Land, das ihnen der Ewige gegeben?

8. So thaten eure Väter, als ich sie schickte von Kadesch Barnea das Land zu besehen.

9. Und sie zogen hinauf bis zum Thale Eschol und besahen das Land und machten abwendig das Herz der Kinder Jisraëls, daß sie nicht kommen sollten in das Land, das ihnen der Ewige gegeben.

10. Und es entbrannte der Zorn des Ewigen an demselben Tage und er schwur also:

11. Nicht werden sehen die Männer, die heraufzogen aus Mizrajim vom zwanzigsten Jahre an und darüber den Erdboden, den ich zugeschworen dem Abraham, dem Jizhak und dem Jaakob, denn sie waren nicht vollständig dem Ewigen nachgewandelt.

12. Außer Kaleb, Sohn Jephuneh's, dem Kenisi, und Jehoschua, Sohn Nun's, denn sie waren vollständig mir nachgewandelt.

13. Und es entbrannte der Zorn des Ewigen wider Jisraël, und er trieb sie umher in der Wüste vierzig Jahre, bis dahin war das ganze Geschlecht, welches gethan das Böse in den Augen des Ewigen.

14. Und siehe, ihr seid aufgestanden an der Stelle eurer Väter eine Zucht sündhafter Männer, um noch mehr hinzuzufügen zur Zorngluth des Ewigen gegen Jisraël.

15. Wenn ihr euch abwendet von ihm, so wird er es noch ferner lassen in der Wüste, und ihr bringet Verderben diesem ganzen Volke.

16. Und sie traten hin zu ihm und sprachen: Schafhürden wollen wir bauen für unsere Heerden hier und Städte für unsere Kinder.

17. Und wir wollen uns eilig rüsten vor den Kindern Jisraëls, bis daß wir sie gebracht haben an ihren Ort, und bleiben sollen unsere Kinder in den festen Städten vor den Bewohnern des Landes.

18. Wir werden nicht zurückkehren in unsere Häuser, bis in Besitz genommen haben die Kinder Jisraëls Jeder sein Besizthum.

19. Denn wir wollen nicht Besitz nehmen mit ihnen vom jenseitigen Ufer des Jardens und weiterhin, denn es ist gekommen unser Besizthum an uns, vom diesseitigen Ufer des Jardens gegen Aufgang.

20. Und es sprach zu ihnen Moscheh: Wenn ihr thuet diese Sache, wenn ihr euch rüstet vor dem Ewigen zum Kriege.

21. Und es ziehet von euch jeder Gerüstete über den Jarden vor dem Ewigen, bis er ausgetrieben seine Feinde vor sich.

22. Und unterworfen ist das Land vor dem Ewigen und ihr alsdann zurückkehret und rein seid vor dem Ewigen und vor Jisraël, so sei euch dieses Land zum Besitze vor dem Ewigen.

23. Und wenn ihr nicht also thuet, siehe, so habt ihr gesündigt dem Ewigen und erfahret eure Sündenstrafe, die euch treffen wird.

24. Bauet euch Städte für eure Kinder und Hürden für eure Schafe, und was aus eurem Munde gegangen sollt ihr thun.

25. Und es sprachen die Söhne Gad's und die Söhne Reubens zu Moscheh also: Deine Knechte werden thun wie mein Herr gebietet.

26. Unsere Kinder, unsere Frauen, unsere Heerden und all unser Vieh sollen dort bleiben in den Städten Gilead's.

27. Aber deine Knechte werden hinüberziehen, jeder zum Heere Gerüstete vor dem Ewigen zum Kriege, sowie mein Herr redet.

28. Und es gebot ihretwegen Moscheh Elasar, dem Priester, und Josua, dem Sohne Nun's, und den Häuptern der Stammhäuser der Kinder Jisraëls.

29. Und es sprach Moscheh zu ihnen: Wenn ziehen die Söhne Gad's und die Söhne Reuben's mit euch über den Jarden jeder zum Kriege Gerüstete vor dem Ewigen und unterworfen ist das Land vor euch, so gebet ihnen das Land Gilead zum Besitze.

11 לאמר: אם יראו האנשים העלים ממצרים מבן עשרים שנה ומעלה את האדמה אשר נשבעתי לאבותם ליצחק וליעקב כי לא מלאו אחרי: בלתי בלב בן יפנה הקנזי ויהושע בן נון כי מלאו אחרי יהוה: ויחר אף יהוה בישראל וינעם במדבר ארבעים שנה עד תם כל הדור העשה הרע בעיני יהוה: והנה קמתם תחת אבותיכם הרבות אנשים חטאים לספות עוד על חרון אפי יהוה אל ישראל: כי תשובו מאחרי ויסף עוד להניחו במדבר וישחתם לכל העם הזה: **ס** ויגשו אליו ויאמרו 17 גדרת צאן נבנה למקננו פה וערים למפנו: ואנחנו נחלץ חשים לפני בני ישראל עד אשר אם הביאנום אל מקומם וישב טפנו בערי המבצר מפני ישבי הארץ: לא נשוב 18 אל פתינו עד התנחל בני ישראל איש נחלתו: כי לא ננחל אתם מעבר לירדן והלאה כי באה נחלתנו אלינו מעבר הירדן מזרחה: **פ** שביע (רביעי) 20 ויאמר אליהם משה אם תעשון את הדבר הזה אם תחלצו לפני יהוה למלחמה: ועבר לכם כל חלוצי את הירדן לפני יהוה עד הורישו את איבי מפניו: ונכבשה הארץ לפני יהוה ואחר תשבו והייתם נקים מיהוה ומישראל והיתה הארץ הזאת לכם לאחזה לפני יהוה: ואם לא תעשון כן הנה חטאתם ליהוה ודעו חטאתכם אשר תמצא אתכם: 24 בני לכם ערים למפכם וגדרת לצנאכם והיצא מפיכם תעשו: 25 ויאמר בני גד ובני ראובן אל משה לאמר עבדיך יעשו כאשר אדני מצוה: טפנו נשינו מקננו וכל בהמתנו יהיו שם בערי הגלעד: ועבדיך יעברו כל חלוצי צבא לפני יהוה למלחמה כאשר אדני דבר: ויצו להם משה את אלעזר הכהן ואת יהושע בן נון ואת ראשי אבות המשות לבני ישראל: ויאמר משה אליהם אם יעברו בני גד ובני ראובן ואתכם את הירדן כל חלוצי למלחמה לפני יהוה ונכבשה הארץ לפניכם ונתתם להם את ארץ הגלעד לאחזה: ואם

30 ואם לא יעברו חלוצים אתכם ונאחזו בתככם בארץ כנען:
 31 ויענו בני-גד ובני ראובן לאמר את אשר דבר יהוה אל-
 32 עבדיך בן נעשה: נחנו נעבר חלוצים לפני יהוה ארץ
 33 כנען ואתנו אחוזת נחלתנו מעבר לירדן: ויתן להם ו
 משה לבני-גד ולבני ראובן ולחצי שבט מנשה בן-יוסף
 את-ממלכת סיון מלך האמרי ואת-ממלכת עוג מלך הבשן
 34 הארץ לערלה בגבלת ערי הארץ סביב: ויבנו בני-גד את-
 35 דיבן ואת-עטרות ואת-ערער: ואת-עטרות שופן ואת-יעור
 36 ויגברה: ואת-בית נמרה ואת-בית הרן ערי מבצר וגדרות
 37 צאן: ובני ראובן בנו את-חשבון ואת-אלעלא ואת
 38 קריתים: ואת-נבו ואת-בעל מעון מוספת שם ואת-שבמה
 39 ויקראו בשמות את-שמות הערים אשר בנו: וילכו בני
 מכיר בן-מנשה גלעדה וילכדה ויורש את-האמרי אשר-
 40 בה: * ויתן משה את-הגלעד למכיר בן-מנשה וישב בה:
 41 ויאיר בן-מנשה הלך וילכד את-ההיתים ויקרא אתהן חות
 42 יאיר: ונבח הלך וילכד את-קנת ואת-בנתיה ויקרא לה
 נבח בשמו: פ

מפטור

אלה מסעי בני-ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאתם ^{לג}
 2 ביד-משה ואהרן: ויכתב משה את-מוצאיהם למסעיהם
 3 על-פי יהוה ואלה מסעיהם למוצאיהם: ויסעו מרעמסס
 בחדש הראשון בחמשה עשר יום לחדש הראשון ממחרת
 4 הפסח יצאו בני-ישראל ביד רמה לעיני כל-מצרים: ומצרים
 מקברים את אשר הבת יהוה בהם כל-בכור ובאלהיהם
 5 עשה יהוה שפטים: ויסעו בני-ישראל מרעמסס ויחנו
 6 בספת: ויסעו מספת ויחנו באתם אשר בקצה המדבר:
 7 ויסעו מאתם וישב על-פי החירת אשר על-פני בעל צפון
 8 ויחנו לפני מגדל: ויסעו מפני החירת ויעברו בתוך-הים
 המדברה וילכו דרך שלשת ימים במדבר אתם ויחנו
 9 במרה: ויסעו ממרה ויבאו אילמה ובאילים שהים עשרה

לב. מב. ה' רפא

30. Wenn sie aber nicht hinüberziehen gerüstet mit euch, so sollen sie Besitz nehmen unter euch im Lande Kanaan.

31. Und es antworteten die Söhne Gad's und die Söhne Reuben's also: Was der Ewige geredet hat zu deinen Knechten, so werden wir thun.

32. Wir wollen hinüberziehen gerüstet vor dem Ewigen in das Land Kanaan, und uns verbleibe der Besitz unsres Erbtheils diesseits des Jordan.

33. Und es gab ihnen Moscheh den Söhnen Gad's und den Söhnen Reuben's und dem halben Stamm Menascheh, Sohn Joseph's, das Reich des Sichon, Königs des Emori, und das Reich des Og, Königs von Baschan, das Land nach seinen Städten in den Gebieten der Städte des Landes ringsum.

34. Und es bauten die Söhne Gad's Dibon und Ataroth und Aroer.

35. Und Atroth Schophan und Jaser und Jogbehah.

36. Und Beth Nimroh und Beth-Haran, feste Städte und Schafhürden.

37. Und die Söhne Reuben's bauten Cheschon und Glale und Kirjatajim.

38. Und Nebo und Baal Meon¹, deren Namen geändert wurden, und Sibmah, und sie benannten mit ihren Namen die Namen der Städte, die sie erbaut hatten.

39. Und es gingen die Söhne Machir's, des Sohnes Menascheh, nach Gilead und nahmen es ein, und er trieb aus den Emori, der darin war.

40. Und Moscheh gab Gilead dem Machir, Sohn des Menascheh, und er wohnte darin.

41. Und Jair, Sohn Menascheh's, ging und nahm ein ihre Dörfer und nannte sie Dörfer Jair's.

¹ Siehe Raschl.

42. Und Nobach ging und nahm ein Kenath und ihre Töchterstädte und nannte sie Nobach mit seinem Namen.

Castorah: Birmijah Kap. 1, 1—2, 6.

כ"ב

Das 33. Kapitel.

1. Dies sind die Züge der Kinder Jisraëls, welche herauszogen aus dem Lande Mizrajim nach ihren Heeren, durch Moscheh und Aharon.

2. Und Moscheh schrieb nieder ihre Auszüge nach ihren Zügen auf Befehl des Ewigen, und dies sind ihre Züge nach ihren Auszügen.

3. Und sie brachen auf von Rameses im ersten Monat am fünfzehnten Tage des ersten Monats, am Morgen nach dem Pefachopfer zogen die Kinder Jisraëls aus mit erhobener Hand vor den Augen aller Mizrajim.

4. Und die Mizrajim begruben jeden Erstgeborenen, den der Ewige unter ihnen geschlagen, und an ihren Göttern übte der Ewige Strafgewichte.

5. Und es brachen auf die Kinder Jisraëls von Rameses und lagerten in Sukkoth.

6. Und sie brachen auf von Sukkoth und lagerten in Etham, das am Rande der Wüste.

7. Und sie brachen auf von Etham und kehrten um nach Pi-Hachiroth, das vor Baal Zephon und lagerten vor Migdol.

8. Und sie brachen auf von¹ Pi-Hachiroth und zogen durch das Meer gegen die Wüste, und sie gingen einen Weg von drei Tagen in der Wüste Etham und lagerten in Marah.

9. Und sie brachen auf von Marah und kamen nach Elim, und in Elim waren zwölf Wasserquellen und sieb-

¹ Siehe Dunkelos

zig Dattelpalmen, und sie lagerten daselbst.

10. Und sie brachen auf von Elim und lagerten am Schilfmeere.

11. Und sie brachen auf vom Schilfmeere und lagerten in der Wüste Sin.

12. Und sie brachen auf von der Wüste Sin und lagerten in Dophlah.

13. Und sie brachen auf von Dophlah und lagerten in Musch.

14. Und sie brachen auf von Musch und lagerten in Rephidim, und es war nicht daselbst Wasser für das Volk zu trinken.

15. Und sie brachen auf von Rephidim und lagerten in der Wüste Sinai.

16. Und sie brachen auf von der Wüste Sinai und lagerten in Ribroth Hathaawah (bei den Gräbern des Gelüstes).

17. Und sie brachen auf von Ribroth Hathaawah und lagerten in Chazeroth.

18. Und sie brachen auf von Chazeroth und lagerten in Rithmah.

19. Und sie brachen auf von Rithmah und lagerten in Rimon Perez.

20. Und sie brachen auf von Rimon Perez und lagerten in Libnah.

21. Und sie brachen auf von Libnah und lagerten in Rissah.

22. Und sie brachen auf von Rissah und lagerten in Rehelatha.

23. Und sie brachen auf von Rehelatha und lagerten am Berge Schepher.

24. Und sie brachen auf vom Berge Schepher und lagerten in Charada.

25. Und sie brachen auf von Charada und lagerten in Matheloth.

26. Und sie brachen auf von Matheloth und lagerten in Thachath.

27. Und sie brachen auf von Thachath und lagerten in Therach.

28. Und sie brachen auf von Therach und lagerten in Mithka.

29. Und sie brachen auf von Mithka und lagerten in Chaschmonah.

30. Und sie brachen auf von Chaschmonah und lagerten in Moseroth.

31. Und sie brachen auf von Moseroth und lagerten in Bne-Zafan.

32. Und sie brachen auf von Bne-Zafan und lagerten in Chor Hagidgad.

33. Und sie brachen auf von Chor Hagidgad und lagerten in Zathatha.

34. Und sie brachen auf von Zathatha und lagerten in Abroah.

35. Und sie brachen auf von Abroah und lagerten in Ezion-Geber.

36. Und sie brachen auf von Ezion-Geber und lagerten in der Wüste Zin, das ist Kadesch.

37. Und sie brachen auf von Kadesch und lagerten am Berge Hor, am Rande des Landes Edom.

38. Und es stieg Aharon, der Priester, auf den Berg Hor auf Befehl des Ewigen und starb daselbst; im vierzigsten Jahre des Auszugs der Kinder Israels aus dem Lande Mizrajim im fünften Monat am ersten des Monats.

39. Und Aharon war hundert drei und zwanzig Jahre alt, als er starb auf dem Berge Hor.

40. Und es hörte der Kenaani, König von Arad — und er wohnte im Süden des Landes Kanaan — von der Ankunft der Kinder Israels.

41. Und sie brachen auf vom Berge Hor und lagerten in Zalmonah.

42. Und sie brachen auf von Zalmonah und lagerten in Bunon.

43. Und sie brachen auf von Bunon und lagerten in Oboth.

44. Und sie brachen auf von Oboth und lagerten in Ije-Haabarim an der Grenze Moab's.

45. Und sie brachen auf von Ijim und lagerten in Dibon Gad.

46. Und sie brachen auf von Dibon Gad und lagerten in Almon Diblathajmah.

47. Und sie brachen auf von Almon Diblathajmah und lagerten am Gebirge Abarim vor Nebo.

48. Und sie brachen auf vom Gebirge Abarim und lagerten in den Ebenen Moabs am Jarden bei Jerecho.

49. Und sie lagerten am Jarden von Beth Hajschimoth bis Abel Hajschittim in den Ebenen Moabs.

- 10 עִינַת מַיִם וְשִׁבְעִים תְּמָרִים וַיַּחֲנוּ שָׁם: וַיִּסְעוּ מֵאֵילָם וַיַּחֲנוּ
 11 עַל-יַם-סוּף: * וַיִּסְעוּ מֵיַם-סוּף וַיַּחֲנוּ בַּמִּדְבָּר-סִין: וַיִּסְעוּ
 12 מִמִּדְבַּר-סִין וַיַּחֲנוּ בַדְּפָקָה: וַיִּסְעוּ מִדְּפָקָה וַיַּחֲנוּ בְּאֵלוֹשׁ:
 13 וַיִּסְעוּ מֵאֵלוֹשׁ וַיַּחֲנוּ בְּרַפִּידִם וְלֹא-הָיָה שָׁם מַיִם לָעַם לְשִׁתּוֹת:
 14 וַיִּסְעוּ מִרַפִּידִם וַיַּחֲנוּ בַּמִּדְבָּר סִינִי: וַיִּסְעוּ מִמִּדְבַּר סִינִי
 15 וַיַּחֲנוּ בְּקִבְרַת הַתְּאוּהָ: וַיִּסְעוּ מִקִּבְרַת הַתְּאוּהָ וַיַּחֲנוּ
 16 בְּחִצְרוֹת: וַיִּסְעוּ מִחִצְרוֹת וַיַּחֲנוּ בְּרֶתְמָה: וַיִּסְעוּ מִרֶתְמָה
 17 וַיַּחֲנוּ בְּרַמֵּן פְּרִץ: וַיִּסְעוּ מִרַמֵּן פְּרִץ וַיַּחֲנוּ בְּלִבְנָה: וַיִּסְעוּ
 18 מִלִּבְנָה וַיַּחֲנוּ בְּרֶסֶה: וַיִּסְעוּ מִרֶסֶה וַיַּחֲנוּ בְּקַהֲלָתָה: וַיִּסְעוּ
 19 מִקַּהֲלָתָה וַיַּחֲנוּ בְּהַר-שֹׁפֵר: וַיִּסְעוּ מֵהַר-שֹׁפֵר וַיַּחֲנוּ בְּחֶרְדָּה:
 20 וַיִּסְעוּ מִחֶרְדָּה וַיַּחֲנוּ בְּמִקְהֶלֶת: וַיִּסְעוּ מִמִּקְהֶלֶת וַיַּחֲנוּ
 21 בְּתַחַת: וַיִּסְעוּ מִתַּחַת וַיַּחֲנוּ בְּתַרְחָ: וַיִּסְעוּ מִתַּרְחָ וַיַּחֲנוּ
 22 בְּמַתְקָה: וַיִּסְעוּ מִמַּתְקָה וַיַּחֲנוּ בְּחִשְׁמֹנָה: וַיִּסְעוּ מִחִשְׁמֹנָה
 23 וַיַּחֲנוּ בְּמִסְרוֹת: וַיִּסְעוּ מִמִּסְרוֹת וַיַּחֲנוּ בְּבִנְיַיִ עֵקֶן: וַיִּסְעוּ
 24 מִבִּנְיַיִ עֵקֶן וַיַּחֲנוּ בְּחַר הַגִּדְגָד: וַיִּסְעוּ מִחַר הַגִּדְגָד וַיַּחֲנוּ
 25 בְּיִטְבָּתָה: וַיִּסְעוּ מִיִּטְבָּתָה וַיַּחֲנוּ בְּעֵבְרֹנָה: וַיִּסְעוּ מֵעֵבְרֹנָה
 26 וַיַּחֲנוּ בְּעֵצִין גִּבֹּר: וַיִּסְעוּ מֵעֵצִין גִּבֹּר וַיַּחֲנוּ בַּמִּדְבָּר-צֵן הַזֶּה:
 27 קָדֵשׁ: וַיִּסְעוּ מִקָּדֵשׁ וַיַּחֲנוּ בְּחַר הַהָר בְּקִצֵּה אֶרֶץ אֲדוּם:
 28 וַיַּעַל אַהֲרֹן הַכֹּהֵן אֶל-הָר הַהָר עַל-פִּי יְהוָה וַיִּמַּת שָׁם בַּשָּׁנָה
 29 הָאַרְבָּעִים לְצֵאת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בַּחֹדֶשׁ הַחֲמִישִׁי
 30 בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ: וְאַהֲרֹן בֶּן-שָׁלֹשׁ וְעֶשְׂרִים וּמֵאֵת שָׁנָה בָּמָתוֹ
 31 בְּחַר הַהָר: ׀ וַיִּשְׁמַע הַכֹּנַעֲנִי מֶלֶךְ עַד
 32 וְהוּא יָשָׁב בְּגֹב אֶרֶץ כְּנָעַן בָּבֵא בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיִּסְעוּ מִחַר
 33 הָהָר וַיַּחֲנוּ בְּצִלְמֹנָה: וַיִּסְעוּ מִצִּלְמֹנָה וַיַּחֲנוּ בְּפֹזֶן: וַיִּסְעוּ
 34 מִפֹּזֶן וַיַּחֲנוּ בְּאַבְתָּ: וַיִּסְעוּ מֵאַבְתָּ וַיַּחֲנוּ בְּעֵי הָעֵבְרִים
 35 בְּנָבוֹל מוֹאָב: וַיִּסְעוּ מֵעֵיִם וַיַּחֲנוּ בְּדִיבְן גָּד: וַיִּסְעוּ מִדִּיבְן
 36 גָּד וַיַּחֲנוּ בְּעֵלְמָן דְּבַלְתִּימָה: וַיִּסְעוּ מֵעֵלְמָן דְּבַלְתִּימָה
 37 וַיַּחֲנוּ בְּהַר הָעֵבְרִים לִפְנֵי נָבוֹ: וַיִּסְעוּ מִהַר הָעֵבְרִים וַיַּחֲנוּ
 38 בְּעֶרְבַת מוֹאָב עַל יַרְדֵּן יַרְחוֹ: וַיַּחֲנוּ עַל-הַיַּרְדֵּן מִבֵּית
 39 הַיְשֻׁמַּת עַד אֲבֵל הַשָּׁטִיִּם בְּעֶרְבַת מוֹאָב: ׀ שְׁלִישִׁי חֲמִישִׁי

50 וידבר יהוה אל משה בערבת מואב על ירדן ירחו לאמר:
 51 דבר אל בני ישראל ואמרת אלהם כי אתם עברים את
 52 תרדן אל ארץ כנען: והורשתם את כל ישובי הארץ
 מפניכם ואבדתם את כל משפחתם ואת כל צלמי מסכתם
 53 תאבדו ואת כל במותם תשמידו: והורשתם את הארץ
 54 וישבתם בה כי לכם נתתי את הארץ לרשת אתה: והתנהלתם
 את הארץ בגורל למשפחתכם לרב תרבו את גחלתו
 ולמעט תמעיט את גחלתו אל אשר יצא לו שמה הגורל
 55 לו יהיה למפות אבותיכם תתנחלו: ואם לא תורישו את
 ישובי הארץ מפניכם והיה אשר תותירו מהם לשבים
 בעיניכם ולצנינים בצדיכם וצרתו אתכם על הארץ אשר
 אתם ישבים בה: והיה כאשר דמיתי לעשות להם אעשה
 56 לכם: פ

וידבר יהוה אל משה לאמר: צו את בני ישראל ואמרת
 1 לך אלהם כי אתם באים אל הארץ כנען ואת הארץ אשר תפל
 2 לכם בנחלה ארץ כנען לגבלתיה: והיה לכם פאת נגב
 3 ממדבר צן על ידי אדום והיה לכם גבול נגב מקצה ים
 4 המלח קדמה: ונסב לכם הגבול מנגב למעלה עקרבים
 ועבר צנה והיה תוצאתו מנגב לקדש ברנע ויצא הצר
 5 אדר ועבר עצמנה: ונסב הגבול מעצמון נחלה מצרים
 6 והיו תוצאתו הימה: וגבול ים והיה לכם הים הגדול וגבול
 7 זה יהיה לכם גבול ים: וזה יהיה לכם גבול צפון מן הים
 8 הגדול תתאו לכם הר ההר: מהר ההר תתאו לכא חמת
 9 והיו תוצאת הגבל צדדה: ויצא הגבל ופרנה והיו תוצאתו
 10 חצר עינן וזה יהיה לכם גבול צפון: והתאויתם לכם לגבול
 11 קדמה מחצר עינן שפמה: וירד הגבל משפם הרבלה
 מקדם לעין וירד הגבל ומחה על פתח ים כנרת קדמה:
 12 וירד הגבול תירדנה והיו תוצאתו ים המלח ואת תהיה
 13 לכם הארץ לגבלתיה סביב: ויצו משה את בני ישראל

לד. ה. והיו ק

50. Und es redete der Ewige zu Moscheh in den Ebenen Moabs am Jarden bei Jerecho also:

51. Rede zu den Kindern Jisraëls und sprich zu ihnen: Wenn ihr ziehet über den Jarden in das Land Kenaan.

52. So sollt ihr austreiben alle Bewohner des Landes vor euch, und sollt vernichten alle ihre Schaubilder und alle ihre Bilder von Gufwert sollt ihr vernichten und alle ihre Höhen sollt ihr vertilgen.

53. Und ihr sollt austreiben¹ (die Bewohner) des Landes und darin wohnen, denn euch habe ich gegeben das Land, es zu besitzen.

54. Und vertheilet euch das Land nach dem Loose für eure Geschlechter, dem Zahlreichen vermehret sein Besitzthum und dem Minderzähligen vermindert sein Besitzthum, wohin ihm das Loos fällt, ihm sei es, nach den Stämmen eurer Väter sollt ihr es euch vertheilen.

55. Und wenn ihr nicht austreibet die Bewohner des Landes vor euch, so wird, was ihr von ihnen übrig lasset, zu Dornen in euren Augen und zu Stacheln in euren Seiten sein und sie werden euch bedrängen in dem Lande, in welchem ihr wohnet.

56. Und es wird geschehen: wie ich dachte, ihnen zu thun, so werde ich euch thun.

Das 34. Kapitel.

1. Und es redete der Ewige zu Moscheh also:

2. Gebiete den Kindern Jisraëls und sprich zu ihnen: Wenn ihr kommet in das Land Kenaan, so sei dies das Land, das euch zufallen wird als Besitz, das Land Kenaan nach seinen Grenzen.

3. Und es sei euch die Mittagsseite von der Wüste Zin neben Edom und es sei euch die Südgrenze vom Rande des Salzmeeres gegen Morgen zu.

4. Und es wende sich euch die Grenze von Mittag nach der Höhe Akrabim und ziehe hinüber nach Zin und es seien ihre Ausgänge von Süden von Kadesch Barnea und gehe aus nach Chazar Udar und ziehe hinüber nach Azmon.

5. Und es wende sich die Grenze von Azmon nach dem Bache Mizrajim, und es seien ihre Ausgänge nach dem Meere zu.

6. Und die Abendgrenze — da sei euch das große Meer und die¹ Grenze; dies sei euch die Abendgrenze.

7. Und dies sei euch die Mitternachtgrenze, vom großen Meere ziehet euch eine Grenze gegen den Berg Hor.

8. Vom Berge Hor ziehet eine Grenze gen Chamath und es seien die Ausgänge der Grenze nach Bejad.

9. Und es gehe die Grenze nach Siphron und es seien ihre Ausgänge Chazar Enan; dies sei euch die Mitternachtgrenze.

10. Und ihr sollt euch eine Grenze ziehen zur Grenze gegen Morgen von Chazar Enan nach Schephham.

11. Und es gehe hinab die Grenze von Schephham nach Niblah zur Morgenseite von Ajin, und es gehe hinab die Grenze und stoße an die Küste des Sees Kinereth gegen Morgen.

12. Und es gehe hinab die Grenze an den Jarden und es seien ihre Ausgänge das Salzmeer; dies sei euch das Land nach seinen Grenzen ringsum.

13. Und es gebot Moscheh den Kindern Jisraëls also: Dies ist das

¹ Unkulos.

¹ Die Inseln nämlich. Raschl.

Land, wie ihr es vertheilen sollt nach dem Loose, welches der Ewige geboten zu geben den neun Stämmen und dem halben Stamme.

14. Denn es haben genommen der Stamm der Söhne Reuben's nach ihrem Stammhause und der Stamm der Söhne Gad's nach ihrem Stammhause und der halbe Stamm Menascheh's haben genommen ihr Erbtheil.

15. Die beiden Stämme und der halbe Stamm haben genommen ihr Erbtheil diesseits des Jarden von Jerecho nach Morgen, gegen Sonnenaufgang.

16. Und es redete der Ewige zu Moscheh also:

17. Dies sind die Namen der Männer, die für euch in Besitz nehmen sollen das Land: Elasar, der Priester, und Jehoschua, Sohn Nun's.

18. Und immer einen Fürsten von einem Stamme sollt ihr nehmen, um in Besitz zu nehmen das Land.

19. Und dies sind die Namen der Männer: Vom Stamme Jehuda: Kaleb, Sohn Jephuneh's.

20. Und für den Stamm der Söhne Schimeon's: Schemuel, Sohn Ammihub's.

21. Für den Stamm Benjamin: Elidad, Sohn Kislon's.

22. Und für den Stamm der Söhne Dan's ein Fürst Budi, Sohn Jogli's.

23. Und für die Söhne Joseph's, für den Stamm der Söhne Menascheh's ein Fürst, Channiel, Sohn Ephod's.

24. Und für den Stamm der Söhne Ephraim's ein Fürst Kemuel, Sohn Schiphthon's.

25. Und für den Stamm der Söhne Sebulun's ein Fürst Elizaphan, Sohn Barnoch's.

26. Und für den Stamm der Söhne Zisasschar's ein Fürst, Paltiel, Sohn Aphon's.

27. Und für den Stamm der Söhne Ascher's, ein Fürst, Achihub, Sohn Schlomi's.

28. Und für den Stamm der Söhne Naphtali's ein Fürst, Pedahel, Sohn Amihub's.

29. Diese sind es, denen der Ewige geboten, Besitz zuzutheilen den Kindern Zisraëls im Lande Kanaan.

Das 35. Kapitel.

1. Und es redete der Ewige zu Moscheh in der Ebene Moabs am Jarden bei Jerecho also:

2. Gebiete den Kindern Zisraëls, daß sie geben den Lewijim von dem Erbtheil ihres Besitzes Städte zum Bewohnen, und einen Bezirk für die Städte ringsum sie her sollt ihr geben den Lewijim.

3. Und es seien ihnen die Städte zum Bewohnen und ihre Bezirke seien für ihr Vieh und für ihre Habe und für all ihren Lebensbedarf.

4. Und die Bezirke der Städte, die ihr geben sollt den Lewijim, von der Stadtmauer nach außen tausend Ellen ringsum.

5. Und messet von außerhalb der Stadt die Morgenseite zweitausend nach der Elle und die Mittagsseite zweitausend nach der Elle und die Abendseite zweitausend nach der Elle und die Mitternachtseite zweitausend nach der Elle, und die Stadt in der Mitte, dies seien ihnen die Bezirke der Städte.

6. Und die Städte, die ihr geben sollt den Lewijim sind sechs Zufluchtsstädte, die ihr geben sollt, daß dahin fliehe der Mörder, und über diese sollt ihr geben zwei und vierzig Städte.

7. Alle Städte, die ihr geben sollt den Lewijim, acht und vierzig Städte, sie und ihre Bezirke.

8. Und die Städte die ihr gebet von dem Besizthume der Kinder Zisraëls, von dem, der viel hat, sollt ihr viel nehmen und von dem, der

לאמר זאת הארץ אשר תתנחלו אתה בגורל אשר צוה
 14 יהוה לתת לתשעת המטות וחצי המטה: כי לקחו מטה
 בני הראובני לבית אבתם ומטה בני הגדי לבית אבתם
 15 וחצי מטה מנשה לקחו נחלתם: שני המטות וחצי המטה
 לקחו נחלתם מעבר לירדן ירחו קדמה מזרחה: פ רביעי וששי
 16 וידבר יהוה אל משה לאמר: אלה שמות האנשים אשר-
 17 ינחלו לכם את הארץ אלעזר הכהן ויהושע בן-נון: ונשיא
 19 אחד נשיא אחד ממטה תקחו לנחל את הארץ: ואלה
 20 שמות האנשים למטה יהודה כלב בן-יפנה: ולמטה בני
 21 שמעון שמואל בן-עמיהוד: למטה בנימין אלידד בן-בסלון:
 22 ולמטה בני-דן נשיא בקי בן-יגלי: לבני יוסף למטה בני-
 24 מנשה נשיא חניאל בן-אפד: ולמטה בני-אפרים נשיא
 25 קמואל בן-שפטן: ולמטה בני-זבולן נשיא אליצפן בן-
 26 פרנף: ולמטה בני-יששכר נשיא פלטיאל בן-עזון: ולמטה
 27 בני-אשר נשיא אחיהוד בן-שלמי: ולמטה בני-נפתלי
 28 נשיא פדהאל בן-עמיהוד: אלה אשר צוה יהוה לנחל את-
 בני ישראל בארץ כנען: פ חמישי

לה וידבר יהוה אל משה בערבת מואב על-ירדן ירחו לאמר:
 1/2 צו את בני ישראל ונתנו ללויים מנחלת אחותם ערים
 3 לשבת ומגרש לערים סביבתיהם תתנו ללויים: והיו הערים
 להם לשבת ומגרשיהם יהיו לבהמתם ולרכשם ולכל
 4 חיתם: ומגרשי הערים אשר תתנו ללויים מקור העיר
 5 וחוצה אלף אמה סביב: ומדתם מחוץ לעיר את-פאת-
 קדמה אלפים באמה ואת-פאת-נגב אלפים באמה ואת-
 פאת-ים ואלפים באמה ואת-פאת-צפון אלפים באמה
 6 והעיר בתוך זה יהיה להם מגרשי הערים: ואת הערים
 אשר תתנו ללויים את שש-ערי המקלט אשר תתנו לגם
 7 שמה הרצח ועליהם תתנו ארבעים ושתיים עיר: כל-
 הערים אשר תתנו ללויים ארבעים ושמונה עיר אתה ואת-
 8 מגרשיהן: והערים אשר תתנו מאחות בני-ישראל מאת

- הָרַב הַרְבּוֹ וּמֵאֵת הַמַּעֲט תִמְעִימוּ אִישׁ כְּפִי נִחַלְתוּ אֲשֶׁר
 יִנְחִלוּ יִתֵּן מַעֲרִיו לְלוֹיִם: פ שש ושביעי
 9 וַיֹּדְבַר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דִּבַּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
 10 אֲלֵהֶם כִּי אַתֶּם עֹבְרִים אֶת־הַיַּרְדֵּן אֶרֶצָה בְּנֶעֱנָן: וְהִקְרִיתֶם
 11 לָכֶם עָרִים עָרֵי מִקְלָט תִּהְיֶינָה לָכֶם וְגַם שָׁמָּה רִצְחַ מִבַּה־
 12 נַפֶּשׁ בְּשֹׁנְגָה: וְהָיוּ לָכֶם הָעָרִים לְמִקְלָט מִזָּאֵל וְלֹא יָמוּת
 13 הָרִצְחַ עַד־עֲמֹדוֹ לִפְנֵי הָעֵדָה לְמִשְׁפָּט: וְהָעָרִים אֲשֶׁר
 14 תִּתְּנוּ שֵׁשׁ־עָרֵי מִקְלָט תִּהְיֶינָה לָכֶם: אֵת וְשֵׁלֶשׁ הָעָרִים
 15 תִּתְּנוּ מֵעֵבֶר לַיַּרְדֵּן וְאֵת שֵׁלֶשׁ הָעָרִים תִּתְּנוּ בְּאַרְץ בְּנֶעֱנָן עָרֵי
 16 מִקְלָט תִּהְיֶינָה: לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וְלַגֵּר וְלַהּוֹשֵׁב בְּתוֹכֶם תִּהְיֶינָה
 17 שֵׁשׁ־הָעָרִים הָאֵלֶּה לְמִקְלָט לְגוֹס שָׁמָּה כָּל־מִבַּה־נַפֶּשׁ בְּשֹׁנְגָה:
 18 וְאִם־בְּכֹלִי בְרוּל וְהִכְרוּ וַיָּמַת רִצְחַ הוּא מוֹת יוֹמַת הָרִצְחַ:
 19 וְאִם בְּאֶבֶן יָד אֲשֶׁר־יָמוּת בָּהּ הִכְרוּ וַיָּמַת רִצְחַ הוּא מוֹת
 20 יוֹמַת הָרִצְחַ: אִו בְּכֹלִי עֵץ־יָד אֲשֶׁר־יָמוּת בּוֹ הִכְרוּ וַיָּמַת
 21 רִצְחַ הוּא מוֹת יוֹמַת הָרִצְחַ: גֵּאֵל הַדָּם הוּא יָמַת אֶת־הָרִצְחַ
 22 בְּפָגְעוֹ־כּוֹ הוּא יָמַתְנוּ: וְאִם־בְּשֹׁנְגָה יִהְיֶינָה אוֹ־הַשְּׁלִיקַ
 23 עָלָיו בְּצִדִּיהָ וַיָּמַת: אִו בְּאֵיכָה הִכְרוּ כִּידוֹ וַיָּמַת מוֹת־יוֹמַת
 24 הַמִּבַּה רִצְחַ הוּא גֵּאֵל הַדָּם יָמַת אֶת־הָרִצְחַ בְּפָגְעוֹ־כּוֹ:
 25 וְאִם־בְּפֶתַע בְּלֹא־אֵיכָה הִדְפוּ אוֹ־הַשְּׁלִיקַ עָלָיו כָּל־כְּלִי בְּלֹא
 26 צִדִּיהָ: אִו בְּכָל־אֶבֶן אֲשֶׁר־יָמוּת בָּהּ בְּלֹא רְאוּת וַיִּפֹּל עָלָיו
 27 וַיָּמַת וְהוּא לֹא־אוֹיֵב לוֹ וְלֹא מִבְּקֶשׁ רֵעֻתוֹ: וְשִׁפְטוּ הָעֵדָה
 28 בֵּין הַמִּבַּה וּבֵין גֵּאֵל הַדָּם עַל הַמִּשְׁפָּטִים הָאֵלֶּה: וְהִצִּילוּ
 29 הָעֵדָה אֶת־הָרִצְחַ מִיַּד גֵּאֵל הַדָּם וְהָשִׁיבוּ אֹתוֹ הָעֵדָה אֶל־עִיר
 30 מִקְלָטוֹ אֲשֶׁר־גַּם שָׁמָּה וַיָּשָׁב בָּהּ עַד־מוֹת הַכֹּהֵן הַגָּדֹל אֲשֶׁר־
 26 מָשַׁח אֹתוֹ בְּשֶׁמֶן הַקֹּדֶשׁ: וְאִם־יָצָא יָצָא הָרִצְחַ אֶת־גִּבּוֹל
 27 עִיר מִקְלָטוֹ אֲשֶׁר יָגוֹס שָׁמָּה: וּמִצָּא אֹתוֹ גֵּאֵל הַדָּם מִחוּץ
 28 לְגִבּוֹל עִיר מִקְלָטוֹ וְרִצְחַ גֵּאֵל הַדָּם אֶת־הָרִצְחַ אֵין לוֹ דָם:
 29 כִּי בְעִיר מִקְלָטוֹ יָשָׁב עַד־מוֹת הַכֹּהֵן הַגָּדֹל וְאַחֲרֵי־מוֹת הַכֹּהֵן
 30 הַגָּדֹל יָשׁוּב הָרִצְחַ אֶל־אַרְץ אַחֲזָתוֹ: וְהָיוּ אֵלֶּה לָכֶם לְחֻקַּת
 מִשְׁפָּט לְדוֹרֹתֵיכֶם בְּכָל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם: כָּל־מִבַּה־נַפֶּשׁ לְפִי
 עָרִים

wenig hat, sollt ihr wenig nehmen. Jeder nach Verhältniß seines Erbtheils, das er besitzen wird, gebe von seinen Städten den Levijim.

9. Und es redete der Ewige zu Moscheh also:

10. Rede zu den Kindern Jisraëls und sprich zu ihnen: Wenn ihr ziehet über den Jarden in das Land Kanaan.

11. So bestimmet euch Städte, Zufluchtsstädte seien sie euch, und es fliehe dahin ein Mörder, der eine Person erschlagen aus Versehen.

12. Und es seien euch die Städte zur Zuflucht vor dem Bluträcher, und es soll nicht sterben der Mörder bis er gestanden vor der Gemeinde zu Gericht.

13. Und die Städte, die ihr geben sollt: sechs Zufluchtsstädte seien sie euch.

14. Drei der Städte sollt ihr geben diesseits des Jarden und drei der Städte sollt ihr geben im Lande Kanaan, Zufluchtsstädte sollen es sein.

15. Den Kindern Jisraëls und dem Fremdling und dem Weisassen in ihrer Mitte seien diese sechs Städte zur Zuflucht, daß dahin fliehe Jeder, der eine Person erschlägt ohne Absicht.

16. Und¹ wenn mit einem eisernen Geräthe er ihn geschlagen und er starb, so ist er ein Mörder, getödtet werde der Mörder.

17. Und wenn mit einem Stein in der Hand, wodurch er sterben kann, er ihn geschlagen, und er starb, so ist er ein Mörder, getödtet werde der Mörder.

18. Oder mit einem hölzernen Geräth in der Hand wodurch er sterben kann, er ihn geschlagen und er starb, so ist er ein Mörder, getödtet werde der Mörder.

19. Der Bluträcher er tödte den Mörder, wo er ihn trifft, darf er ihn tödten.

20. Und wenn aus Haß er ihn gestochen oder auf ihn geworfen mit Nachstellung, daß er gestorben.

21. Oder aus Feindschaft er ihn geschlagen hat mit seiner Hand, und er starb, so werde getödtet der Schläger, ein Mörder ist er, der Bluträcher tödte den Mörder, wo er ihn trifft.

22. Wenn aber unversehens ohne Feindschaft er ihn gestochen, oder auf ihn geworfen hat irgend ein Geräth ohne Nachstellung.

23. Oder mit irgend einem Stein, wodurch man sterben kann, ohne ihn zu sehen, und er ließ ihn auf ihn fallen und er starb, und er war ihm nicht Feind und suchte nicht seinen Schaden.

24. So soll richten die Gemeinde zwischen dem Schläger und dem Bluträcher nach diesen Rechten.

25. Und soll retten die Gemeinde den Mörder aus der Hand des Bluträchers, und es lasse ihn zurückbringen die Gemeinde in die Stadt seiner Zuflucht, wohin er geflohen, und er wohne darin bis zum Tode des Hohenpriesters, den man gesalbt hat mit dem heiligen Oele.

26. Wenn aber hinausgeht der Mörder über die Grenze der Stadt seiner Zuflucht, wohin er geflohen.

27. Und es findet ihn der Bluträcher außerhalb der Grenze der Stadt seiner Zuflucht und es ermordet der Bluträcher den Mörder, so hat er keine Blutschuld.

28. Denn in der Stadt seiner Zuflucht soll er wohnen bis zum Tode des Hohenpriesters und nach dem Tode des Hohenpriesters kehre der Mörder zurück in das Land seines Besitzthums.

29. Und dies sei euch zur Rechtsfassung für eure Geschlechter in allen euren Wohnsitzen.

30. Wer eine Person erschlägt, nach Aussage der Zeugen tödte man

1 d. h. vorsätzlich. Raschi.

den Mörder, aber ein Zeuge sage nicht aus wider eine Person, daß sie sterbe.

31. Und ihr sollt kein Lösegeld nehmen für die Person eines Mörders, der des Todes schuldig ist, sondern getödtet muß er werden.

32. Und ihr sollt kein Lösegeld nehmen für den, der geflohen in die Stadt seiner Zuflucht, daß er zurückkehre, um zu wohnen in dem Lande bis zum Tode des Priesters.

33. Und ihr sollt nicht verschulden das Land, in welchem ihr seid, denn das Blut verschuldet das Land und dem Lande werde keine Sühne für das Blut, das darin vergossen worden, sondern nur mit dem Blute dessen, der es vergießt.

34. Und du sollst nicht verunreinigen das Land, in welchem ihr wohnet, in dessen Mitte ich throne, denn ich der Ewige throne inmitten der Kinder Jisraëls.

Das 36. Kapitel.

1. Und es traten hin die Stammhäupter von dem Geschlechte der Söhne Gilead's, des Sohnes Machir's, des Sohnes Menasch's, von den Geschlechtern der Söhne Joseph's und sie redeten vor Moscheh und vor den Fürsten, den Stammhäuptern der Kinder Jisraëls.

2. Und sie sprachen: Meinem Herrn hat der Ewige geboten, das Land als Erbtheil zu geben nach dem Loose den Kindern Jisraëls und meinem Herrn wurde geboten durch den Ewigen, zu geben das Erbtheil Zelophchad's, unseres Bruders, seinen Töchtern.

3. Und werden sie einem von den Söhnen der Stämme der Kinder Jisraëls zu Weibern, so wird abgezogen ihr Erbtheil von dem Erbtheil unserer Väter und wird hinzugesügt

zu dem Erbtheil des Stammes, zu welchem sie hinzukommen, und von dem Loose unseres Erbtheils wird es abgezogen.

4. Und wenn das Jobel sein wird für die Kinder Jisraëls, so wird hinzugesügt ihr Erbtheil zu dem Erbtheil des Stammes, zu welchem sie hinzugekommen, und von dem Erbtheil des Stammes unserer Väter wird abgezogen ihr Erbtheil.

5. Und es befahl Moscheh den Kindern Jisraëls auf den Ausspruch des Ewigen also: Recht redet der Stamm der Söhne Joseph's.

6. Dies ist das Wort, das der Ewige geboten für die Töchter Zelophchad's also: Dem, der gefällt in ihren Augen, sollen sie werden zu Weibern, jedoch in dem Geschlechte des Stammes ihres Vaters sollen sie werden zu Weibern.

7. Und es soll nicht übergehen ein Erbtheil bei den Kindern Jisraëls von Stamm zu Stamm, sondern Jeder dem Erbtheil des Stammes seiner Väter hange an unter den Kindern Jisraëls.

8. Und jede Tochter, die ein Erbtheil erbt von den Stämmen der Kinder Jisraëls — einem aus dem Geschlechte des Stammes ihres Vaters werde sie zur Frau — damit erben die Kinder Jisraëls Jeder das Erbtheil seiner Väter.

9. Und es soll nicht übergehen ein Erbtheil von einem zum andern Stamme, sondern Jeder soll anhangen seinem Erbtheile unter den Stämmen der Kinder Jisraëls.

10. Wie der Ewige geboten dem Moscheh, so thaten die Töchter Zelophchad's.

11. Und es wurden Machlah, Tirzah und Chogla und Milkah und Noach, die Töchter Zelophchad's, den Söhnen ihrer Oheime zu Weibern.

12. Denen aus den Geschlechtern der Söhne Menasch's, Sohnes

עדים ירצח את הרצח ועד אחד לא יענה בנפש למות:
 31 ולא תקחו כפר לנפש רצח אשר הוא רשע למות ביימות
 32 יומת: ולא תקחו כפר לגוס אל עיר מקלטו לשוב לשבת
 33 בארץ עד מות הכהן: ולא תחניפו את הארץ אשר אתם
 34 בה כי הדם הוא יחניף את הארץ ולא יכפר לדם
 אשר שפך בה כי אם בדם שפכו: ולא תטמא את הארץ
 אשר אתם ישבים בה אשר אני שכן בתוכה כי אני יהוה
 שכן בתוך בני ישראל: פ שביעי

לו 1 ויקרבו ראשי האבות למשפחת בני גלעד בן מכיר בן
 מנשה ממשפחת בני יוסף וידברו לפני משה ולפני הנשאים
 2 ראשי אבות לבני ישראל: ויאמרו את אדני צוה יהוה
 לתת את הארץ בנחלה בגורל לבני ישראל ואדני צוה
 3 ביהוה לתת את נחלת צלפחד אחינו לבנותיו: והיו לאחד
 מבני שבטי בני ישראל לנשים ונגרעה נחלתן מנחלת
 4 אבותינו ונוסף על נחלת המטה אשר תהיינה להם ומגורל
 נחלתנו יגרע: ואם יהיה היכל לבני ישראל ונוספה
 5 נחלתן על נחלת המטה אשר תהיינה להם ומנחלת מטה
 6 אבותינו יגרע נחלתן: ויצו משה את בני ישראל על פי
 7 יהוה לאמר בן מטה בני יוסף דברים: זה הדבר אשר צוה
 יהוה לבנות צלפחד לאמר לטוב בעיניהם תהיינה לנשים
 8 אך למשפחת מטה אביהם תהיינה לנשים: ולא תסב
 9 נחלה לבני ישראל ממטה אל מטה כי איש בנחלת מטה
 10 אבותיו ידבקו בני ישראל: וכל בַת ירשת נחלה ממטות
 בני ישראל לאחד ממשפחת מטה אביה תהיה לאשה למען
 11 יירשו בני ישראל איש נחלת אבותיו: ולא תסב נחלה
 12 ממטה למטה אחר כי איש בנחלתו ידבקו מטות בני
 ישראל: * באשר צוה יהוה את משה בן עשו בנות
 צלפחד: ותהיינה מחלה תרצה וחגלה ומלכה ונעה
 בנות צלפחד לבני דדיהן לנשים: ממשפחת בני מנשה
 לב

למשפט

בן-יוסף היו לנשים ותהי נחלתן על-מטה משפחת אביהן:
אלה המצות והמשפטים אשר צוה יהוה ביד-משה אל-בני 13
ישראל בערבת מואב על ירדן ירחו:

חוק.

Joseph's, wurden sie zu Weibern,
und es blieb ihr Erbtheil bei dem
Stamme des Geschlechtes ihres
Vaters.

13. Dies sind die Gebote und die

Rechte, die der Ewige geboten hat
durch Moscheh den Kindern Israëls
in den Ebenen Moabs, am Jarden
bei Jerecho.

Saforah: Jirmijah K. 2, 4—28 u. K. 3, 1—4.

